

ชัญญาทิพย์ ๖.๒-๔

คู่มือครู ชั้นประถมศึกษา

มาเป็นพยานกันเถอะ

มาเป็นพยานกันเถอะ!

สารบัญ

คำนำ

จงใจให้เรียนรู้

ตอนที่ 1 มาเป็นพยานกันเถอะ

บทที่ 1	พระเจ้าทรงเรียก	7
บทที่ 2	เนื้อหาของพยาน	12
บทที่ 3	เตรียมตัว	16
บทที่ 4	เป็นพยานอย่างไร?	20
บทที่ 5	ความสุขที่ได้รับ	24

ตอนที่ 2 อย่างทำอย่างไร

บทที่ 6	อย่าใช้ผมเลย	29
บทที่ 7	กว่าจะรู้	34
บทที่ 8	แก้ตัวใหม่	39
บทที่ 9	ไม่สมควรหรือ!!!	43

ตอนที่ 3 จงเป็นเช่น...ดาเนียล

บทที่ 10	สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า	48
บทที่ 11	พระเจ้าทรงใช้ได้	53
บทที่ 12	ฟังปาพระเจ้า	58
บทที่ 13	พระเจ้าทรงช่วย	63

คำนำ

มาเป็นพยานกันเถอะ! แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- * มาเป็นพยานกันเถอะ
- * อย่าทำอย่างโยนาห์
- * จงเป็นเช่น...ดาเนียล

โดยเน้นชีวิตที่เป็นตัวอย่างที่ดี การเป็นพยานโดยคำพูดและการกระทำของคริสเตียน ครูควรอ่านพระคัมภีร์สำหรับเตรียมบทเรียนให้ครบ ใช้เวลามากพอในการอธิบายพื้นฐานเพื่อเด็กๆ และการสอนของครูเองเพื่อให้เกิดผลเต็มที่กับผู้เรียนในแต่ละชั้น คริสตจักรแต่ละแห่งมีความต้องการฝ่ายวิญญาณต่างกันไป ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง ดังนั้นครูต้องรู้ว่า บทเรียนเป็นเพียงแนวทางการสอนเท่านั้น มิใช่จะใช้บทเรียนสอนไปแบบขาดชีวิตชีวา ครูต้องพยายามให้สิ่งที่เด็กต้องการ เพิ่มเติมสิ่งที่ขาด และตัดสิ่งที่ไม่จำเป็นออก

เมื่อเตรียมบทเรียน ควรเขียน โครงสร้างของบทเรียนคร่าวๆและเลือกว่าจะเน้นหัวข้อใดเป็นหลัก จะใช้กิจกรรมใดในเวลาเรียน และจะใช้อุปกรณ์ใดบ้างตามความเหมาะสม

บทเรียนแต่ละบทแบ่งเป็นรายละเอียดดังนี้

1. **แผนบทเรียน** ส่วนนี้จะให้รายละเอียดที่สำคัญของบทเรียน ประกอบด้วย
 - * เป้าหมายของบทเรียน
 - * ข้อพระคัมภีร์ที่ต้องอ่านเมื่อเตรียมบทเรียน
 - * ข้อควรจำ
2. **เริ่มต้นบทเรียน** การเริ่มต้นบทเรียนที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนได้มุ่งความคิดความสนใจที่บทเรียน ซึ่งครูกำลังจะสอนต่อไป
3. **ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์** เป็นเนื้อหาของบทเรียน ซึ่งครูสามารถเลือกสอนตามความเหมาะสม
4. **ดำเนินชีวิตในความจริง** ส่วนนี้จะช่วยหนุนใจผู้เรียนได้ทำตามสิ่งที่ได้เรียนรู้มา

จงใจให้เรียนรู้

เยาวชนเป็นวัยที่มีอารมณ์แปรปรวนได้ง่ายเมื่อเทียบกับผู้ใหญ่ เราไม่สามารถเดาอารมณ์ของเขาล่วงหน้าได้ ครูอาจสงสัยว่า “นี่เป็นเพราะตัวเขาเอง หรือเป็นเพราะการสอนของฉันทัน?”

เยาวชนเป็นวัยชอบทดลอง เขาอาจจะทดลองเป็นคนดีมีความอ่อนสุภาพสักหนึ่งอาทิตย์ และในอาทิตย์ต่อไปอาจจะขอทดลองเป็นคนไม่มีมารยาท ขี้บ่นคูบังว่าแตกต่างกันอย่างไร เนื่องจากเขาอยู่ในช่วงที่ร่างกายกำลังเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับอารมณ์ของเขา ถ้าครูเข้าใจจะทำให้การสอนง่ายขึ้น เพราะว่าผลการสอนของเราจะขึ้นๆลงๆตามอารมณ์ความรู้สึกของเยาวชนไปด้วย ครูบางคนอาจจะคิดว่า ฉันทู้สึกท้อแท้เสียจริงๆที่จะสอนเยาวชน เพราะพวกเขาไม่สนใจเรื่องที่ฉันสอนเลย

กฎเกณฑ์สำคัญในการสอนเยาวชน คือ การนำสิ่งที่เขาสนใจในเวลานั้นๆมากระตุ้น ด้วยวิธีการต่างๆ ไม่จำกัดกับการสอนแบบใดแบบหนึ่งอยู่ตลอดเวลา

อุปสรรคในการจงใจเยาวชน

1. แรงจูงใจเยาวชนไม่สำเร็จหากเราไม่เข้าใจหลักแห่งการจงใจ
2. เมื่อเรารู้สึกว่า เราต้องเสียสละเวลาในการประยุกต์หลักเหล่านี้
3. เมื่อเราไม่ต้องการสูญเสียความรู้สึกที่จะมีอำนาจควบคุมห้องเรียน
4. หากเราไม่ยอมลองวิธีใหม่ๆ เมื่อวิธีเก่าไม่ได้ผล
5. เมื่อเราลืมไปว่า อะไรเป็นเครื่องจูงใจผู้เรียนได้บ้าง และเราจำเป็นต้องใช้สิ่งเหล่านั้นมากเพียงไร

ครูเป็นแบบอย่างเหล่านี้บ้างไหม? ที่จริงเราประสบความสำเร็จหากเราจะหันกลับมาอุทิศเวลาตัวในการสอนใหม่ ด้วยการทำตามคำของท่านเปาโลที่ว่า “แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือ ลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งในพระเยซูคริสต์พระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับ” (ฟิลิปปี 3:13-14)

จงอธิษฐานเพื่อผู้เรียนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระทำภายในจิตใจของเขาให้มีคามสนใจพิเศษ จงเตรียมตัวที่จะสอนอย่างเกิดผล

การเตรียมการสอน

1. ผู้เรียนรับแรงจูงใจเมื่อเขาสนุกกับสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ จงวางแผนบทเรียนและเตรียมกิจกรรมที่ผู้เรียนจะสนใจและสนุก ครูจะต้องรู้ว่าเขาสนใจอะไร
2. ผู้เรียนได้แรงจูงใจเมื่อพบว่าตนมีความสำเร็จ ดังนั้นครูจะต้องหาทุกวิถีทางที่เด็กๆจะได้รับความรู้สึกนี้
3. ผู้เรียนได้แรงจูงใจเมื่อเขาได้รับอนุญาตให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจและเลือก เมื่อผู้เรียนมีส่วนเขาก็จะมีความสนใจ พวกเขาอาจมีส่วนในการเลือกหัวข้อ เลือกทำกิจกรรมในโอกาสพิเศษ มีส่วนในการทำละครของห้อง เป็นต้น

4. ผู้เรียนได้แรงจูงใจเมื่อครูสนใจ ตื่นเต้นกับสิ่งที่ครูสอนและเชื่อว่าสิ่งที่นำมาสอนเป็นสิ่งสำคัญมาก เมื่อผู้เรียนเห็นว่าครูทำตามพระคำของพระเจ้า เขาก็จะทำตามครู

5. ครูสำแดงความรักความเมตตาต่อผู้เรียน จำเป็นที่ครูจะต้องยอมรับผู้เรียนแม้ว่าเขาจะมีข้อบกพร่องบ้าง แต่ให้ครูได้มีความเชื่อว่า พระเจ้ายังทรงกระทำการของพระองค์อยู่ในชีวิตของเรา

กิจกรรมแบบใดที่ยืดหลักทั้ง 5 ประการนี้บ้าง? ถ้าอยากให้ผู้เรียนรู้สึกประสบความสำเร็จก็ให้เขาได้มีโอกาสใช้ความสามารถที่มีอยู่ทางการเขียน ศิลปะ ดนตรี หรือการฝีมือต่างๆ หากต้องการให้ผู้เรียนได้ช่วยตัดสินใจ อาจสร้างกลุ่มทำวารสารประจำห้อง ตั้งกลุ่มอภิปราย ตั้งกลุ่มถาม-ตอบ เป็นต้น

นอกจากนี้ครูควรสร้างความสัมพันธ์กับผู้เรียนเป็นส่วนตัวด้วยการให้คำปรึกษา อาจจะอธิษฐานด้วยกัน พบเขาระหว่างสัปดาห์ ให้ผู้เรียนอธิษฐานเพื่อครู ให้เขาเห็นความรักอันพี่น้องในพระคริสต์ ให้เขารู้ว่าใจครูปรารถนาดีต่อเขา อยากให้เขาได้รับชีวิตนิรันดร์ในพระเจ้า หากมีโอกาสก็ควรไปไหนมาไหนกับพวกเขาบ้าง

ครูต้องเตรียมตัวให้พร้อม เตรียมยุทธวิธีในการสอนหลายๆแบบ หากครูใช้ชีวิตบรรยายแต่อย่างเดียว ผู้เรียนจะไม่ได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ครูรับผิดชอบในการสอน และผู้เรียนต้องรับผิดชอบในส่วนของเขา คือ การเรียนรู้ พระเยซูตรัสว่า “ใครมีหูจงฟังเถิด” (มัทธิว 13:9) หากผู้เรียนไม่อยากเรียนแม้ครูจะสอนอย่างสร้างสรรค์จะช่วยจูงใจให้เขาอยากเรียนมากขึ้น และแน่นอนการเรียนรู้จะเกิดขึ้นแน่นอน ใช้กิจกรรมแบบต่างๆ เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจกันเถอะ

มาเป็นพยานกันเถอะ!

ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ พระองค์ทรงสั่งให้สาวกออกไปทั่วโลกและเล่าถึงสิ่งที่เขาได้ยินและได้เห็นในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ พวกเขาจะต้องสั่งสอน อบรม ฝึกฝนผู้ที่ตอบสนองต่อข่าวประเสริฐให้เป็นสาวกติดตามพระองค์ เพื่อคนเหล่านั้นจะออกไปเป็นพยานกับคนอื่นต่อไป

การเป็นพยานอย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องตระหนักถึงความจำเป็นในการเป็นพยานดังนี้

บทที่ 1 จะพิจารณาถึงการทรงเรียกที่ยังคริสเตียนและความรับผิดชอบที่เราต้องสนองการทรงเรียกให้สำเร็จ

บทที่ 2 กล่าวถึงหลักข้อเชื่อพื้นฐานสี่ประการ เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานพระคัมภีร์สำหรับการเป็นพยาน ในฐานะครูเราจะต้องหนุนนำใจผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอให้เขาเติมความคิดด้วยพระคำของพระเจ้า นี่ก็คือเคล็ดลับของการเป็นพยานที่เกิดผล

บทที่ 3 สิ่งสำคัญเมื่อเราเริ่มเป็นพยานเรื่องของพระเจ้า คือ เราต้องรู้ว่าเราไม่ได้ทำคนเดียว เพราะหลังจากที่ให้คำสั่งสาวกให้ไปเป็นพยานแก่ชาวโลกแล้วพระเยซูทรงสัญญาว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาช่วยเรา เพื่อเราจะทำให้คำสั่งที่มอบให้นั้นสำเร็จ ครูหนุนนำใจผู้เรียนให้พึ่งพิงการช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเป็นพยาน

บทที่ 4 ให้วิธีการเป็นพยานในทางปฏิบัติ นั่นคือ เราสามารถเป็นพยานโดยการดำเนินชีวิตของเรา แต่ในการเป็นพยานแบบนี้ เราต้องเล่าถึงข่าวประเสริฐแห่งความรอดโดยทางคำพูดด้วยบทเรียนนี้จะเป็นการทำทนายเราในฐานะที่เป็นครูว่า จะต้องใช้ชีวิตที่ตรงกันกับบทเรียน พวกเขาสามารถบอกได้เสมอว่า เรามีความจริงใจในการสอนหรือไม่ ดังนั้นครูจึงต้องอุทิศถวายตัวในการเป็นพยานจริงๆ

บทที่ 5 มุ่งหมายให้แสดงอีกมิติหนึ่งในการเป็นพยาน นั่นคือ ความชื่นชมยินดีที่ได้รับเมื่อแบ่งปันความเชื่อกับผู้อื่น

บทเรียนตอนนี้มีสำหรับผู้เรียนที่โตฝ่ายวิญญาณบ้างแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามีผู้เรียนบางคนที่ยังไม่พร้อมที่จะเป็นพยานของพระเจ้า จงขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้นำเราในการสอน เพื่อว่าพระองค์จะสามารถพูดกับจิตใจของผู้เรียน ทุกบทจะจบด้วยการให้โอกาสแก่คนที่ยังไม่รอด ให้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

บทที่ 1 พระเจ้าทรงเรียก

เป้าหมาย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกคริสเตียนให้นำวิญญาณและให้เขารับการทรงเรียกนี้
ข้อพระคัมภีร์ มัทธิว 9:35-38 ลูกา 24:46-48 กิจการ 4:10-12 โรม 3:23
ข้อควรจำ พวกเขาจงอ่อนน้อมพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ มัทธิว 9:38

เริ่มต้นบทเรียน

สมมติว่าผู้เรียนกับเพื่อนๆกำลังไปสำรวจถ้ำแห่งหนึ่ง เตรียมไฟฉาย อาหาร น้ำ และสัมภาระที่จำเป็นไปด้วย เมื่อเริ่มเข้าถ้ำเราจะรู้สึกตื่นเต้น มีกำลังที่จะผจญภัย แต่...เมื่อเวลาผ่านไป และเรารู้ว่าเราหลงทาง ทุกคนเริ่มกระวนกระวาย วิตกกังวล ยิ่งเมื่อถ้ำไฟฉายอ่อนลงเต็มที น้ำก็ใกล้หมด ไม่ช้าเราจะอยู่ในความมืด ไม่มีอาหารและน้ำ เราจะทำอย่างไร?

และหากเพื่อนคนหนึ่งมีแผนที่แต่ไม่บอกใคร แอบหนีออกจากถ้ำไปคนเดียว เราจะรู้สึกอย่างไร?

เช่นเดียวกัน เพื่อนอีกหลายคนกำลังหลงทางในถ้ำแห่งความบาป ถ้าเรารับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว ก็เท่ากับว่าเรามีแผนที่และรู้ทางออกจากถ้ำนั้น แผนที่นี้ก็คือ พระคัมภีร์ การแบ่งให้เพื่อนดูแผนที่นั้นก็คือการเป็นพยานนั่นเอง

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. มนุษย์หลงหาย (มัทธิว 9:35-36 โรม 3:23)

กิจกรรม ค้นพระคัมภีร์

แจกกระดาษ ดินสอ ให้ทุกคนเปิดพระคัมภีร์ มัทธิว 9:35-36 และเขียนรายการราชกิจของพระเยซู

คำถาม...พระเยซูทรงรู้สึกอย่างไรกับฝูงชน? ทำไมพระองค์จึงรู้สึกเช่นนั้น จะเกิดอะไรขึ้นกับแกะหากมันไม่มีผู้เลี้ยง?

ก่อนที่เราจะช่วยให้คนอื่นได้รับความรอด เราจะต้องรู้ว่าเขาหลงหายอยู่ เราเองจะต้องเชื่อด้วยความจริงใจว่า คนที่เราเห็นนั้นตกอยู่ในความพินาศหมด ถ้าไม่มีพระคริสต์ พระองค์คือทางเดียวที่จะช่วยให้เขารอดพ้นจากคำพิพากษาของพระเจ้า เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้ว เราจะมีภาระใจที่จะเป็นพยานเรื่องพระคริสต์ (อ่านมัทธิว 9:35-36)

คำถาม...พระเยซูเห็นความทุกข์หรือปัญหาอะไรในมนุษย์? (ให้ออกาสผู้เรียนบรรยายถึงสิ่งต่างๆที่เขาเห็นโดยตรง จากข้อความที่ได้อ่านมาหรือตีความออกมา) พระเยซูพบว่า ผู้คนต้องทนทุกข์ต่อความทรมาณด้วยโรคภัยต่างๆ ความทุกข์ของมนุษย์มีมากจริงๆ

แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ พระเยซูทรงทราบว่า มนุษย์มีปัญหาทางค่านิยม และจิตวิญญาณ เขาถูกรังควานไว้ที่ฝั่งคูฟงแคะ ไม่มีผู้เลี้ยง (มัทธิว 9:36) พระเยซูตระหนักถึงความต้องการของเขาในการรับการรักษาฝ่ายจิตวิญญาณ

ให้สังเกตดูว่า ไม่เพียงแต่พระเยซูจะสงสารคนเหล่านั้น พระองค์ยังทรงเลี้ยงเขาเป็นพันๆคนอีกด้วย พระองค์ทำงานหนักเพื่อช่วยเหลือประชาชน และพระองค์ทรงทำยิ่งกว่านั้น...

พระเยซูทรงทราบว่ารากแห่งความทุกข์และความเจ็บปวดของมนุษย์ คือ บาป และการถูกแยกจากพระเจ้า ฉะนั้นการรักษาโรค การเลี้ยงคนนับพัน จึงมีชิ้นงานยิ่งใหญ่ที่สุด แต่ภารกิจอันสำคัญที่สุดคือ การประกาศถึงพระเจ้า และความรักที่พระองค์ทรงมีให้คนบาป

คำถาม...พระเยซูสอนและบอกกล่าวประชาชนถึงเรื่องของพระเจ้าอย่างไร?

พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาและในทุกๆแห่ง พระองค์จะอธิบายความรักของพระเจ้าอย่างมีระบบให้ผู้ที่มาฟังในธรรมศาลาด้วยการสอน (คนที่มาในธรรมศาลา คือ คนที่เคร่งในศาสนายิว และมาเป็นประจำในวันสะบาโต) แต่พระองค์จะเทศนาให้คนที่ไม่รู้เรื่องของพระเจ้าให้กลับใจ)

คำถาม...อะไรเป็นแรงจูงใจสำคัญของพระเยซูในการปรนนิบัติพระเจ้า?

ในพระคัมภีร์กล่าวว่า พระองค์ทรงสงสารเขา (มัทธิว 9:32) คำว่า “สงสาร” ในที่นี้ คือ “ความทุกข์ใจเมื่อเห็นผู้อื่นตกอยู่ในความลำบาก มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะช่วย” ความสงสารมิใช่ความรู้สึกเห็นใจเท่านั้น แต่เป็นความปรารถนาที่จะช่วยด้วย แรงจูงใจของเราควรเป็นเหมือนพระเยซู คือ ก่อให้เกิดการกระทำ การช่วยเหลือ เราจะไม่เป็นเหมือนพระเยซูได้เลยจนกว่าการสงสารคนบาปจะถูกหล่อหลอมขึ้นมาเป็นท่าที่แท้จริงในตัวเรา

กิจกรรม (อภิปราย)

คำว่า “หลงอยู่ในบาป” หมายถึงอะไร ให้ผู้เรียนออกความคิด และเปิดในอิสยาห์ 53:6 ลูคา 15:24,32

กิจกรรม

ให้คิดถึงเพื่อน 2-3 คนที่จะต้องรู้จักพระเยซู เราารู้สึกอย่างไรกับเขา รู้สึกหวั่นไหวไหมว่าเพื่อนกำลังหลงไปจากทางของพระเจ้า? เราอาจไม่รู้ว่าจะเป็นพยานกับเขาอย่างไร สิ่งสำคัญคือ ตอนนี้เราต้องการที่จะช่วยเขา หากเรามีใจสงสารเพื่อนแล้ว พระเจ้าจะทรงช่วยให้เราช่วยเพื่อนของเราได้

2. พระเยซูเท่านั้นทรงช่วยได้ (กิจการ 4:10-12)

มนุษย์พยายามกำจัดบาปมาตลอดระยะเวลาในประวัติศาสตร์โลก บางคนพยายามปกปิดความบาปด้วยการดี คิดว่าเมื่อทำดีมากๆจะทำให้บาปนั้นลดลงไป บางคนกล่าวว่าเพียงแต่เราคิดว่าไม่มีบาป บาปก็จะห่างไปจากเรา เขาสรุปเหมือนหมาเอาว่าบาปอยู่ในสมอง ในความคิด หรือเป็นภาพลวงเท่านั้น

แต่การทำเช่นนั้นมิได้ทำให้บาปหายไปอย่างที่คิด เพราะบาปคือ การที่เขาละเมิดกฎของพระเจ้า บางคนกล่าวทำทนายว่า “หากพระเจ้าคือจริงพระองค์ก็จะไม่ลงโทษฉัน” บางคนกล่าวว่า “ถ้าฉันยังมีโอกาสก็จะทำบาปต่อไป” เขาลืมไปว่า พระเจ้าทรงยุติธรรมและบริสุทธิ์ด้วย พระองค์ไม่สามารถปล่อยให้คนบาปหนีลอยนวลไปโดยไม่ได้รับการลงโทษ

แล้วเราจะรอดได้อย่างไร? พระคัมภีร์ได้อธิบายทางแห่งความรอดไว้อย่างชัดเจน (อ่านกิจการ 4:10-12) เป็นคำของยอห์นกับเปโตรต่อหน้าสภา “ในผู้อื่น ความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วฟ้า” (กิจการ 4:12)

กิจกรรม เขียนเรื่อง

อ่าน กิจการ 4:12 แล้วเขียนใหม่เป็นส่วนของคุณเอง

หัวใจของข่าวประเสริฐคือ

- 1) ความรอดมีมาโดย “พระนามของพระเยซู”
- 2) พระเยซูถูกตรึง
- 3) พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของมนุษยชาติ พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตายเพื่อประทานชีวิตใหม่ให้แก่ผู้ที่เชื่อทุกคน

ถ้ามีวิธีอื่นที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดได้แล้ว พระเจ้าคงไม่ให้พระเยซูสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แต่...ไม่มีทางอื่น...ความรอดได้มาเมื่อเรายอมรับเอาการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไว้เพื่อชำระบาปของเรา คำแก้ตัว การดี ความคิดดี ไม่สามารถช่วยเราให้รอด มีแต่พระเยซูเท่านั้นที่ช่วยเราได้

3. ขอความช่วยเหลือ (มัทธิว 9:37-38)

ในเมื่อมนุษย์ทุกคนหลงไปและพระเยซูเป็นทางเดียวที่จะช่วยได้...เราจะเห็นว่ามิจานต้องทำมากจริงๆ พระเยซูตรัสว่า “ข้าวที่ต้องเกี่ยวมีมากนั้กหนา” (มัทธิว 9:37) พระเยซูมองเห็นมนุษย์ว่าหลงหายและกำลังก้าวไปสู่ความตายในบึงไฟ อีกทั้งพระองค์ยังเห็นว่าคนที่จะช่วยในงานนี้มีน้อยเหลือเกิน

คำถาม... คิดว่าคนงานที่พระเยซูกล่าวถึงนั้นคือใคร? (ให้ผู้เรียนได้ตอบสนอง) คนงานในนาจริงๆก็คือ คนที่ช่วยกันเก็บเกี่ยวข้าว แต่ในนาแห่งความบาปที่ต้องการพระเจ้า เราคิดว่าจะเป็นใคร?

คำถาม... คริสตจักรทุกวันนี้มีคนงานน้อยหรือมาก? เหตุใดคริสตจักรจึงต้องการคนงาน? (ให้เขียนงานที่ต้องทำให้คริสตจักรให้มากที่สุดเท่าที่พวกเขาจะนึกได้)

คำถาม... แล้วเราจะช่วยอะไรได้บ้าง? งานอย่างหนึ่งที่เรากลับทุกคนทำได้ คือ...อ่าน มัทธิว 9:38 พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์

4. แบ่งปันเรื่องพระเยซู (ลูกา 24:46-48)

พระเยซูทรงแนะนำให้เราทราบว่า หากเราไม่อธิษฐาน พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ก็จะไม่สามารถส่งคนงานมาได้ เรามีความรับผิดชอบในการอธิษฐานเพื่อเพื่อนบ้านของเรา ชาติของเรา และเพื่อทุกคนในโลกนี้ ในการอธิษฐานนั้นนอกจากที่จะขอคนงานจากพระเจ้าแล้ว จิตใจของเราก็จะค่อยๆพร้อมที่จะมาเป็นคนงานของพระองค์ด้วย และพระเจ้าจะทรงชี้ให้เราเห็นหน้าที่รับผิดชอบของเราในการแบ่งปันข่าวประเสริฐให้กับคนรอบข้าง

งานนี้เป็นงานใหญ่ แม้จะมีการส่งมิชชันนารีออกไปทั่วโลกหลายชั่วอายุคนมาแล้ว ก็ยังมีคนที่ไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูคริสต์ เรามีภาระหน้าที่ในการบอกให้ผู้อื่นได้รู้สิ่งที่เราได้รับทราบมา และหน้าที่นี้อยู่ในคำสั่งครั้งสุดท้ายของพระเยซูด้วย...

อ่าน ลูกา 24:46-48 เนื้อหาคือ การกลับใจและการอภัยบาป การกลับใจ คือ การตัดสินใจที่จะหันจากทางของบาปและรับพระเยซูมาเป็นผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเจ้าจะมองว่าเราเป็นผู้ปราศจากบาป นี่เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่เราควรบอกกล่าวให้ผู้อื่นทราบ

ข่าวนี้จะต้องประกาศไปให้คนทุกชาติ ทุกภาษา รู้ โดยเริ่มจากเยรูซาเล็ม...ก่อนที่สาวกจะออกไปประกาศแก่คนทั้งหลายรวมทั้งชาติต่างๆ เขาได้ประกาศข่าวนี้ในบ้านเมืองของเขา ก่อน พระคัมภีร์บันทึกไว้ว่า “คำสอน แพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม” (กิจการ 5:28)

คำถาม... หากเราจะทำตามอย่างสาวก เราควรเริ่มเป็นพยานที่ไหน? (บ้าน โรงเรียน ที่ทำงานของเรา คือ เยรูซาเล็ม) พระเจ้าทรงสั่งเราเช่นเดียวกับที่ทรงสั่งสาวก เมื่อเราได้รู้จักข่าวประเสริฐแล้วให้เราแบ่งปันข่าวประเสริฐนั้นแก่ผู้อื่น

ดำเนินชีวิตในความจริง

การเป็นพยานกล่าวถึงเรื่องของพระเยซู เรื่องความรอดเป็นสิ่งที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้? เพราะเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในชีวิตการเป็นบุตรของพระเจ้า

พระเจ้ามิได้ทรงเลือกคนเพียง 2-3 คนเพื่อเป็นพยาน การเป็นพยานมิใช่อาชีพ แต่เป็นนิสัยเป็นกิจวัตร และเป็นความปรารถนาของคริสเตียนทุกคน

แน่นอนพระเจ้ามิได้บังคับให้เราไปเป็นคนงานในทุ่งนาของพระองค์ แต่...หากเราไม่ทำ ใครเล่าจะทำ? เราจะทำงานนี้ให้ศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศหรือ? ประชากรโลกกำลังเพิ่มอย่างรวดเร็ว เร็วกว่าผู้ที่กลับใจใหม่ เห็นไหมว่าเราจำเป็นต้องรับหน้าที่เป็นพยานอย่างจริงจัง

ลองคิดถึงคนที่เราจะติดต่อ เกี่ยวข้องด้วยในสัปดาห์ต่อไปนี้ แล้วคิดดูซิว่า หากทุกคนในคริสตจักรเป็นพยาน คริสตจักรจะเจริญขึ้นมากเพียงไร...

กิจกรรม บัตรถวายตัว

แจกการ์ดและดินสอ เขียนข้อความต่อไปนี้ลงบนกระดาษ และให้เติมคำลงในช่องว่าง

พระเยซูทรงมองคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าเสมือน.....

พระองค์ปรารถนาจะช่วย.....(ชื่อเพื่อนคนหนึ่งที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า ฉันจะช่วย
.....(เขียนชื่อนั้นซ้ำ) แน่นอน (อธิษฐานต่อเพื่อนคนนั้น)

บางทีเราอาจไม่พร้อมที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ เพราะเราเองยังไม่ได้ยอมรับข่าวประเสริฐนั้น เรา
สามารถรับการอภัยบาปจากพระเจ้าในวันนี้ พระองค์เท่านั้นเป็นทางเดียวที่จะนำเราไปสู่ความรอด พระองค์ยินดีรับ
เราในวันนี้ ขอเชิญมาหาพระองค์....

บทที่ 2 เนื้อหาผ่านฮาน

เป้าหมาย	1) เพื่อให้เข้าใจเรื่องพระกิตติคุณ เรื่องความรอด การรักษาโรค และการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูคริสต์
	2) เพื่อให้ผู้เรียนเป็นพยานกับผู้อื่น
ข้อพระคัมภีร์	อิสยาห์ 53:4-5 มัทธิว 3:11 กิจการ 1:9-11 โรม 5:8-11
ข้อควรจำ	แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือ ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา (โรม 5:8)

เริ่มต้นบทเรียน

คราวที่แล้วได้เรียนถึงการที่พระเจ้าทรงเรียก ให้คริสเตียนทุกคนเป็นพยานแก่เพื่อนที่ยังไม่ได้รับความรอดว่า เขาจะต้องรับเอาพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หลายคนอยากเป็นพยาน แต่ยังมีข้อสงสัยเพราะไม่แน่ใจว่า ตนควรจะพูดอะไรบ้าง

วันนี้เราจะคุยกันถึงข้อพระคัมภีร์ที่เราควรรู้เพื่อเป็นพยาน ไม่จำเป็นที่เราจะต้องเป็นนักวิชาการทางพระคัมภีร์ เพื่อจะนำคนมาพบพระเยซู แต่เราควรรู้พื้นฐานของพระคัมภีร์เพียงพอที่องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์จะสามารถใช้เราเพื่อเข้าถึงคนอื่น

กิจกรรม กลุ่มย่อย

แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ถามคำถามโดยให้แต่ละกลุ่มออกความเห็นกลุ่มละข้อ

- 1) มีโรคที่พระเยซูรักษาไม่ได้ไหม?
- 2) ทำไมบางคนไม่หายโรค?
- 3) พระเยซูทรงรักษาคนบาปไหม?
- 4) คริสเตียนทำอะไร หากเขาไม่หายโรค?

ให้เวลากลุ่มละ 5-8 นาทีเมื่อเสร็จแล้วให้ออกมาสรุปหน้าชั้น

อย่ารีรอที่จะใช้พระคัมภีร์ในการสนทนากับคนอื่นๆ ความรับผิดชอบของเรา คือ การแบ่งปันพระคำและพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้พระคำเป็นจริงและชัดเจนแก่คนนั่นเอง

กิจกรรม คำพยาน

ให้ผู้เรียนที่เคยรับการรักษาจากพระเยซูออกมาเป็นพยาน

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. พระเยซูทรงช่วยให้รอด โรม 5:8-11

ความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์คือ ที่จะได้รับการปลดปล่อยจากความบาป เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ทำให้เรารู้ว่าบาปทำให้พระเจ้ากับมนุษย์ต้องแยกกันนั้น พระองค์เป็นผู้เริ่มการคืนดีนั้นก่อน พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์มาสู่มนุษย์ผู้เป็นคนบาป เปาโลเขียนชัดเจนใน โรม 5:8-9 (ให้ผู้เรียนคนหนึ่งอ่าน)

การช่วยให้รอดเป็นพระคำริและแผนการของพระเจ้า แม้ว่าแผนการจะดียอดเยี่ยมเพียงไรก็จะไม่มีคุณค่าหากไม่นำแผนการนี้ออกมาปฏิบัติ แผนของพระเจ้าเริ่มจากความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป แต่ความรักจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อมีการแสดงออกมาเป็นการกระทำ ความรักของพระเจ้าทำให้พระองค์ต้องส่งพระบุตรคือ องค์พระเยซูคริสต์มาสิ้นพระชนม์แทนคนบาปในโลกนี้

เราไม่จำเป็นต้องออกไปยังที่ห่างไกลเพราะรอบข้างเราก็มีคนต้องทนทุกข์เพราะความบาปมากมาย บาปก่อให้เกิดสงคราม ความโลภ บ้านแตกสาแหรกขาด ภรรยาและลูกๆถูกทุบตี ความหมัดหวังและการจนตรอก

แต่เรามีสิทธิพิเศษที่จะบอกเล่าแก่คนอื่นว่า พระเจ้าผู้ทรงรักมนุษย์มีจริงและทรงสามารถช่วยกู้เราทั้งหลายจากความเจ็บปวด และปัญหาแห่งความบาป พระเจ้าทรงสอดส่องหาคนในโลกด้วยความเมตตากรุณา และความรัก ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เพื่อหลั่งโลหิตเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์จากเวลานั้นเป็นต้นมา บุคคลใดก็ตามที่ยอมรับการไถ่บาป ของพระเยซูก็จะได้อิสระจากโทษทัณฑ์ของความบาป นี่เป็นหัวใจของพระกิตติคุณ เป็นเรื่องที่ควรเป็นพยาน

เราไม่ต้องกลัวการพิพากษาโทษของพระเจ้าเรื่องบาปอีกต่อไป เพราะพระเจ้าได้สำแดงความรักและพระประสงค์ของพระองค์ในการช่วยกู้เราแล้ว

คำถาม... โรม 5:9-11 กล่าวถึงผลที่ได้รับจากการยอมรับพระเยซูคริสต์อย่างไรบ้าง?

ข้อ 9 กล่าวว่า พระโลหิตของพระเยซู ทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม กล่าวโดยนิตินัย คือ เราถูกประกาศว่า เป็นผู้บริสุทธิ์จากความผิดบาป

การยกโทษบาป คือ การคืนดีกับพระเจ้า โดยได้รับการลบความผิดบาปในอดีตทั้งหมด เราเองอาจจะยังจดจำความบาปของเราได้ แต่สำหรับพระเจ้าแล้วพระองค์ทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม และเป็นนิสรภาพจากความผิดโดยพระองค์

ในข้อ 9 ยังกล่าวอีกว่า “ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระอาชญาของพระเจ้าโดยพระองค์” ความรอดได้นำประโยชน์มาให้และยังให้ความหวังใจอันยิ่งใหญ่แก่เราด้วย เมื่อเราตายไปเราจะได้อยู่กับพระเจ้า

ข้อ 10 กล่าวถึงการกลับคืนดี ซึ่งหมายถึงการนำให้สองฝ่ายกลับมาร่วมมือกันและคืนดีกัน เมื่อเราช่วยทำให้เพื่อน 2 คนที่เถียงกันและโกรธกันกลับเข้าอกเข้าใจอีกครั้ง นั่นคือ การคืนดี พระเจ้าต้องการคืนดีกับเราเสมอ แต่พระองค์จะเพิกเฉยต่อบาปในตัวของเราไม่ได้ เพราะพระองค์บริสุทธิ์ พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่ช่วยให้พระเจ้ากับเรากคืนดีกัน

ผลสุดท้ายในข้อ 11 ได้บอกเราว่า ความชื่นชมยินดีมาถึงเราเมื่อบาปของเราได้รับการอภัย ความชื่นชมยินดีนั้นเป็นสิ่งที่เราต้องการแบ่งปันกับเพื่อนทั้งหลายของเรา

2. พระเยซูทรงรักษา (อิสยาห์ 53:4-5)

ความจริงขั้นพื้นฐานประการที่สอง คือ การรักษาโรค เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ในโลกนี้ พระองค์เสด็จไปทำการดีและรักษาบรรดาคนซึ่งถูกการเบียดเบียน (กิจการ 10:38) การรักษาโรคโดยฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ยังคงได้ผลกับเราในปัจจุบัน

ผู้พยากรณ์อิสยาห์ได้บอกให้ทราบว่าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมา เขาเป็นคนที่มีความทุกข์ใจ และคุ้นเคยกับความเศร้า (อิสยาห์ 53:3) ภาษาฮีบรูแปลคำว่า “โศกเศร้า” และ “ทุกข์ใจ” ว่าหมายถึง “เจ็บปวด” และ “เจ็บไข้” ได้ด้วย เพราะเหตุที่พระเยซูทรงทนทุกข์ทรมานทางกาย พระองค์จึงเข้าใจความเจ็บปวดและความป่วยไข้ของเราด้วย นอกจากบาปที่ทับถมบนพระองค์แล้วความเจ็บป่วยก็ทับถมลงบนพระองค์อีกด้วย

พันธสัญญาใหม่อ้างถึงพระคำตอนนี้ 2 ครั้ง พระธรรมมัทธิวได้กล่าวว่า คำทำนายนั้นได้สำเร็จในองค์พระเยซูคริสต์ ซึ่งเปโตรก็ได้พูดถึงเรื่องนี้เช่นกัน (อ่าน มัทธิว 8:16-17 1เปโตร 2:24-25)

3. พระเยซูจะเสด็จกลับมา (กิจการ 1:9-11)

ยังมีหลักอีกข้อเชื่อที่เราควรรู้ในการเป็นพยาน นั่นคือ พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับผู้เชื่อไปอยู่กับพระองค์ เมื่อพระเยซูเสด็จมา พระองค์ก็ทำให้คำพยากรณ์ทั้งหลายสำเร็จเป็นจริงทั้งสิ้น ทราบไหมว่ามีคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่ 2 มากกว่ากว่าการบังเกิดในโลกถึง 8 เท่า นี่เป็นสิ่งที่ทำให้เรามั่นใจว่าพระองค์จะกลับมาอีกแน่นอน

คำถาม...เมื่อพระองค์เสด็จมาจะเป็นอย่างไร? (กิจการ 1:11) ทูตสวรรค์เน้นว่า พระเยซูองค์นี้จะเสด็จกลับมาเหมือนอย่างที่ท่านได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์ ทำให้เรารู้ว่า ร่างของพระคริสต์ที่เคยดำเนินบนโลกจะกลับมาอีก (อ่าน 1ธะสะโลนิกา 4:16) จะเห็นว่าพระเยซูจะเสด็จมาในท้องฟ้าอากาศ

การเสด็จมามีผลอย่างไรต่อคริสเตียน? “ทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ ดังที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” เราจำเป็นต้องพร้อม เมื่อพระองค์เสด็จมา ดังนั้นเราต้องบอกคนอื่นให้เขาเตรียมพร้อมเช่นกัน

ดำเนินชีวิตในความจริง

สรุปบนกระดาน

หลักข้อเชื่อ 3 ประการที่เราควรแบ่งปัน คือ

- 1) พระเยซูทรงช่วยให้รอด
- 2) พระเยซูทรงรักษา
- 3) พระเยซูจะเสด็จกลับมา

เราเคยสารภาพและกลับใจในความผิดทั้งหมด และยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไหม? เราเข้าใจว่าการรักษาโรคนั้นยังมีผลในปัจจุบันนี้อยู่หรือไม่? เราแสวงหาการรักษาโรคจากพระเจ้า และขอบพระคุณ

เมื่อเรามีสุขภาพที่ดีกลับคืนมาหรือไม่? เราได้เต็มล้นด้วยพระวิญญาณเพื่อรับกำลังฝ่ายวิญญาณที่เราต้องการหรือยัง? เราดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความหวังใจอย่างแท้จริงเพียงใดกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์? เราได้ตื่นขึ้นมาในตอนรุ่งเช้าโดยการคาดหวังว่าวันนี้จะเป็นวันที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อเราหรือไม่?

ก่อนที่จะเราสามารถแบ่งปันพระคำของพระเจ้าแก่คนอื่น เราจำเป็นต้องเข้าใจและมีประสบการณ์ในชีวิตของเราก่อน และต้องให้พระคำของพระเจ้าเป็นจริงในชีวิตเราด้วย ถึงเวลานั้นเราก็พร้อมที่จะแบ่งปันพระคำของพระเจ้ากับผู้อื่น คำพูดของเราจะเป็นจริงและชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อื่นได้พบคำตอบที่แท้จริงสำหรับปัญหาของเขา

สัปดาห์นี้เราจะเข้าหาใคร? บางทีคนนั้นอาจไม่เคยได้ยินเรื่องของพระเยซู บางทีคนนั้นอาจรู้ว่า เราเป็นคริสเตียนแต่ไม่เข้าใจจริงๆว่าความเชื่อของเราคืออะไร บางทีเราอาจมีเพื่อนคริสเตียนที่อยากรู้จักพระเจ้ามากขึ้น

ให้ใช้เวลาคิดถึงชีวิตของเราเอง บางทีเราอาจไม่พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์ เพราะเรายังไม่ได้ต้อนรับพระองค์เข้ามาสู่ชีวิตในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด และพระผู้รักษาให้หาย จำไว้ว่าความรักของพระเจ้าติดตามเราเสมอไป พระองค์ทรงเตรียมทางที่จะยกโทษบาป และความรู้สึกรักของเราหลุดออกไป แต่เราต้องเชิญพระองค์เข้ามาก่อน หากเราตัดสินใจวันนี้ นับว่าเป็นประโยชน์ทุกๆด้านของชีวิตเรา

บทที่ 3 เเท็อมตัว

เป้าหมาย	1) ให้ผู้เรียนได้รู้ถึงคุณสมบัติของผู้ที่สามารถจะเป็นพยานได้อย่างมีประสิทธิภาพ 2) รับแบบอย่างในการเป็นพยาน
ข้อพระคัมภีร์	มัทธิว 28:1-20 ลูคา 5:27-28 ยอห์น 28:32 กิจการ 1:4-8
ข้อควรจำ	แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรียและจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก กิจการ 1:8

เริ่มต้นบทเรียน

ถ้าเรามีหน้าที่รับผิดชอบในการก่อตั้งทีมฟุตบอลที่จะต้องได้ตำแหน่งชนะเลิศ เราจะทำอย่างไรดี? เราอาจหาผู้ชายที่มีรูปร่างแข็งแรงที่สุดเท่าที่จะหาได้ พร้อมทั้งหาอุปกรณ์การเล่นชั้นเลิศไว้ใช้ด้วย

สมมติว่าเราคือ พระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในการก่อตั้งทีมที่จะต้องคว้าตำแหน่งแชมป์โลกเพื่อเป็นเกียรติแก่พระเจ้า ใครล่ะที่เราจะเลือกเข้ามาในทีม เราอาจหาคนที่ร่ำรวยที่สุด มีการศึกษาสูงที่สุด และมีอิทธิพลมากที่สุดเท่าที่เราจะหาได้

น่าสนใจที่พระเยซูไม่ได้ทำเช่นนั้น พระองค์เลือกสมาชิกของทีมจากคนธรรมดาในบรรดาผู้ที่คลุกคลีอยู่กับพระองค์ นั่นคือ มัทธิว คนเก็บภาษี

ในสัปดาห์นี้เราจะศึกษาชีวิตของมัทธิวในการรับใช้พระเยซู คุณภาพชีวิตและของประทานจากพระวิญญาณที่จำเป็นในการเตรียม มัทธิวเป็นผู้มีชัยชนะฝ่ายวิญญาณและเป็นแบบอย่างสำหรับเรา

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. การถวายเป็น (ลูคา 5:27-28)

คนเก็บภาษีเป็นพวกที่คนอิสราเอลเกลียดชังมากที่สุด พวกเขาถูกตราหน้าว่าเป็นคนทรยศ เพราะเขาทำงานรับใช้ชาวโรม นั่นคือ การเก็บภาษีอย่างซูดริต เขาสร้างฐานะของตนเองด้วยการเพิ่มภาษีขึ้นอีกตามใจของตนเอง คนทั้งหลายมองเห็นว่าพวกนี้คือคนนอกศาสนา แต่พระเยซูกลับทรงเรียกคนประเภทนี้ให้มาเป็นสาวกของพระองค์

ลองจินตนาการดูว่า ในวันนั้นเป็นอย่างไร ณ ที่ด่านเก็บภาษีมัทธิวนั่งอยู่ที่นั่น อาจมีผู้มาเสียภาษีอยู่ด้วย และคงจะมีคำแข่งคำมัทธิวอย่างมากมาย เพราะเขาเรียกเก็บภาษีอย่างไม่ยุติธรรม พระเยซูเสด็จไปที่นั่นอาจเพื่อเสียภาษีสำหรับพระองค์เอง หรือบางทีพระองค์อาจเคยรู้จักกับมัทธิวมาก่อนแล้วก็ได้ แต่วันหนึ่งในขณะที่ธุรกิจกำลังดำเนินไปอย่างคึกคัก พระเยซูได้เสด็จมาหามัทธิวและตรัสว่า “จงตามเรามา” พระเยซูทรงเรียกแต่ละคนไม่

เหมือนกัน พระองค์ไม่ได้รอจนเราพร้อมในทุกด้าน พระองค์เสด็จเข้ามาในชีวิตและตรัสว่า “จงตามเรามา” ซึ่งหมายถึงที่นี่และเดี๋ยวนี้ พระเยซูต้องการให้เราติดตามพระองค์ด้วยการเชื่อฟังและความเชื่อ

“เขาก็ดล่สิ่งสารพัดทิ้ง ลุกขึ้นตามพระองค์” มีความหมาย 3 ประการ คือ

1) **มัทธิวแยกตัวเองจากอดีต** การทรงเรียกในชีวิตของมัทธิวนำการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตทั้งหมดซึ่งรวมถึงอาชีพด้วย การเปลี่ยนสำหรับเราแต่ละคนอาจไม่เหมือนกับมัทธิว แต่แน่นอนการทรงเรียกของพระเจ้าจะเกี่ยวพันกับการแยกจากชีวิตแห่งความบาป

2) **มัทธิวตอบสนองการทรงเรียกทันที** มัทธิวไม่รีรอ ไม่ได้ขอร้องให้เสร็จงานอาชีพก่อน ไม่รอเก็บเงินพิเศษสำหรับการเปลี่ยนวิถีชีวิตใหม่ ไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ การทรงเรียกของพระเยซูต้องการการตอบสนองทันทีเช่นนี้

3) **มัทธิวติดตามพระคริสต์และดำเนินชีวิตใหม่อย่างเต็มที่** จากผู้ที่ถูกขับออกจากสังคมเนื่องจากเป็นคนเก็บภาษี มัทธิวกลับกลายเป็นผู้ติดตามพระเจ้าและเขียนพระกิตติคุณมัทธิว

ถ้าเราต้องการให้พระเจ้าใช้เราในวิถีใดๆ ก็ตาม เราต้องทำตามอย่างมัทธิว เราสามารถรับการเปลี่ยนแปลงอย่างมากเหมือนกับมัทธิว ถ้าเราเพียงแต่ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า

คำถาม... เรื่องของมัทธิวเป็นประโยชน์ต่อเราในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าอย่างไร? เมื่อพระเจ้าตรัสกับเราให้เป็นพยานกับใครบางคน เราจำเป็นต้องตอบสนองโดยเร็ว และโดยเต็มใจเหมือนอย่างที่มีมัทธิวกระทำ

2. รู้พระคำ (ยอห์น 8:28-32)

การรับผิดชอบต่อการทรงเรียกของพระเยซูเป็นเพียงจุดเริ่มต้นในชีวิตการรับใช้ และเป็นเตรียมเพื่อเป็นพยานเรื่องของพระองค์ ถ้าเราจะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์อย่างเกิดผล เราจำเป็นต้องรู้พระคำเพื่อบุคคลที่เราเป็นพยานด้วยนั้นจะได้ความจริงอย่างถูกต้องตามพระคัมภีร์

พระเยซูทรงย้ำสิ่งนี้เมื่อทรงฝึกสาวก (อ่าน ยอห์น 8:28-32) การอ่านพระคัมภีร์จะเกิดผลในชีวิตของเรา เมื่อเราอ่านอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำในการอ่านพระคัมภีร์

1) **อ่านอย่างสม่ำเสมอ** เป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เรารู้จักพระเจ้า รู้จักพระสัญญาของพระองค์ใน มัทธิว 4:4 กล่าวไว้ว่า เราจำเป็นต้องเลี้ยงดูชีวิตของเราด้วยพระวจนะของพระเจ้า เพื่อชีวิตฝ่ายวิญญาณของเราจะแข็งแรงและสมบูรณ์ เมื่อเราคุ่นเคยกับพระวจนะเราจะสามารถเปิดหาคำตอบให้กับผู้ที่สงสัยได้ทันที

2) **อ่านอย่างเป็นระบบ** ให้อ่านพระกิตติคุณก่อนเพื่อจะรู้จักพระเยซูและพระราชกิจของพระองค์อย่างดี จากนั้นเป็น “โรม” เพื่อให้เข้าใจความหมายของความรอด แล้วอ่านจดหมายฝากเพื่อให้เห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในการดำเนินชีวิต จากนั้นก็อ่านตลอดทั้งเล่มเพื่อจะเข้าใจแผนการของพระเจ้าในภาพกว้างๆ

3) **ทำเครื่องหมายตอนที่สำคัญ** ส่วนที่สำคัญหรือข้อที่สำคัญ เราควรขีดเส้นใต้ไว้เพื่อให้ค้นหาและจดจำง่าย เราอาจทำเครื่องหมายเป็นสีๆ สีเดียวกันก็อยู่ในหมวดเดียวกันก็ได้

4) **ท่องจำพระคำบางตอน** จงสร้างนิสัยการจำข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญ เมื่อเราต้องการเป็นพยานหรือให้คำปรึกษากับผู้ที่มีปัญหา พระวิญญาณจะทรงช่วยให้เรานึกข้อความที่ควรจะใช้ในการเป็นพยานได้

5) **เอาพระคัมภีร์ไปคริสตจักรด้วย** เราควรเอาพระคัมภีร์ไปคริสตจักรทุกครั้ง เพื่อเราจะพร้อมรับอาหารฝ่ายวิญญาณจากครุรวีฯ หรือผู้เทศนา

3. **ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณ (กิจการ 1:4-8)**

เมื่อพระเยซูคริสต์ถึงการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกสาวกก็รู้สึกกลัวและกังวล เพราะเขาอยู่กับพระเยซูและฟังฟังพระองค์ตลอดเวลา

พระเยซูตรัสว่า อย่าให้ใจของเขาวิตกเลยเพราะพระองค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์มาช่วยเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจในสิ่งที่พระองค์ตรัส จนเมื่อรอคอยตามพระสัญญา พวกเขาที่ได้รับการเติมเต็มและสิ้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เวลานั้นเขาถึงเข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์ได้เคยตรัสไว้

การบัพติศมาในพระวิญญาณเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลง และในประสบการณ์เดียวกันนั้นเองที่ยังคงเกิดขึ้นกับเราในปัจจุบันด้วย

ความพยายามที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์โดยกำลังและความสามารถของเราอาจเป็นที่น่าสนใจ แต่เราจะไม่มีกำลังมากพอ เมื่อเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์นำพาและใช้ชีวิตเรา การเป็นพยานก็จะได้รับการเพิ่มพลัง พระองค์จะนำเราในเวลาที่เหมาะสม ให้เราพูดในสิ่งที่สมควรจะพูด เพื่อนำวิญญาณมาถึงพระคริสต์

4. **พระเจ้าทรงอยู่ด้วยเสมอ (มัทธิว 28:19-20)**

พระคำรัสสุดท้ายที่พระเยซูมอบให้สาวกเป็น “พระมหากษัตริย์” คำสั่งนั้นคือ “ไปทั่วโลก” คำว่า “โลก” ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า ต้องเป็นที่ห่างออกไปเป็นพันๆ ไมล์ มันอาจหมายถึงอีกด้านหนึ่งของเมือง หรือ ตามถนน หรือ แม้แต่ในห้องเรียน เราแต่ละคนมีความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ แต่เราอาจมีความสามารถเข้าถึงคนบางคนที่ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้ ซึ่งคนเหล่านี้คือ “โลก” ของเรา พันธกิจอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูมอบไว้ให้เรา คือ การเข้าไปหาบุคคลเหล่านั้น

พระสัญญาที่หนุนใจเรา คือ พระเยซูจะอยู่กับเราในทุกแห่งจนกระทั่งที่สุดปลายแผ่นดินโลก “เราจะอยู่กับท่านเสมอไปจนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20) ไม่ว่าเราจะไป ณ ที่ใดหรือเรารับใช้พระเยซูนานแค่ไหน ที่แน่ๆ คือ พระองค์อยู่กับเราเสมอ เพื่อปกป้องปกป้องโยน และช่วยเราในการเป็นพยาน เราควรจำพระสัญญานี้ไว้ให้ดี เพื่อเราจะเป็พยานถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจ

กิจกรรม ทำแบบฝึกหัด

นำแบบฝึกหัดบทที่ 3 มาทำในเวลานี้ ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบการถวายตัวของมัทธิวกับตัวเอง ให้ทำเป็นส่วนตัว ไม่มีการแบ่งปันในชั้นเรียน

ดำเนินชีวิตในความจริง

คำถาม... ขั้นตอนที่เราควรเตรียมชีวิตเพื่อเป็นพยานที่เกิดผลของพระเยซูมีอะไรบ้าง?

ประการแรก เราต้องเริ่มโดยการมอบชีวิตที่จะทำตามพระทัยพระคริสต์ก่อน เพราะในการทำงานเพื่อพระเจ้านั้น อาจจะมีคามผิดหวัง ความคับข้องใจ และความยากลำบากด้วย เราจึงต้องมีการยอมต่อพระองค์อย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตามการได้รับใช้พระคริสต์โดยการอุทิศถวายทั้งหมดนั้น ในที่สุดเราจะได้รับประสบการณ์แห่งความสุขและชัยชนะอย่างมาก

ประการที่สอง เราต้องมีพระคำซึ่งเป็นดาบฝ่ายวิญญาณ เพื่อใช้ต่อสู้กับศัตรู และนำเชลยแห่งบาปไปสู่การปลดปล่อย เราควรที่จะใช้ช่วงอายุวัยรุ่นในการอ่านและศึกษาพระคำของพระเจ้า เพื่อเตรียมตัวปรนนิบัติพระองค์ต่อไป

ประการที่สาม เราควรเรียนรู้จักการพึ่งพระวิญญาณผู้เป็นแหล่งกำลังของเรา อย่าลืมนะว่าเราอยู่ในสงครามฝ่ายวิญญาณ พระวิญญาณเท่านั้นที่สามารถนำพาและชี้ทางให้เรา

ประการสุดท้าย จำไว้ว่าพระคริสต์อยู่กับเราเสมอโดยทางพระวิญญาณ อย่ารู้สึกที่เราอยู่ตามลำพัง พระเยซูต้องการให้เราเป็นพยานอย่างเกิดผล เพื่อพระองค์มากขึ้น พระองค์ทรงยอมมอบพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อว่าทุกคนสามารถรอดได้แน่นอนที่สุดว่า พระองค์จะยืนอยู่เคียงข้างเราเพื่อช่วยเรานำดวงวิญญาณที่หลงหายมาพบพระองค์

การตอบสนองส่วนตัว

แจกกระดาษแผ่นที่ผู้เรียนเขียนการทรงเรียกของมัทธิว ให้เขาเขียน “การทรงเรียกและการตอบสนองของฉัน” ในด้านขวาของกระดาษ โดยเขียนตั้งแต่การรับความรอด การเป็นพยาน หากครูเห็นว่าเหมาะสมก็ให้สักคนหนึ่งอ่านการเขียนของเขา

บทที่ 4 เป็นพยานอย่างไร?

เป้าหมาย	1) เพื่อให้เข้าใจวิธีการเป็นพยานเรื่องพระเยซู 2) เริ่มเป็นพยานอย่างเกิดผลในชีวิตจริง
ข้อพระคัมภีร์	มัทธิว 5:14-16, 44-48 ยอห์น 1:43-46
ข้อควรจำ	ท่านทั้งหลายก็เหมือนตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์ (มัทธิว 5:16)

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม

เขียนกระดาษโปสเตอร์ติดข้างฝาว่า “ฉันเป็นพยานได้โดย...” ให้แต่ละคนเติมประโยคตามความคิดของตน

สมมติว่าเรามีงานที่จะต้องทำเช่นทาสีบ้าน ก่อนที่เราจะทำอะไร เราจะต้องรวบรวมอุปกรณ์เครื่องมือที่เหมาะสม และแน่นอนเราจำเป็นต้องรู้ว่าควรจะทำอย่างไรเมื่อการเตรียมเรียบร้อย

การเป็นพยานก็มีขั้นตอนเหมือนการทาสี เราต้องเริ่มต้นด้วยการตระหนักว่าโลกนี้หลงทางไปและต้องการรู้จักพระเยซู ต่อมาคือ ความรู้ในพระคำและฤทธิ์เดชจากพระวิญญาณ สิ่งเหล่านี้จะช่วยในการเป็นพยานเกิดผล เราจะต้องรู้ว่าจะเป็นพยานกับเพื่อนอย่างไร และขั้นสุดท้ายคือ เราจะต้องออกไปเป็นพยาน

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. จงส่องสว่าง (มัทธิว 5:14-16)

ในคำเทศนาบนภูเขาซึ่งเป็นหนึ่งในข่าวประเสริฐของพระเยซูที่ถูกบันทึกไว้ในช่วงแรก พระเยซูทรงใช้ชีวิตง่าย ๆ ในการสอนให้เราเป็นพยานเพื่อพระองค์โดยชีวิตของเราเอง (มัทธิว 5:14-16)

เป็นที่น่าสังเกตว่า พระคัมภีร์ไม่ได้สอนให้เราใช้ความพยายามใดๆ เพื่อจะเป็นแสงสว่างเพราะความสว่างอยู่ในเราเมื่อเราได้รับพระเยซูเข้ามาในชีวิต คนทั้งหลายก็อาจเห็นการเปลี่ยนแปลงนิสัยหรือทัศนคติของเราแล้ว

คำถาม...เมื่อพระเยซูตรัสว่า เราเป็นแสงสว่างของโลก แสงสว่างในชีวิตของเรานั้นคืออะไร? สำแดงออกอย่างไร? (ให้เวลาพิจารณาว่าแสงสว่างหมายความว่าถึงอะไร อภิปรายเป็นคู่ๆ หรือกลุ่มเล็ก)

เมื่อเราต้อนรับพระคริสต์ คนอื่นๆ มักจะสัมผัสถึงความแตกต่างในชีวิตของเรา แม้ว่าก่อนที่เราจะบอกให้เขาทราบการตัดสินใจของเรา เขาอาจสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในนิสัย และทัศนคติของเราแล้ว เช่นเราอาจไม่พูดคำหยาบอีกเลย หรือ เราอาจแสดงอารมณ์ที่มีความสุขมากขึ้น หรือบางทีเราแสดงความรักนับถือพ่อแม่และผู้อื่นอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน พวกเขาอาจสังเกตเห็นว่าเรามีการอุทิศชีวิตต่อพระเจ้า และต่อคริสตจักรอย่างน่าประหลาดใจ

คำถาม...เราเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะใดบ้าง? ตั้งแต่เริ่มต้นยอมรับพระคริสต์ในฐานะพระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดบุคคลกนิสหรือทัศนคติถูกสร้างใหม่โดยพระเจ้าในชีวิตอย่างไรบ้าง? เราสามารถแบ่งปันสิ่งที่คนอื่นได้กล่าวถึงเกี่ยวกับเราในเรื่องของแสงสว่างที่เขาเห็นในชีวิตเราหรือไม่?(หนุนใจให้ผู้เรียนตอบตามใจปรารถนาของแต่ละคน)

พระเยซูบอกให้คนที่ฟังพระองค์ว่า ไม่ต้องปิดซ่อนแสงสว่างของตน เพราะถ้าจะจุดเทียนไขเพื่อจะครอบมันไว้ก็เป็นการทำลายวัตถุประสงค์ของการใช้เทียนไข ในทำนองเดียวกัน ชีวิตคริสเตียนของเราก็ควรจะส่องแสงแห่งพระคริสต์ให้ปรากฏแก่ผู้อื่น

แต่น่าเศร้าที่คริสเตียนบางคนดูเหมือนกับซ่อนแสงสว่างแห่งชีวิตคริสเตียนไว้

คำถาม...เราปิดซ่อนแสงสว่างแห่งชีวิตคริสเตียนอย่างไร? อะไรเป็นสิ่งที่กั้นเราไว้จากการเป็นคริสเตียนที่สามารถเป็นพยานอย่างเกิดผล (ชี้แนะการวิเคราะห์เพื่อแสดงให้เห็นว่า ชีวิตคริสเตียนที่สม่าเสมอเป็นหนึ่งในการเป็นพยานที่ดีเพื่อพระเจ้า)

บางครั้งเราซ่อนแสงสว่างโดยการปิดปากเงียบ ในเรื่องความรักของเราต่อพระเยซู บางครั้งเราซ่อนแสงโดยการปิดบังด้วยทัศนคติและการกระทำที่ไม่ควร พระเยซูทรงเน้นว่าให้ผู้อื่นได้เห็นการดีของเรา

2. แสดงความรักต่อผู้อื่น (มัทธิว 5:44-48)

กิจกรรม ประยุกต์พระคัมภีร์

เปิดมัทธิว 5:44-45 อ่านแล้วเขียนใหม่เป็นสำนวนของคุณ เปลี่ยนสรรพนามเป็นชื่อของตัวเอง และให้ผู้เรียนตัดสินใจว่าจะทำตามพระคำนี้

พระเยซูไม่เพียงแต่สอนทฤษฎีเท่านั้น แต่ยังได้แสดงเป็นตัวอย่างโดยการอธิษฐานและยกโทษคนที่ตรึงพระองค์ มันเป็นการง่ายที่จะรักผู้ที่รักเรา แต่ยากที่จะรักคนที่ไม่น่ารัก เช่นนี้จุดประสงค์ก็คือ ให้เรารักอย่างที่พระเยซูทรงรัก

คำถาม...เราสามารถแสดงความรักของพระคริสต์ในชีวิตได้อย่างไร? (ให้ตอบหลายวิธีเท่าที่เป็นไปได้ และเขียนคำตอบลงบนกระดาน)

ความรักนั้นน่าจะครอบคลุมถึง

- * คนที่ไม่รัก = คนที่ไม่ได้รักเรา
- * คนที่ไม่มีความรัก = คนที่โดดเดี่ยวและไม่มีเพื่อน
- * คนที่ไม่น่ารัก = คนที่มีบุคลิกน่าออกห่างมากกว่าน่าเข้าใกล้

คำถาม...การแสดงความรักชนิดนี้ยากที่สุดตรงไหน? (ให้มีการอภิปรายได้) เราควรแสดงความรักของคริสเตียนทุกวันที่โรงเรียน เพื่อนบ้าน และที่ทำงาน เราถูกทดสอบในบางครั้งและในบางสถานการณ์ ต้องฟังพระคุณ

พระเจ้า และรักอย่างที่พระเยซูทรงรัก เพราะความตั้งใจของเราที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์นั้นเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้เราทนการร้ายต่างๆเพื่อพระนามของพระองค์ได้

การแสดงความรักต่อผู้อื่นนั้น เป็นนิสัยของคริสเตียนที่โตแล้ว และสิ่งนี้เองช่วยให้การเป็นพยานเกิดผล เมื่อคนที่มองชีวิตของเราเห็นว่า การกระทำและคำพูดของเราตรงกัน พระเจ้าก็จะได้รับเกียรติด้วย

คำถาม...เราคิดว่า เราจะวัดความเติบโตของคริสเตียนจากความรักของเขาได้อย่างไร? (ชี้ให้ดูหลักของพระเยซูจากมัทธิว 5:46-48)

3. แบ่งปันคำพยาน (ยอห์น 1:43-46)

พระเยซูตรัสว่า “ไปประกาศและสอน” (มัทธิว 28:19 มาระโก 16:15) ดังนั้นเราจึงควรเป็นพยานให้กับเพื่อนที่อยู่ใกล้ชิดกับเรา

การเป็นพยานปากต่อปากถึงเรื่องของพระเยซูเป็นวิธีในการประกาศดั้งเดิมที่สุดและเกิดผลมากที่สุด ตัวอย่างการแบ่งปันคำพยานกับเพื่อนได้น่ามากกล่าวไว้ในพระธรรมยอห์นบทแรก อันดรูว์แบ่งปันกับเปโตรพี่ชายของเขาในเรื่องข่าวดี “เราได้พบพระเมสสิยาห์” ภายหลังในบทเดียวกันนี้ ฟิลิปบอกนาธานาเอลเพื่อนของเขาเช่นกัน (ยอห์น 1:45) ทั้งยอห์นและฟิลิปได้สำแดงออกซึ่งความตื่นเต้นขณะแบ่งปันข่าวดีกับเพื่อน ไม่มีใครสามารถหยุดเขาจากการพูดเรื่องราวถวายชีวิตแด่พระคริสต์ได้เลย

หลังจากนาธานาเอลถามฟิลิปเกี่ยวกับเรื่องพระเยซูแล้ว ฟิลิปก็เชิญนาธานาเอลให้ “มาดู” ด้วยตัวของเขาเองว่าผู้นี้เป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่

ให้เราวิเคราะห์การสนทนาของฟิลิปกับนาธานาเอล เพื่อให้เห็นขั้นตอนสำคัญ 3 ประการในการเป็นพยาน

1) แบ่งปันจากประสบการณ์ในชีวิต

ฟิลิปกล่าวว่า “เราได้พบพระองค์” ในการพูดกับเพื่อน เราสามารถบอกเขาเรื่องประสบการณ์ความรอดได้ เรารู้ว่า พระคริสต์ทรงทำอะไรเพื่อเราและทรงมีความหมายอะไรกับเรา ถ้าเรารู้เรื่องบางคนหายโรค ก็ให้เล่าให้เพื่อนฟังด้วย เราควรบอกทุกสิ่งที่เราทำให้ผู้อื่นได้รู้ว่า พระเยซูมีคำตอบให้กับทุกปัญหาในชีวิตแก่เรา

2) วางพื้นฐานของประสบการณ์บนพระวจนะ

ยังมีความรู้พระคัมภีร์มากเท่าใด เราจะมีเชื่อมั่นในการเป็นพยานมากขึ้นเท่านั้น พระคำของพระเจ้าจะเตรียมเราให้อธิบายว่า พระเยซูเป็นผู้ใด ทำไมถึงเข้ามาในโลก และแผนการความรอดเป็นอย่างไรได้ดีกว่า และเราจะมีสิทธิอำนาจของพระคำสนับสนุนคำพูดของเรา

3) เชิญให้เพื่อนของเราแบ่งปันประสบการณ์

ชายคนหนึ่งปฏิเสธคำเชิญให้ไปตกปลาในวันอาทิตย์ ด้วยคำพูดว่า “ผมไปโบสถ์ในวันอาทิตย์เสมอ” เพื่อนของเขาตอบว่า “คุณก็รู้ว่าผมชวนคุณให้ไปตกปลาในวันอาทิตย์เป็นครั้งที่ห้าแล้ว แต่ทำไมคุณไม่เคยชวนผมไปโบสถ์เลยสักครั้ง?”

การเป็นพยานทางอ้อมผ่านสิ่งที่เราทำนั้นเป็นเรื่องสำคัญ แต่การมีชีวิตเพื่อพระคริสต์จำเป็นต้องใช้การเป็นพยานด้วยคำพูด และทั้งสองสิ่งนี้จะช่วยให้เรามีชีวิตที่เกิดผลเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

การเป็นพยานด้วยคำพุดมี 2 ขั้นตอน

1) เราต้องนำเรื่องของพระเยซูมาสู่การสนทนา ในการคุยเรื่องฝ่ายวิญญาณนั้นเป็นสิ่งที่เราต้องเริ่มก่อน แต่เราต้องไม่ให้ฝืนความรู้สึกของผู้ฟัง จะต้องเป็นสิ่งที่เข้าถึงชีวิตจิตใจของเขา คนส่วนใหญ่ไม่สนใจคำพยานที่เป็นเหมือนบทท่องจำ เราจะต้องอธิษฐานขอพระวิญญาณทรงช่วยให้เราเป็นพยานเรื่องพระคริสต์ให้ดีที่สุด

2) การเชื่อเชิญเพื่อนให้ยอมรับพระคริสต์เข้ามาในชีวิตเขา (การรับเชื่อไม่จำกัดว่าต้องทำในโบสถ์เท่านั้น ถ้าคนใดพร้อมที่จะมอบชีวิตของเขาให้พระคริสต์ในเวลานั้น และ ณ ที่นั้น เขาก็สามารถต้อนรับพระองค์ได้ทันที)

ดำเนินชีวิตในความจริง

เรามองเห็นความจำเป็นในการเป็นพยานแล้ว และเรามีทั้งผู้ช่วย (พระวิญญาณบริสุทธิ์) และอุปกรณ์ (พระคำ) พร้อม เราได้พิจารณาถึงวิธีการเป็นพยานและพบว่าสิ่งสำคัญคือ เราจะต้องลงมือทำ คนโบราณเน้นความสำคัญของการเริ่มต้นในการทำงานให้สำเร็จว่า “เมื่อเริ่มต้นก็เท่ากับงานสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว” เมื่อเราเป็นพยานและทำอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้สิ่งนี้กลายเป็นธรรมชาติในชีวิตของเรา

การจดจำพระสัญญาของพระเยซูว่าจะทรงอยู่กับเรา จะช่วยให้เรากล้าหาญมากขึ้นในการเป็นพยาน พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้ช่วยที่ซื่อสัตย์ พระองค์จะให้ความกล้าหาญ คำพุด และโอกาสเป็นพยานต่อเพื่อนของเราในเรื่องประสบการณ์ของเรากับพระองค์

คิดดูซิว่า มีเพื่อนคนไหนบ้างที่เราจะเป็นพยานแบ่งปันเรื่องพระเยซูได้ โดยเริ่มจากการอธิษฐานขอพระเจ้าให้มีภาระใจต่อเพื่อนคนนั้น เตรียมในสิ่งที่จะพุด

ในวันนี้มีใครยังไม่ตัดสินใจต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เป็นโอกาสดีที่เราจะมอบชีวิตให้กับพระองค์

กิจกรรม จับคู่

ให้ผู้เรียนจับคู่กันวางแผนเป็นพยาน ให้คุยกันว่าจะเป็นพยานกับเพื่อนที่เขารู้จักอย่างไร หนุนใจกันที่จะก้าวออกไปด้วยความเชื่อ ให้เขาทั้งสองอธิษฐานเผื่อกันตลอดสัปดาห์ที่เขาจะเป็นพยาน

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. การเชื่อฟังนำมาซึ่งความชื่นชมยินดี (สดุดี 119:45-47)

กษัตริย์ดาวิดได้พูดถึงความชื่นชมยินดีและความพึงพอใจที่ได้มาจากการเดินกับพระเจ้า นี่เป็นแหล่งของความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

ในสดุดี 119:45-47 ได้แสดงให้เห็นประจักษ์ว่าบางครั้งที่เราไม่ได้พูดเรื่องพระเจ้าเพราะกลัวการขัดขวาง แต่ดาวิดท้อมหันไปด้วยความรักของพระเจ้า ท่านอุทิศตัวแก่พระคำของพระองค์ ดาวิดจึงตัดสินใจพูดเรื่องพระเจ้าในทุกแห่งที่ไป

คำถาม...อะไรเป็นปัญหาที่ขัดขวางในการเป็นพยานเพื่อพระเจ้า? ปัญหาบางประการที่เกิดขึ้น เช่น ความอาย ความกลัวการถูกปฏิเสธ หรือความไม่แน่ใจในสิ่งที่พูด

คำถาม...ถ้าคริสเตียนมีปัญหาในเรื่องความอาย เขาควรจะทำอย่างไร?

เราควรอธิษฐานและขอพระเจ้าช่วยเหลือให้อาชนะความอาย การอายไม่ใช่เรื่องแปลก หลายคนอาจรู้สึกลำบากใจที่จะคุยกับคนอื่น ทำไมเราไม่ตัดสินใจแต่เดี๋ยวนี้ว่าเราจะอธิษฐานต่อพระเจ้าในเรื่องนี้ พระองค์ทรงสามารถช่วยให้เรามีความเชื่อมั่นและติดต่อกับผู้อื่นได้ดีขึ้น

เพื่อนคริสเตียนของเราที่ต้องการความช่วยเหลือด้วย คริสตจักรสมัยแรกก็อธิษฐานขอความช่วยเหลือเมื่อถูกคุกคามบังคับไม่ให้พูดเรื่องของพระเยซูแก่ผู้อื่น

ถ้าเราไม่ได้เป็นพยานเพราะกลัวถูกปฏิเสธ เราควรสำรวจจิตใจของเราเองว่า เราสนใจตัวเองมากกว่าคำสรรเสริญของพระเจ้าหรือไม่ เปโตรได้ป่าวร้องประกาศเรื่องสำคัญที่พระเจ้าพอพระทัยมากกว่าที่จะเอาใจมนุษย์ (อ่านกิจการ 4:29)

หลังจากที่เราได้สร้างความสัมพันธ์จนเป็นที่วางใจกับบางคนแล้ว เป็นการดีที่สุดที่เราจะเป็นพยานส่วนตัวแบบสองต่อสอง การเป็นพยานกับกลุ่มคน บางครั้งอาจมีคนหัวเราะเยาะ และพูดตลกในสิ่งที่เราเป็นพยาน การเป็นพยานส่วนตัวเป็นเรื่องที่จริงจัง และโอกาสที่จะถูกปฏิเสธหรือถูกหัวเราะเยาะก็น้อยกว่ามาก

ถ้าเราไม่ได้เป็นพยานเพราะเราไม่รู้ว่าควรจะทำอะไร เราควรใช้เวลาศึกษาพระคำของพระเจ้าเพื่อให้รู้ว่าควรจะทำอย่างไร การอุทิศตัวของเราแก่พระเจ้าส่วนหนึ่งนั้นแสดงออกโดยการเรียนพระคำของพระองค์ เปาโลได้หนุนใจทิโมธีให้ “จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” 2ทิโมธี 2:15

เปโตรให้คำแนะนำที่คล้ายกันแก่ผู้ที่ไม่ทราบว่าจะต้องเป็นพยานอย่างไร “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด” 1เปโตร 3:15

คำถาม...จากคำแนะนำเราจะเตรียมตัวเราในการเป็นพยานในโอกาสต่างๆอย่างไรบ้าง?

บางทีสิ่งแรกที่เราแต่ละคนควรทำ คือ เขียนลงไปบนแผ่นกระดาษอย่างชัดเจนว่า ทำไมเราจึงเป็นคริสเตียน? และพระคริสต์มีความหมายต่อเราอย่างไร? ใช้เวลาในการเขียนไม่นานนัก เมื่อเสร็จแล้วเราควรศึกษาดูเพื่อจะใช้ในโอกาสที่จะเป็นพยาน

2. การแบ่งปันนำมาซึ่งความชื่นชมยินดี ยอห์น 1:40-42

นักคณิตศาสตร์ชาวกรีกผู้หนึ่งได้ค้นพบสูตรหลังจากที่เขาค้นคิดมาเป็นเวลานาน เขาได้วิ่งไปทั่วตามถนนสายต่างๆ ร้องตะโกนว่า “ยูเรคา ยูเรคา ฉันพบแล้ว”

กิจกรรม ละคร

เลือกผู้เรียนให้เล่นละครจาก ยอห์น 1:35-42 โดยมียอห์นผู้ให้บัพติศมา อันดรูว์ ยอห์น อัครสาวกพระเยซู และเปโตร ให้แต่ละคนแสดงความเห็นหลังจากละครจบ

มนุษย์ได้พบสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือ ทางที่จะกลับไปคืนดีกับพระเจ้า การค้นพบนี้อันดรูว์และยอห์นพบในวันหนึ่ง เมื่อเขาเดินไปตามชายหาดและได้หยุดฟังคำเทศนาของยอห์นบัพติศโต ซึ่งกล่าวถึงพระเยซูผู้เป็นพระเมสโปดกของพระเจ้า

หลังจากได้ฟังคำเทศนาของยอห์นบัพติศโตแล้ว อันดรูว์และยอห์น ได้ติดตามพระเยซูไปยังที่อยู่ของพระองค์ ในที่สุดเขาก็เชื่อมั่นว่าพระองค์ คือ พระเมสสิยาห์ อันดรูว์แบ่งปันข่าวที่ทำให้เขาชื่นชมยินดีนี้แก่พี่ชาย คือ ซีโมนโดยทันที ลองพยายามจินตนาการดูว่า เขาทั้งหลายรู้สึกอย่างไร? (อ่านยอห์น 1:41-42)

ยอห์นอัครสาวกซึ่งอยู่กับอันดรูว์ในวันนั้น ได้เขียนจดหมายหลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นอีกหลายปีว่า “ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้าปีติยินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่าบุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าประพฤติตามลัทธิธรรม” (3ยอห์น ข้อ 4) ยอห์น พบกับความชื่นชมยินดีในพระเจ้า และรู้ว่าตลอดชีวิตของเขาไม่มีความชื่นชมยินดีอันใดที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าการแบ่งปันเรื่องของพระเยซูแก่คนอื่น โดยเฉพาะคนที่อยู่ใกล้ชิดกับเขา

ถ้าเราดำเนินตามแบบอย่างของยอห์น และอันดรูว์ โดยแต่ละคนไปนำหนึ่งคนมาหาพระเจ้า ในไม่ช้าคนทั้งโลกก็จะกลับใจใหม่ สมมติว่าสิบคนจากคริสตจักรของเราสามารถนำหนึ่งคนมาหาพระเยซูคริสต์ในปีนี้ ซึ่งนั่นไม่ได้เป็นเป้าที่สูงเกินไปใช่ไหม? เมื่อสิ้นปีเราจะมีคริสเตียนยี่สิบคน และถ้ายี่สิบคนนี้ทำแบบเดียวกัน ปีต่อไปก็จะมีผู้เชื่อสี่สิบคน และแปดสิบคนในปีถัดไปและเพิ่มขึ้นต่อไปเรื่อยๆ เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่าในอัตราเช่นนี้จะทำให้ประชากรโลก 4 พันล้านคนเชื่อในพระคริสต์ก่อนครบรอบวันเกิดปีที่ 45 ของเรา

แน่นอนทีเดียวสิ่งนี้จะนำความชื่นชมยินดีอย่างใหญ่หลวงมายังโลกนี้ และแด่พระเจ้าด้วย

3. ความรอดนำมาซึ่งความชื่นชมยินดี อีสยาห์ 12:2-3 1 เธสะโลนิกา 1:5-6

เรายังจดจำประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดีในวันที่เราต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดได้หรือไม่? สิ่งแรกที่สุดซึ่งเราทุกคนอยากจะทำเวลานั้นคือ บอกโลกนี้ให้ทราบถึงความชื่นชมยินดีที่เราประสบนั้น แต่ภายหลังเมื่อความชื่นชมยินดีของเราลดลง และความรู้สึกต้องการแบ่งปันพระเยซูกับคนอื่นก็ไม่อีกต่อไป

กิจกรรม เป็นพยาน

เลือกผู้เรียนคนหนึ่งพูดเป็นพยานในหัวข้อ “ความรอดทำให้ฉันชื่นชมยินดี” เมื่อเสร็จแล้วให้ทุกคนเปิด อีสยาห์ 12:3 เน้นให้เขารู้ว่า เมื่อเราได้รับความรอดแล้ว เราต้องกระหายหาพระเจ้าเสมอ เพื่อความชื่นชมยินดีนั้นจะไม่สูญหายไปแต่ดำรงอยู่ตลอดไป

อีสยาห์ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมใช้ภาพเปรียบเทียบน้ำจากบ่อ อธิบายความชื่นชมยินดีในความรอด ซึ่งเปรียบเหมือนความพึงพอใจซึ่งคนหนึ่งได้รับจากการดื่มน้ำที่ใสและเย็นฉ่ำ (อีสยาห์ 12:2-3)

ผู้เขียนสดุดี บอกว่า “ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น” (สดุดี 16:11)

ในจดหมายของเปาโลที่เขียนไปยังคริสตจักรในสมัยแรกนั้น ท่านเรียกวันนี้เป็นความชื่นชมยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ ท่านบอกว่า “และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก แต่ท่านยังเปรมปรีดีโดยพระวิญญูณบริสุทธิ” (1ทธะโลนิกา 1:6) ชาวเมืองเซสะโลนิกาก็เหมือนกับคริสเตียนมากมายในทุกยุคทุกสมัยที่ต้องทนทุกข์ยากกับอุปสรรคมากมายหลายอย่างเมื่อกลับใจสู่คริสตศาสนา การถูกปฏิเสธและการเยาะเย้ยไม่ได้เป็นสิ่งใหม่สำหรับเราในยุคนี้ และคริสเตียนเมืองเซสะโลนิกายังคงมีความชื่นชมยินดีอย่างอัศจรรย์โดยพระวิญญูณบริสุทธิ

คริสเตียนไม่ได้รับการยกเว้นจากการทดลองและความทุกข์ยาก แต่ไม่เหมือนกับคนมากมายในโลกที่ไม่มีอะไรเลยซึ่งนำเขาให้ผ่านอุปสรรคนั้นไป คริสเตียนมีพระคำของพระเจ้า และการทรงสถิตขององค์พระวิญญูณบริสุทธิในการดำเนินชีวิต หลังจากที่เรารับพระเจ้าเข้ามาในชีวิต พระองค์ก็ทรงสถิตอยู่ภายในเรา เมื่อเราเริ่มต้นคิดถึงและพูดเรื่องของพระองค์แก่คนอื่น เราจะมีประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดีต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ นี่คือการชื่นชมยินดีที่เราจะต้องแบ่งปันแก่คนอื่น

ดำเนินชีวิตในความจริง

วันที่อันครู่เดียวและขอเห็นพบพระเยซูนั้นเป็นเพียงวันธรรมดาวันหนึ่งในชีวิตของพวกเขา แต่เขาก็ได้บอกข่าวพิเศษนั้นแก่เปโตร โดยไม่รอช้า บ่อยครั้งที่เรามัวแต่รอคอยเวลาพิเศษ หรือสถานที่พิเศษเพื่อจะเป็นพยานแก่คนอื่น ปัญหาอยู่ที่ว่าเวลาเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย นี่จึงทำให้เราพลาดโอกาสที่อย่างไม่จำเป็น

กิจกรรม เตรียมพร้อม

แจกกระดาษ ดินสอ ให้ผู้เรียนเขียนคำพูดสำหรับการเป็นพยานของตนเอง

หลายครั้งที่เรามีโอกาสเป็นพยานอย่างไม่คาดคิดมาก่อน เป็นการดีที่เราจะเตรียมตัวในโอกาสเล็กน้อยทั้งหลาย แทนที่เราจะต้องมารอเหตุการณ์ ให้เราฉวยโอกาส “เทศนาพระวจนะ” แทน

แบ่งปันคำพยานอย่างเต็มที่กับบางคนอาจทำให้เขาปิดประตูกับเราอย่างสนิท ดังนั้นสำหรับบางคนจึงเป็นการดีกว่าที่จะแบ่งปันทีละเล็กละน้อยในเวลาหนึ่ง

(ผู้เรียนจำนวนมากอาจยังคงกลัวการเป็นพยาน ในห้องเรียนเพื่อกันและกัน เพื่อพระเจ้าจะสร้างใจกล้าหาญ และกำลังใจให้เราอยากเป็นพยานแก่ผู้คนรอบข้าง)

บางคนอาจไม่เคยมีประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดีในพระเจ้าในชีวิตของเรา ถ้าเราเตรียมพร้อมที่จะกลับใจจากบาป และต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราสามารถพบกับความชื่นชมยินดีในพระเจ้าได้ในวันนี้

อย่าทำอย่างโยนาห์

ผู้เรียนคงเคยได้ยินเรื่องของโยนาห์มาบ้างแล้ว เขาคือผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูที่หนีการทรงเรียกของพระเจ้า เขาถูกปลาใหญ่กลืนลงไปในห้อง แต่รอดชีวิตออกมาได้ เขาจึงจำต้องหันไปเชื่อฟังพระเจ้า และช่วยให้ชาวNineveh ได้กลับใจพ้นจากความพินาศ

บทเรียนตอนต่อไปนี้มีใจเป็นการช่วยให้เรากลับใจกับชีวิตโยนาห์เท่านั้น แต่ผู้เรียนจะได้รับบทเรียนจากชีวิตของโยนาห์ ให้โยนาห์เป็นตัวอย่างสำหรับการดำเนินชีวิตของเรา เราจะพบการไม่เชื่อฟัง ความเย่อหยิ่งของโยนาห์ โยนาห์อาจอยู่ก่อนเราหลายพันปี แต่เรื่องราวของชีวิตเขาไม่ล้าสมัยเลย

จากหนังสือโยนาห์ เราจะได้เห็นพระกรุณาคุณของพระเจ้าที่มีต่อชาวโลกและความรัก การอภัยของพระองค์มีพร้อมให้กับทุกคนที่กลับใจมาหาพระองค์เสมอ

เป้าหมายของบทเรียน แต่ละบทจะเน้นไปที่จุดๆเดียวชัดเจน เช่น ผลของการไม่เชื่อฟัง การเรียนรู้จากประสบการณ์อันเลวร้าย การตอบสนอง การทรงเรียกของพระเจ้า ฯลฯ

ขณะที่ครูเตรียมบทเรียน ให้ระลึกถึงเป้าหมายของบทเรียนเสมอ และพยายามเปรียบเทียบชีวิตโยนาห์กับชีวิตของผู้เรียนให้เขาเห็นอย่างชัดเจน เลือกกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้เขาได้เข้าใจและนำบทเรียนที่ได้ไปใช้ใน ชีวิตของพวกเขา

การเรียนรู้ชีวิตของโยนาห์ในบทเรียนเล่มนี้ คือ การเรียนรู้ชีวิตผู้พยากรณ์คนหนึ่งในเชิงประวัติศาสตร์ รวมทั้งเป็นการเรียนรู้จักตัวเองและพระเจ้าด้วย

บทที่ 6 อภัยโทษมลา

- เป้าหมาย 1) เพื่อแสดงให้เห็นว่าการเชื่อฟังพระเจ้านำผลลัพธ์ที่ดีกว่าการขัดขืน หรือไม่เชื่อฟัง
2) หนุนใจผู้เรียนให้เชื่อฟังพระเจ้า
- ข้อพระคัมภีร์ โยนาห์ 1:1-17
- ข้อควรจำ จงลุกขึ้นไปยังนิเวศหั้นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้นเหตุความชั่วร้ายของเขา
ทั้งหลายได้ขึ้นมาถึงเราแล้ว (โยนาห์ 1:2)

เริ่มต้นบทเรียน

เราเคยคิดหนีออกจากข้างไหน? บางคนพยายามหนีออกจากบ้านเพื่อจะได้ออกจาก “ทุกสิ่ง” บางครั้งชีวิตของเราพบปัญหาหนักอกจนทำให้เราคิดว่า การหนีเป็นทางออกที่ดีที่สุด เพราะเมื่อหนีไปจะไม่มีใครคอยสั่งให้ทำสิ่งต่างๆ ไม่มีใครคอยมองว่าเมื่อไรเราจะล้มลง...ชีวิตจะเป็นอิสระ

แต่รู้ไหมว่า ไม่ว่าเราจะหนีไปไหน ปัญหาจะตามเราไปด้วย ทำไมล่ะ? เพราะตัวปัญหาก็คือ ตัวเรานั่นเอง เราคิดว่าพ่อแม่ เพื่อน หรือสถานการณ์แวดล้อมเป็นผู้ทำให้ชีวิตเรายุ่งเหยิง แต่ที่จริงการตัดสินใจของเรานั้นแหละเป็นผู้ทำ

บทเรียนในวันนี้กล่าวถึงผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งที่ยกขาหนีจากพระเจ้า พระองค์สั่งให้เขาไปเทศนาให้ชาวเมืองนิเวศหั้นครกลับใจใหม่ แต่เมื่อเขาหนีจากพระเจ้าผลที่เกิดขึ้นก็ร้ายแรง ไม่เพียงแต่ทำให้ชีวิตของตนตกอยู่ในภาวะที่อันตรายเท่านั้น แต่ยังทำให้คนอื่นพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย เขาผู้นั้น คือ โยนาห์

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. การทรงเรียก (โยนาห์ 1:1-2)

ผู้เผยพระวจนะคือ คนที่พระเจ้าทรงเลือกให้กล่าวถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งมักจะเป็นการเตือนหรือการหนุนใจหรือการกล่าวเหตุการณ์ในอนาคต

ค้นพระคัมภีร์

เขียนคำว่า “ผู้เผยพระวจนะทำอะไรบ้าง?” บนกระดานให้ผู้เรียนค้นพระคัมภีร์ต่อไปนี้ เขียนคำตอบบนกระดาน

- * โยเอล 2:12-14 (เรียกให้กลับใจ)
- * มีคาห์ 2:1-3 (เตือนให้รู้ถึงการพิพากษา)
- * มีคาห์ 5:1-2 (ทำนายเหตุการณ์ในอนาคต)

โยนาห์เป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง เขาคู่กับพระบัญชาและการทำตามพระบัญชานั้น ในกรณีนี้พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์อย่างเร่งรีบ (อ่านโยนาห์ 1:1-2 ดังๆในชั้นเรียน)

การทรงเรียก มี 3 ขั้นตอน คือ

ประการแรก โยนาห์ต้อง “ลุกขึ้น” การลุกขึ้นเป็นเครื่องหมายของการเชื่อฟังขั้นแรก ในชีวิตของเรา เราจำเป็นต้องลุกอยู่เสมอไม่หยุดเฉยกับที่หากเราอยู่เฉยพอใจกับชีวิตแบบทุกวันนี้เราก็จะไม่เจริญขึ้น

ประการที่สอง โยนาห์ถูกเรียกให้ “ไป” เราอาจฟังและต้องการยอมจำนนพระเจ้าอย่างจริงใจ แต่เราจะไม่มีความสำเร็จที่พระเจ้าให้เราทำได้สำเร็จ ยกเว้นเราลงมือกระทำและ “ออกไป” เคยรู้จักคนที่ชอบพูดสิ่งที่เขาอยากทำ และพูดว่าพระเจ้าตรัสกับเขาอย่างโน้นอย่างนี้ แต่กลับไม่เคยทำตามการทรงเรียกเลยบ้างไหม? การเชื่อฟังไม่ใช่ความเชื่อในสมองว่า พระเจ้าบอกให้เราทำอะไร แต่เป็นการกระทำกิจกรรมที่สำคัญนั้นให้ลุล่วง เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า พระองค์จะทรงนำเราไปตามน้ำพระทัยสมบูรณ์ของพระองค์

ประการที่สาม พระเจ้าบอกให้โยนาห์ “ร้องกล่าว” ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมทำการปรนนิบัติรับใช้เหมือนเป็นผู้แทนของพระเจ้า พระเจ้ามอบงานการเทศนา กล่าวโทษความชั่วร้ายของประชาชนนินะเวห์แก่โยนาห์ พระเจ้ามีถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งขึ้นอยู่กับว่าเขาตอบสนองต่อพระคำนั้นอย่างไร

คำถาม...ทำไมพระเจ้าเรียกโยนาห์ให้ไปเมืองนินะเวห์?

นินะเวห์เป็นนครใหญ่และมั่งคั่ง ตั้งอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำไทกริส เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยความชั่วร้าย และพระเจ้าจะทำลายเมืองนี้

คำถาม...เรารู้จักเมืองใดบ้างที่เต็มไปด้วยความชั่วร้ายเหมือนอย่างนินะเวห์?

เกือบทุกเมืองหลวงในโลกไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ล้วนเต็มไปด้วยความรุนแรง อาชญากรรมและคอร์รัปชัน เว้นแต่บางเมืองนั้นความชั่วร้ายถูกเก็บซ่อนเงียบๆ หรือเปิดเผยออกมา เราจะรู้สึกอย่างไรถ้าเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในการทำให้คนในเมืองหนึ่งๆกลับใจ ให้ผู้คนมีชีวิตใหม่กับพระเจ้า? เราจะไปไหมถ้ามีโอกาสถูกฆ่าเนื่องจากการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น?

กิจกรรม สํารวจตนเอง

แจกกระดาษ ดินสอ เขียนชื่อคนที่เขาไม่ชอบ หรือไม่ต้องการเป็นพยาน สัก 2 ชื่อ ต้องไม่ให้ใครเห็นกระดาษแผ่นนั้น เขียนเหตุผลให้เรียบร้อย แล้วเก็บกระดาษนี้ไว้ใช้ทำกิจกรรมต่อไป

2. ความรับผิดชอบ (โยนาห์ 1:3)

โยนาห์ไม่ชอบใจที่พระเจ้าตั้งพระทัยจะยกโทษให้ชาวเมืองนินะเวห์ ซึ่งเป็นคนต่างชาติ และเป็นศัตรูของยิว การเป็นผู้เผยพระวจนะเพื่อคนของพระเจ้านั้นพอแล้ว จะให้ไปช่วยเมืองที่มีแต่คนต่างชาติให้รอดทำไมอีก? ดังนั้นแทนที่จะเชื่อฟังการทรงเรียก โยนาห์กลับเดินทางไปในทิศทางตรงกันข้าม

คำถาม... มีกี่ครั้งแล้วที่เราทำเล่นๆกับพระเจ้า โดยการบอกว่าสิ่งต่างๆควรจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้? บ่อยครั้ง เราไม่กล้าทำตามการทรงเรียก และตอบสนองในวิถีทางของตนเอง

โยนาห์ไม่เพียงแค่ว่าคิดที่จะหนี แต่เขาลงมือทำจริงๆ เรือที่เขาโดยสารนั้นมุ่งไปสู่มาซิซ ซึ่งเป็นเมืองหลวงแห่งการค้าขายในตอนใต้ของสเปน บางทีอาจเป็นสถานที่ไกลสุดจากนี้ในทะเลที่เขาคิดจะทำได้

โยนาห์หนีการทรงเรียกของพระเจ้าไม่พ้น ที่จริงเขารู้ว่าพระเจ้าทรงสถิตทุกแห่ง ทรงรู้ทุกอย่าง แต่โยนาห์ก็ยังหนี การหนีจะช่วยให้ออกจากแผ่นดินอิสราเอล ออกจากทุกคนที่รู้ว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะ เขาหวังว่าพระเจ้าและชาวอิสราเอลทุกคนจะลืมเขา และเรียกคนอื่นให้ไปประกาศที่นั่นแทน

คำถาม... โยนาห์หนีพระเจ้าพ้นไหม?

พระเจ้ารักชาวนี้นะเวห์มากเกินกว่าที่จะปล่อยให้พวกเขาพินาศ เพราะโยนาห์ไม่ชอบพวกเขา โยนาห์กำลังวิ่งไปในทางแห่งการไม่เชื่อฟัง แต่พระเจ้ากำลังวางแผนการเปลี่ยนแปลงวิถีของเขา พระองค์ทรงใช้วิธีการอื่นๆด้วย พระปัญญา ฤทธานุภาพ และความรักยิ่งใหญ่ เพื่อทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

3. เวลาแห่งความลำบาก (โยนาห์ 1:4-15)

โยนาห์หนีไปยังอัฟฟา เพื่อขึ้นเรือเดินทางต่อไปมาซิซ หลังจากขึ้นเรือแล้วเขาก็เข้าไปใต้ท้องเรือและนอนหลับ เขาอาจคิดว่า เขาหนีจากพระเจ้าได้ แต่พระเจ้ายังทรงต้องการช่วยเหลือชาวนี้นะเวห์ และโยนาห์เองก็อาจมีสภาพตกต่ำไปมากกว่านี้ ก่อนเขาจะเรียนสิ่งที่เขาควรจะเรียน

คำถาม... เกิดอะไรขึ้นเมื่อโยนาห์ขึ้นเรือ?

พระเจ้าทรงส่งพายุและคลื่นในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนมาโหมกระหน่ำเรืออย่างใหญ่โตและรุนแรง บรรดาชาวเรือก็กลัวมากและเริ่มวิงวอนต่อพระเจ้าของเขา เขาเริ่มโยนสินค้าบางส่วนทิ้งเพื่อให้เรือเบาขึ้นจะได้ไม่จม ในขณะที่ชาวเรืออธิษฐานขอชีวิตนั้น ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าก็ยังคงหลับอยู่อย่างสบาย

เมื่อกัปตันเรือพบโยนาห์ ลองคิดดูซิว่า กัปตันรู้สึกอย่างไรเมื่อเห็นโยนาห์หลับท่ามกลางทะเลอันโหดร้ายน่ากลัวนั้น

คำถาม... เราเองจะรู้สึกอย่างไรบ้าง?

กัปตันตะโกนใส่โยนาห์เพื่อปลุกให้เขาอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อไม่ให้ใครคนหนึ่งบนเรือต้องตาย คนในเรือคิดว่า บางคนได้ทำความบาปใหญ่หลวงจึงเกิดเหตุการณ์นี้ เขาจึงจับฉลากเพื่อหาว่าความบาปของใครทำให้เกิดพายุ มันเป็นวิธีสุดท้ายที่พวกเขากระทำเนื่องจากต่างก็หมดหวังแล้ว

ลองคิดถึงเวลาที่ตัวเองทำผิดแล้วกำลังจะถูกจับได้ว่ามีความรู้สึกอย่างไร? (เปิดโอกาสให้อภิปรายแสดงความรู้สึก) โยนาห์ก็มีความรู้สึกเช่นนั้น ในขณะที่พวกเขากำลังจับฉลากกันว่าใครเป็นต้นเหตุของพายุ

ฉลากตกอยู่กับโยนาห์ และชาวเรือผู้เต็มใจด้วยความวิตกกังวลใจได้รุมกันถามโยนาห์ว่า “ใครเป็นต้นเหตุแห่งพายุนี้?” “เจ้ามาจากไหน?” “เจ้าประกอบอาชีพอะไร?” ชาวเรือมีความกระตือรือร้นอยากจะหาสาเหตุและกำจัดอันตรายนั้นเสีย

โยนาห์ตอบคำถามของเขาว่า “ข้าพเจ้ายำเกรงพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเล และแผ่นดินโลก” ชาวเรือตกใจมากเขาจึงถามโยนาห์ว่า “ทำไมท่านหนีจากพระพักตร์พระเจ้า?” เขามั่นใจว่าพระเจ้าผู้ทรงสร้างทะเล

ได้ส่งพายุมาถึงผู้รับใช้ที่หนีมา เพื่อให้กลับไป แต่เรือยังคงถูกคลื่นซัดให้โยนไปมาในทะเล เขาจึงถามว่า “เราควรจะทำอย่างไรเพื่อให้ทะเลสงบ” โยนาห์ตอบชาวเรือใน โยนาห์ 1:12 (บอกให้ผู้เรียนอ่าน)

ชาวเรือไม่ต้องการทำสิ่งที่ร้ายกาจเช่นนี้ ดังนั้นพวกเขาจึงพยายามพายเรือกลับเข้าฝั่งอย่างสุดกำลัง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะเขาเป็นเหมือนเด็กที่กำลังต่อสู้กับคลื่นยักษ์สูงใหญ่ ไม่มีใครสามารถขัดขวางพระประสงค์ของพระเจ้าได้ เขาไม่มีทางเลือกอื่น ชาวเรืออธิษฐานต่อพระเจ้าด้วยหัวใจที่หนักอึ้งว่า ขอให้พระองค์ไม่ลงโทษพวกเขา ในขณะที่โยนโยนาห์ลงไปในทะเล คนเหล่านี้สนใจต่อชีวิตเดียวของโยนาห์ยิ่งกว่าที่โยนาห์สนใจหลายร้อยพันชีวิตที่นั่นนะเวห์ แม้ว่าชาวเรือต่างชาติเหล่านี้ไม่รู้จักรัศมีบุญคุณที่พระเจ้าให้แก่อิสราเอล แต่เขารู้ว่าชีวิตมีคุณค่าในสายพระเนตรพระเจ้า เขาตระหนักเช่นกันว่าการจับฉลาก ถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะและพายุล้วนแต่เป็นส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยเมตตาของพระเจ้า

ทันทีที่เขาโยน โยนาห์ลงลมและทะเลก็สงบลง พระเจ้าได้ทรงนำโยนาห์ไถ่ชีวิตนี้นะเวห์อีกก้าวหนึ่งแล้ว

4. พระเจ้าทรงควบคุม (โยนาห์ 1:16-17)

ชาวเรือทั้งโล่งใจและประหลาดใจเมื่อทะเลสงบลง เขาตระหนักถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง แน่ทีเดียวพระเจ้าของโยนาห์ทรงฤทธานุภาพและเที่ยงธรรมในการเรียกร้องให้ผู้รับใช้ของพระองค์เชื่อฟังพระองค์ ชาวเรือถวายสัตวบูชาและสาบานต่อพระเจ้า ซึ่งอาจเป็นคำสัญญาที่จะปรนนิบัติรับใช้และทำให้พระเจ้าพอพระทัย

พระเจ้าเพียงแต่เริ่มทำการในชีวิตโยนาห์ ทรงต้องการให้เขาเป็นพันธกรพิเศษแต่โยนาห์ไม่ปรารถนา เช่นนั้น พระองค์จึงใช้พายุใหญ่และต่อมาก็เป็นปลาใหญ่เพื่อช่วยชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์จากทะเลลึก

กิจกรรม (เขียนจดหมาย)

สมมติว่าเราเป็น โยนาห์และถูกปลากลิ่นลงไป ให้เขียนความรู้สึกในขณะนั้นต่อพระเจ้า โดยขึ้นต้นจดหมายว่า “ข้าแต่พระเจ้า...”

โยนาห์ใช้เวลาในท้องปลานานถึง 72 ชั่วโมง มันเป็นเวลาที่จะช่วยให้เขาได้เห็นความโง่เขลาของตนเองที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า

เราคิดว่าโยนาห์คิดถึงเรื่องอะไรในช่วงเวลาอันยาวนานนั้น? เขาขอร้องให้พระเจ้ายกโทษที่เขาวิ่งหนีจากพระองค์หรือไม่? เขาจะเป็นเหมือนคนโง่เขลาไหม ถ้าเขายังคงพยายามสรรหาวิธีการหนีต่อไปอีก? (ให้มีการปรึกษากันและนำไปสู่ข้อสรุปว่า โยนาห์เสียใจในสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป)

ดำเนินชีวิตในความจริง

เราไม่สามารถซ่อนตัวจากพระองค์ได้ พระเจ้าทรงทราบเสมอว่า เราอยู่ที่ไหนในทุกเวลา ในแต่ละวันเราควรขอบพระคุณที่รู้ว่า เราปลอดภัยในพระหัตถ์แห่งความรักของพระเจ้า มิใช่กังวลว่าพระเจ้าทรงเห็นเราตลอดเวลา

บางที่เราไม่ได้วิ่งหนีจากการทรงเรียกให้เทศนา แต่เราอาจกำลังวิ่งหนีจากโอกาสในการเป็นพยานกับบางคนที่นั่งใกล้เราในชั้นเรียน บางที่เรากำลังหลบจากโอกาสที่จะเชิญบางคนไปโบสถ์ คนเหล่านั้นอาจจะมีความสุข แต่พระเจ้าทรงรู้ว่าลี้กกลงไปแล้วแต่ละคนรู้สึกโดดเดี่ยว สับสน เจ็บปวด และคอยบางคนนำคำพูดสั้นๆแห่งความหวังมาให้ แต่คนที่พระเจ้าต้องการใช้นั้นกลับกำลังวิ่งหนีไป

ยอมตัว

ให้กลับไปดูกิจกรรมสำรวจตัวเอง เขียนชื่อคนที่เราไม่อยากจะพยานให้ ถามผู้เรียนว่าเมื่อเราเรียนรู้ถึงประสบการณ์ของโยนาห์แล้ว เราควรทำอะไรต่อไป

2 สิ่งที่เราทำได้คือ

- 1) อธิษฐานเพื่อเราจะมีโอกาสเป็นพยาน
- 2) ฉวยโอกาส

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราฉวยโอกาสเชิญคนนั้นมาโบสถ์ให้ลองคิดถึงสิ่งที่น่าประหลาดใจที่จะเกิดขึ้นถ้าคนนั้นรู้จักพระเยซู และเราจะได้รับประสบการณ์อันดีในการเชื่อฟังพระเจ้า และนำผู้อื่นมาถึงพระเยซูและพระเจ้าจะมีความพอพระทัยมากที่สุดที่เราเชื่อฟังพระองค์

บางที่เราอาจกำลังหนีจากพระเจ้า เพราะเราไม่ต้องการความรอด แต่เราจะจมลี้กกลง ลี้กกลงทุกทีจนกว่าจะรู้ว่า พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นสามารถยกเราออกจากความบาปเหมือนดังเช่นโยนาห์ได้รับพระหัตถ์ของพระเจ้าเหยียดออกมา ถ้าเราจะหยุดวิ่งหนีและมาหาพระเจ้าวันนี้ พระองค์จะนำเราออกไปสู่บรรยากาศสดชื่นด้วยความรัก และความรอดของพระองค์

บทที่ 7 กว่าจะรู้

เป้าหมาย เพื่อให้ทราบว่าโยนาค์เรียนรู้จากประสบการณ์ ที่เป็นทุกข์ได้อย่างไรบ้าง และนำมาเปรียบเทียบว่าเราควรจะเรียนรู้จากเหตุการณ์ในชีวิตแต่ละวันของเราด้วย

ข้อพระคัมภีร์ โยนาห์ 2:1-10

ข้อควรจำ เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเจ้าและคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงข้าพระองค์เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ (โยนาห์ 2:7)

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม ภาพปะ

เตรียมกระดาษโปสเตอร์ วารสาร หนังสือพิมพ์ กาว กรรไกร ให้ทุกคนทำภาพปะ บอกถึงความทุกข์ยากในชีวิตของผู้คน อาจเป็นเหตุการณ์ที่คนเหล่านั้นได้ทำ หรือผลจากการกระทำก็ได้

เราทำอะไรบ้างเมื่อประสบปัญหา? เราร้องไห้หรืออธิษฐานขอความช่วยเหลือ? ที่จริงประสบการณ์อันเลวร้ายนั้นไม่สามารถทำให้ชีวิตของเราถึงกับพินาศลงไปได้ แต่การกระทำของเราต่อปัญหานั้นต่างหากที่กำหนดว่าเราจะเป็นอย่างไรต่อไป

ลองคิดดูจากตัวอย่างของนักเรียนชั้นมัธยมปลายคนหนึ่งที่ได้รับเชิญให้เข้าแข่งขันฟุตบอลทุกๆปี เขาชอบการแข่งขันฟุตบอลมากและตั้งเป้าว่าเขาจะยึดกีฬานี้เป็นอาชีพ แต่ในฤดูกาลแข่งรอบที่สองนั้น เขาประสบอุบัติเหตุในการแข่งขัน ทำให้เขาไม่สามารถลงแข่งได้อีกต่อไป

ชีวิตของเขาล้มเหลวไปเลยไหม? ถ้าหากการเล่นฟุตบอลเป็นเป้าหมายเดียวของเขา ก็คงเป็นเช่นนั้น อันที่จริงเขาสามารถให้ความสนใจในอาชีพที่น่าตื่นเต้น และน่าสนใจอย่างอื่นได้ หรือเขาอาจนอนอยู่กับเตียงและทุกวันเฝ้ามองคู่วัยรุ่นและรูปภาพเกี่ยวกับการแข่งขันฟุตบอลแล้วก็นอนร้องไห้คร่ำครวญเกี่ยวกับชีวิตของตัวเองก็ได้

การถูกโยนจากเรือลงไปในทะเลที่มรสุมจัด และเข้าไปอยู่ในท้องปลายักษ์เป็นประสบการณ์เลวร้ายมาก แต่โยนาค์ทำให้มันเป็นประสบการณ์แห่งการเรียนรู้ บุคคลที่ยิ่งใหญ่ในปัจจุบันนี้ล้วนแล้วแต่ผ่านประสบการณ์เหล่านี้ซึ่งช่วยให้พวกเขาเป็นคนดีขึ้น แทนที่จะยอมให้ความลำบากทำให้ชีวิตแย่ลง

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. ขอความช่วยเหลือ (โยนาห์ 2:1-2)

หลายคนทั้งที่เป็นคริสเตียนและไม่ใช่คริสเตียนมักร้องเรียกพระเจ้าเมื่อเขาเผชิญสถานการณ์ที่ทุกข์ยากลำบาก

คำถาม... การร้องเรียกเช่นนี้เป็นเสียงเรียกอย่างจริงใจเสมอไปหรือไม่? เราอาจเรียกว่า “โอ้พระเจ้าช่วยด้วย” แต่ไม่ได้อธิษฐานหรือคิดถึงพระเจ้าจริงๆเลยแม้แต่น้อย เราเพียงบ่นเรื่องสภาพของเราเท่านั้น

ขณะที่อยู่ในห้องปลา โยนาห์รู้ว่าเขาควรหันไปหาใครเมื่อเขาเผชิญปัญหา เขาร้องทูลต่อพระเจ้าในคำอธิษฐาน และรู้ว่าพระองค์ทรงฟังเขาอยู่

คำถาม... เราเคยคิดถึงความมหัศจรรย์ในการตอบคำอธิษฐานไหม? ยอห์น 5:14-15 กล่าวว่า “และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือ ถ้าเราทูลขอสิ่งใดที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเราและถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดเราก็รู้ว่าได้รับสิ่งที่เราทูลขอนั้นจากพระองค์”

บางครั้งเรารู้สึกว่าพระเจ้าอยู่ห่างจากเราและไม่ได้ฟังคำอธิษฐานของเราเลย เมื่อเรารู้สึกเช่นนี้เราสามารถฟังวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าได้

กิจกรรม

ให้ผู้เรียนเขียนลงในกระดาษแผ่นเล็กๆว่า “พระเจ้าทรงฟังฉัน(ผม)” และเขียนข้อพระคำต่อไปนี้ได้ประโยคดังกล่าว

สุภาษิต 15:29

มัทธิว 6:6

ยอห์น 14:13-14

1ยอห์น 5:14-15

ให้เขาเปิดอ่านพระธรรมตอนนี้ และเน้นว่าพระเจ้าทรงฟังและทรงตอบคำอธิษฐานเสมอ

โยนาห์และเรากำลังปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า ผู้ทรงได้ฟังคำอธิษฐานและทรงห่วงใยเรา หลายคนนินทาการและอธิษฐานต่อพระเทียมเท็จหรือรูปเคารพที่ไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถช่วยอะไรได้ แต่พระเจ้าของเราผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ผู้สร้างจักรวาลเป็นผู้ที่ทรงพระชนม์อยู่และห่วงใยเราแต่ละคน พระองค์ต้องการให้เราติดต่อกับพระองค์อย่างพอกับลูก คือ เราจะต้องรัก และเชื่อฟังพระองค์ด้วยและพระองค์จะทรงตอบสนองเราอย่างพอที่รักลูก

ขณะที่พระเจ้ามองดูทั่วโลกที่มีคน 4-5 พันล้านคน พระองค์ยังทรงฟังเรา เพราะว่าเราแต่ละคนเป็นหนึ่งในมนุษย์ที่พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงสนใจทุกส่วนในชีวิตของเรา

การร้องทูลพระเจ้าควรเป็นสิ่งแรกที่เราจะใช้จัดการกับปัญหาทุกอย่างในชีวิต ระหว่างที่อธิษฐานนั้น เราต้องเลิกคิดถึงตัวเอง มุ่งคิดถึงแต่พระเจ้าผู้ทรงสามารถควบคุมสถานการณ์ทุกอย่างได้

2. มองย้อนกลับ (โยนาห์ 2:3-8)

คำถาม... เราคิดว่าโยนาห์รู้สึกอย่างไรเมื่อเขามองดูชีวิตของตัวเอง? (หนุนใจให้ร่วมกันคิด)

เมื่อเขาถูกโยนลงทะเล เขาคงรู้สึกว่าเขาเองไม่เป็นที่ต้องการของผู้อื่น เพื่อนใหม่คือพวกชาวเรือก็กลับโยนเขาลงทะเลเสียแล้ว โยนาห์คิดว่า เขาถูกขับออกจากหน้าพระพักตร์พระเจ้า เพราะการไม่เชื่อฟังของเขา เช่นเดียวกับอาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดนเมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า (อ่านปฐมกาล 3:23-24)

อนาคตของโยนาห์ดูไม่ค่อยดีนัก สาหรัยพันรอบตัวเขา คลื่นอันแรงกล้าอยู่ล้อมรอบเขา เขากำลังจะจมน้ำตายแน่แล้ว เขาจะถูกแยกจากมนุษย์และพระเจ้าตลอดกาล แต่พระเจ้าทรงช่วยโยนาห์ให้รอดแทนการจมน้ำตาย โดยให้ปลาใหญ่กลืนเขาเข้าไป

คำถาม... ถ้าเราเป็นโยนาห์ การถูกปลาใหญ่กลืนลงไปนั้น ดูเหมือนเป็นการช่วยเหลือให้พ้นจากความตายไหม?

ในตอนแรกมันคงดูเหมือนเป็นความตายประเภทหนึ่ง เขาคงคิดว่า “ข้าพเจ้าคงตายในกรามของปลายักษ์ตัวนี้แน่” โยนาห์รู้ว่าปัญหาของเขาเกิดจากความไม่เชื่อฟัง

เมื่อใดก็ตามที่เราไม่เชื่อฟังพระเจ้า เรากำลังเข้าไปสู่ความเจ็บปวด (กัณดารวิถี 32:23) บอกเราว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็ตามทัน” แต่พระเจ้าไม่ได้ทำการแก้แค้นหรือลงโทษอย่างมุ่งร้าย พระองค์ทรงทำเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระเจ้ากลับคืนมา นี่เป็นเหตุผลของพายุและปลาที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับในกรณีของโยนาห์ สิ่งที่เขาคิดว่าเป็นการลงโทษนั้น แท้จริงเป็นความพยายามด้วยความรักของพระเจ้า พระเจ้าจัดเตรียมหนทางการปลดปล่อยให้ลูกของพระองค์เสมอ ซึ่งสายตาของมนุษย์ไม่อาจมองเห็นได้ในครั้งแรก

โยนาห์รู้ว่ามิหนทางเดียวที่เขาสามารถกระทำได้เมื่อแผนการของเขาล้มเหลว เขาเริ่มต้องทูลพระเจ้า (อ่านโยนาห์ 2:7)

เราจะฉลาดขึ้นและมีความสุขมากขึ้นแน่นอน ถ้าเราไม่วิ่งหนีไปจากน้ำพระทัยพระเจ้า แต่เพราะพระองค์ทรงพระเมตตา กรุณา พระองค์จึงยอมรับเราเสมอ เมื่อเราเสียใจและเข้ามาหาพระองค์ด้วยการกลับใจ

กิจกรรม เปรียบเทียบพระคำ

ให้ผู้เรียนเปรียบเทียบการปลดปล่อยในชีวิตของโยนาห์กับโยเซฟ (ปฐมกาล 37:12-36) หลังจากการช่วยเหลือของพระเจ้า อะไรเกิดขึ้นกับคนทั้งสอง? แล้วเขาทั้งสองสามารถทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ทันทีหรือไม่?

3. รับการช่วยเหลือ (โยนาห์ 2:9)

เราจะพูดอะไรได้บ้างหลังจากรอดพ้นจากลมพายุที่ร้ายกาจ หลังจากการลงไปเที่ยวถึงก้นทะเล และการอยู่ในท้องปลาถึงสามวัน? “ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ข้าพเจ้ามาก ทรงปกป้องข้าพเจ้า และนำข้าพเจ้ากลับมาหาพระองค์อีก” โยนาห์กล่าวไว้ดังนี้ (อ่านโยนาห์ 2:9)

โยนาห์ใช้เวลาขอบพระคุณพระเจ้าและแสดงความกตัญญูต่อพระเจ้าไม่เพียงแต่พระองค์ช่วยกู้เขาเท่านั้น แต่ยังทรงเฝ้าดูเขาตลอดมา

แม้โยนาห์ทำบาป แต่การกลับใจใหม่สามารถนำเขากลับไปสู่การขอบพระทัยของพระเจ้าได้อีกครั้ง

คำถาม... พระเจ้าสามารถทำให้เราเป็นอิสระจากอะไรได้บ้าง? (อภิปราย)

แรกสุด พระเจ้าสามารถปลดปล่อยเราจากวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยบาป และจากสภาพการณ์เลวร้ายที่เราพบว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในการช่วยยให้รอดไม่ได้ หมายความว่า เป็นการทิ้งปัญหาไว้เบื้องหลัง แต่พระเจ้าจะให้กำลังที่จะจัดการและให้สันติสุขในใจที่จะมีชีวิตรอดจากทุกอย่างได้

ไม่ว่าปัญหาหรือการทดลองอะไรก็ตามที่เราอาจพบในวันนี้ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำให้เราสามารถมองอย่างเข้าใจเท่านั้น พระองค์ยังให้กำลังใจเมื่อเราอ่อนแออีกด้วย

คำถาม...อะไรที่โยนาห์เปลี่ยนแปลงมากที่สุดในประสบการณ์นี้?

นั่นก็คือ ทศนคติของเขา โยนาห์ไม่ได้มองว่าพระเจ้ากำลังบังคับให้เขาทำบางอย่างที่เขาไม่ต้องการอีกต่อไป เขาเห็นพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าผู้ช่วยเหลือที่เต็มไปด้วยความรักและแหล่งพลัง โยนาห์อาจตายโดยคร่ำครวญและบ่นต่อว่าเกี่ยวกับสภาพของตน แต่เขากลับหันมาหาพระเจ้าแทน เคียวนี่เขาพร้อมที่จะติดตามแผนการของพระองค์แล้ว

4. เดินในเส้นทางของพระเจ้า (โยนาห์ 2:10)

คำถาม...เกิดอะไรขึ้น เมื่อโยนาห์ตัดสินใจเชื่อฟังและติดตามการทรงเรียกของพระเจ้า? (อ่านโยนาห์ 2:10)

โยนาห์ร้องทูลพระเจ้าและได้รับการช่วยเหลือ ปลาได้สำรอกเขาออกมาวางไว้บนชายฝั่ง บางทีโยนาห์อาจต้องอธิบายบางอย่างกับคนที่เห็นเหตุการณ์นี้ สภาพของเขาเองก็เป็นที่น่ารังเกียจ และสมควรที่จะถูกซักถามแต่หลังจากที่เขาออกจากชายฝั่งทะเล และทำความสะอาดตัวเองแล้ว สิ่งที่โยนาห์จะต้องเผชิญก็ยังห่างไกลจากความสำเร็จ

คำถาม...โยนาห์ยังต้องพบกับอะไร?

แน่นอนงานที่ขมขื่นที่สุดสำหรับเขาก็คือ ต้องเดินทางไปยังเมืองของคนต่างชาติ และต้องเทศนาเรื่องการทำลายล้างอย่างรุนแรงที่สุด ทั้งยังต้องบอกให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าจะยกโทษเขาด้วยความรัก หากพวกเขากลับใจ และเวลานี้โยนาห์ก็พร้อมแล้ว

เมื่อเรารอดไม่ได้หมายความว่า จะพ้นจากปัญหาและความเจ็บปวดใจ เรายังต้องเผชิญอุปสรรคปัญหา และความท้อถอย แต่เดี๋ยวนี้เรามีพระเจ้าร่วมเผชิญกับเรา กำลังของเราอ่อนและไม่มั่นคง แต่กำลังของพระคริสต์มีอำนาจและมั่นคง พระองค์สามารถช่วยเราให้ผ่านจุดยากลำบากนี้ได้

สาธิต

จุดเครื่องหมาย x ไว้ 2 จุด คนละฟากของห้อง จุดเส้นตรงต่อจุดทั้งสอง ให้คนหนึ่งยืนอยู่ที่จุดๆหนึ่ง บอกเขาว่าจุดที่เขาอยู่นี้คือชีวิตของเราที่พระเจ้าในวันนี้ อีกจุดเป็นงานที่พระเจ้าจะให้เราทำ ให้เขารับเดินไปยังจุดที่ 2 ตามเส้น บอกเขานี้เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการทำตามน้ำพระทัยพระองค์ คือ ไปตามทางของพระองค์

ให้อีกคนมายืนที่จุดแรก เดินและให้เดินออกนอกเส้นทางชี้ให้เห็นว่าเมื่อเราออกจากทางของพระเจ้า เราจะตกอยู่ในความยุ่งยาก งานที่ต้องทำให้เสร็จรอเราอยู่ พระเจ้าจะพยายามนำเรากลับมาในทางของพระองค์ ให้เขาเดินกลับเข้ามาอยู่ในเส้น ฉะนั้นสิ่งที่ดีที่สุดคือการเดินตามพระเจ้าไม่เถลไถลไปทางอื่น

คำถาม...โยนาห์ได้เรียนรู้อะไรเกี่ยวกับการยกโทษของพระเจ้าบ้าง? แน่นอนที่สุดที่ผู้เผยพระวจนะซึ่งได้รับการเจิมกลับหนีไปจากพระเจ้า จะต้องรู้สึกว่าคุณค่า แต่โยนาห์รู้ว่า เขาเองได้รับการปกป้องและความรักของพระเจ้า

ดำเนินชีวิตในความจริง

คำถาม... เราเคยรู้สึกถูกมัดอยู่ในสภาวะยุ่งยากเป็นทุกข์หรือไม่? เราทำอะไรบ้างในสภาพนั้น? (ให้มีการเสนอความคิดเห็น)

การที่เรามาเป็นคริสเตียน ไม่ได้รับรองว่า ทุกอย่างจะดำเนินไปด้วยดี สดุดี 34:19 กล่าวว่า **“คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเจ้าทรงช่วยกู้เขาออกมาให้พ้นหมด”** เราอาจพบครอบครัวคริสเตียนที่มีปัญหาซับซ้อนมากกว่าคนที่ไม่เป็นคริสเตียนเสียด้วยซ้ำ แต่เขายังตระหนักถึงความรักของพระเจ้าและความสุขภายในที่พระเจ้าประทานท่ามกลางความยุ่งยากนั้น และพระเจ้าสามารถเปลี่ยนสถานการณ์ร้ายได้ คนที่ประสบปัญหาและหันมาหาพระเจ้าจะได้รู้จักกับฤทธานุภาพที่แท้จริงของพระเจ้าว่าเป็นอย่างไร

เราเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับตนเองจากประสบการณ์ที่ทุกข์ยากลำบาก? เราควรรู้ว่าเราเป็นคนเล็กน้อยที่ปรารถนาความช่วยเหลือจากพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด การยอมรับความยากลำบากและสร้างสรรค์สิ่งที่ดีที่สุดจากปัญหานั้นจะทำให้เราแกร่งขึ้น

ปัญหาช่วยให้เราเรียนรู้จักตนเอง พระเจ้าของเราและได้รับการช่วยเหลือและคำอธิษฐานมาจากเพื่อนคริสเตียน แต่สิ่งที่น่าพิศวงอย่างหนึ่งคือ ข้อพระธรรมที่เราได้เรียนนั้นกลับกลายเป็นสิ่งที่มีความหมายมากกว่าเดิม

เมื่อเรามีปัญหาเราหันไปหาใคร? บางทีอาจเป็นบางคนที่เข้าใจเรา หรือเข้าใจปัญหาและสามารถช่วยได้โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง พระบิดาในสวรรค์ปรารถนาจะช่วยเรา แต่เริ่มแรกเราต้องเป็นคนหนึ่งในจำนวนลูกของพระองค์ก่อน ขอเชิญต้อนรับพระเยซูคริสต์และมาเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าวันนี้

แบบฝึกหัด

หลังจากเน้นความสำคัญของการอ่านพระคัมภีร์ ให้ทำแบบฝึกหัด (ชุดข้อท่องจำ) หนุนใจให้เขาท่องจำข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวให้ได้ภายในอาทิตย์นี้ (ครูอาจให้เขานำไปท่องเป็นการบ้านก็ได้)

บทที่ 8 แก้วใหม่

เป้าหมาย เพื่อเข้าใจวิธีการที่พระเจ้าเรียกโยนาห์ในครั้งที่สอง และให้เราตอบสนองการทรงเรียกในชีวิตของเรา

ข้อพระคัมภีร์ โยนาห์ 3:10

ข้อควรจำ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัย ไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้และพระองค์ก็ได้ทรงลงโทษเขา (โยนาห์ 3:10)

เริ่มต้นบทเรียน

เราเคยได้ยินการทรงเรียกจากพระเจ้าไหม? เราจะรู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้ากำลังเรียกเราอยู่?

บางทีเป็นความคิดที่แวบเข้ามาในสมอง เราไม่อาจลืมความคิดนั้นได้ เราอธิษฐานจนเรามั่นใจว่ามาจากพระเจ้า เช่น เรามีความรู้สึกว่าต้องไปเยี่ยมเพื่อนคนหนึ่งและต้องคุยกับเขา เป็นพยานให้เขา ร่วมทุกข์กับปัญหาที่เขา กำลังพบอยู่ เรารู้สึกอย่างเร่าร้อนว่าเราควรให้เขารู้ว่าพระเจ้าทรงห่วงเขามาก

การที่เราจะตอบสนองการทรงเรียกของพระเจ้านั้นสำคัญมาก บางคนจะได้รับการหนุนน้ำใจ ได้รับพร หรือได้รับความรอดจากการที่เราเชื่อฟังพระเจ้า แต่ถ้าเราเพิกเฉยต่อการเรียกร้องภายใน และพยายามกำจัดเสียงเรียกนั้นไป คนที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆจะไม่มีโอกาสพบพระเจ้า

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. พระเจ้าทรงเรียกอีก (โยนาห์ 3:1-2)

นอกจากโยนาห์จะเฉยต่อคำสั่งของพระเจ้าแล้ว เขายังหนีพระเจ้าไปอีก แต่พระเจ้าไม่ยอมทอดทิ้งเขา พระองค์ต้องการฝึกเขาให้เป็นผู้ที่พระองค์จะใช้ได้ดี ดังนั้นพระองค์จึงทรงเรียกเขาอีก ทรงให้โอกาสแก่เขา การเรียกครั้งที่ 2 นี้เร่งด่วนพอๆกับการเรียกครั้งแรก

เมืองนี้ะเวห์เป็นเมืองใหญ่ เส้นรอบวงโดยรอบเกือบ 60 ไมล์ มีกำแพงสูงเกือบ 100 ฟุตล้อมรอบเมือง มีประชากรประมาณ 6 แสนคน หากประชาชนยังคงมีชีวิตเหลวแหลกต่อไป พระเจ้าจำเป็นต้องทำลายเมืองนี้ แต่พระองค์ไม่ทรงประสงค์เช่นนั้น

พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดมิใช่การลงโทษ ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก มิใช่ความเกลียด จำไว้เสมอว่า พระเจ้าทรงกริ้วซ้ำและอดทนกับมนุษย์ได้เสมอ แต่ที่พระองค์อดทนไม่ได้คือ บาปของเราต่างหาก

คำถาม... จากสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำแก่โยนาห์ เรารู้ได้อย่างไรว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตา? (พระองค์ทรงนำเขามาถึงฝั่งโดยปลอดภัย และทรงช่วยชาวเรือด้วยการให้คลื่นสงบ ทรงเปิดโอกาสให้โยนาห์อีกครั้ง)

พระเจ้าจะให้เรือล่มก็ได้หากพระองค์จะทำ แต่พระองค์ไม่ทำ คิดถึงชีวิตที่จะต้องสูญเสียไปโดยไม่รู้จัก พระเจ้าสิ จะมีจำนวนเท่าไร? ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตา ทรงปรารถนาที่จะให้ ชีวิตมิใช่ความตาย

พระเจ้ายังทรงเรียกเราในทุกวันนี้ ดังที่ทรงเรียกโยนาห์ เพื่อที่เราจะยื่นมือออกไปช่วยผู้ที่หลงหาย ผู้ที่เหงา ผู้ที่มีความทุกข์ เราเต็มใจจะฟังเสียงของพระองค์หรือไม่ คนที่เดินไปสู่ความตายจะได้รับความรอดหรือไม่ นั่นขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเรา

เป็นพยาน

ให้ผู้เรียนนึกถึงเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงสำแดงพระกรุณาต่อชีวิตของเรา ดังที่ทรงกรุณาต่อโยนาห์ ให้อาสาสมัคร 2-3 คนออกมาแบ่งปันประสบการณ์

2. การตอบสนอง (โยนาห์ 3:3)

ตอนนี้โยนาห์ต้องตัดสินใจ จะคือหรือยอมรับการทรงเรียก โยนาห์รู้แล้วว่า การไม่เชื่อฟังนั้น คือ ความโง่เขลา เพราะมันจะทำให้เขาพบปัญหามากขึ้น โยนาห์จึงลุกขึ้น เขาเชื่อฟังพระคำของพระเจ้าทันที เขาก็ควรรับทำตามพระเจ้าทันทีเหมือนกัน เพื่อเราจะสามารถหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ความทุกข์ยาก หากเราเชื่อฟังทันที ไม่ต้องรอให้พระเจ้าเรียกเป็นครั้งที่ 2

โยนาห์เดินทางไปถึงนินะเวห์ ก็เทศนาทันที หากเราเป็นโยนาห์เราจะเริ่มต้นพูดอย่างไร? (ให้ออกความคิดเห็นถึงวิธีเป็นพยานในแบบต่างๆจากที่ได้เรียนมาแล้ว)

3. คำเทศนา (โยนาห์ 3:4)

โยนาห์พูดตรงโดยไม่ต้องชักแม่น้ำทั้งห้า เขาตะโกนเสียงดังว่า “อีกสี่สิบวัน นินะเวห์จะถูกคว่ำ” เขาพูดตรงจุด เมื่อนี้จะพิณาศ โดยไม่บอกเลยว่าพระเจ้าจะเมตตา ทำให้เราเห็นว่าโยนาห์ก็ยังไม่ค่อยชอบคนชาวเมืองนี้นัก แต่การบอกถึงอันตรายที่จะมาถึงนั้นเป็นวิธีการที่ช่วยให้คนได้กลับใจแสวงหาพระเจ้าได้รวดเร็วขึ้น

กิจกรรม

แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มหนึ่งหาผลดี ผลเสียของการประกาศใหญ่ อีกกลุ่มหาผลดี ผลเสียของการเป็นพยานตัวต่อตัว ให้แต่ละกลุ่มแบ่งปันความคิดเห็น

ผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์คือ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ท่านได้ “ร้องในถิ่นทุรกันดาร ร้องถึงวิบัติ” ตามที่ท่านได้รับการทรงเรียก (มัทธิว 3:1-2)

เมื่อมนุษย์ได้ฟังข่าวจากผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ชีวิตและความตายของเขาขึ้นอยู่กับตัดสินใจของเขาเองว่า จะกลับใจหรือไม่ เช่นเดียวกัน โยนาห์เชื่อฟังพระเจ้าแล้ว คราวนี้ความรับผิดชอบที่เหลือนั้นขึ้นอยู่กับชาวเมืองนินะเวห์เอง พวกเขาต้องตัดสินใจว่าจะหันกลับจากชีวิตบาปและมาปรนนิบัติพระเจ้าเที่ยงแท้หรือไม่

4. พระเจ้าทรงตำแดงพระเมตตา (โยนาห์ 3:5-10)

แต่เดิมชาวNinevehมีความเชื่อในพระเจ้าหลายๆองค์ พวกเขาเชื่อว่าพระพรมาจากพระเหล่านั้น แต่บัดนี้เขาได้หันจากพระเท็จมานับถือพระเจ้าองค์เดียว เขาเชื่อฟังพระวอนะที่ผู้เผยพระวจนะกล่าว เขาไม่เพียงแต่ร้องขอความเมตตาจากพระเจ้าเท่านั้น เขายังอดอาหาร สวมใส่ผ้ากระสอบซึ่งเป็นเสื้อผ้าที่ใส่เวลาไวทุกข์ นี่เป็นการแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงแท้จริงที่เกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขา

ในข้อ 5 กล่าวว่า การกลับใจแพร่ขยายไปจากผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดถึงผู้ที่เล็กน้อยที่สุด กษัตริย์ประกาศพระราชกฤษฎีกาว่าไม่ให้ทั้งคนและสัตว์กินหรือดื่มสิ่งใดเพื่อแสดงความจริงใจและความสมบูรณ์ครบถ้วนของการกลับใจของประชาชน ผ้ากระสอบ ขี้เถ้า และการอดอาหาร แสดงถึงวิญญูณแห่งการกลับใจ หันออกจากทางชั่ว พวกเขาได้กระทำให้พระเจ้าเห็นว่า ชาวNinevehสำนึกเสียใจจริงๆ

การกลับใจที่แท้จริง คือ เปลี่ยนวิถีชีวิต เราจะต้องเลือกหันกลับจากทางชีวิตเก่ามาสู่ทางของพระเจ้าด้วยความตั้งใจจริง

พระเยซูทรงตรัสกับหญิงที่ล่วงประเวณีอย่างไร? (ยอห์น 8:11) “จงไปเถิดแล้วอย่าทำผิดอีก” พระองค์หมายถึงอย่างที่ตรัสจริงๆ เธอได้รับการยกโทษ แต่เธอต้องเปลี่ยนวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยความบาป พระเจ้าทรงเรียกเราให้ไปสู่วิถีชีวิตที่แตกต่างจากที่เราเคยมีมาก่อนอย่างสิ้นเชิง ทรงต้องการทำให้เราเป็นคนใหม่ในพระองค์

พระเจ้าตอบสนองการกลับใจอย่างจริงใจของชาวNinevehอย่างไร? (โยนาห์ 3:10) ภาษาฮีบรูคำว่า “กลับใจ” หมายถึง การทอดถอนใจ หรืออาลัยหา ความเศร้า หรือการคร่ำครวญ หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า พระเจ้ารู้สึกเศร้า พระทัยที่จะต้องทรงพิพากษาชาวเมืองNineveh และทรงตัดสินพระทัยจะสงวนชีวิตเมืองนี้ไว้ นี่เป็นการแสดงความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์

พระเจ้าทรงเศร้าพระทัยเมื่อทรงส่งน้ำท่วม เพื่อล้างโลกในสมัยโนอาห์ แต่ประชาชนไม่กลับใจแม้โนอาห์ได้เตือนแล้ว โนอาห์เชื่อฟังพระเจ้าที่ทรงเรียกให้สร้างเรือใหญ่ และเขาก็รอดปลอดภัยจากวิบัติ ประชาชนไม่เชื่อฟัง จึงถูกทำลายเสีย จากเรื่องนี้เราได้เห็นความยุติธรรมที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

กิจกรรม

ให้เปรียบเทียบงานของโนอาห์กับโยนาห์ ตั้งคำถามต่อไปนี้

- 1) เขาประกาศนานเท่าไร?
- 2) เขาประสบความสำเร็จไหม?
- 3) ผู้ที่ฟังเขาเป็นอย่างไร?

คำถาม... เราสามารถบ่งบอกผลดีจากการเชื่อฟังของโยนาห์ได้ไหม? (หนุนใจให้อภิปรายเกี่ยวกับผลที่ดี เช่น ชาวNinevehเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว เขาหันจากทางชั่ว และพระเจ้าสงวนเมืองนั้นไว้จากการถูกทำลาย จงเปรียบเทียบผลนี้กับผลที่เกิดขึ้น เมื่อเขาไม่เชื่อฟังการทรงเรียกของพระเจ้า)

ความเชื่อฟังนำไปสู่ความรอด แต่ความไม่เชื่อฟังนำการลงโทษ เมื่อเราเรียนรู้จักเชื่อฟังเราก็จะพบกับชีวิตที่น่าพึงใจและสวยสดงดงาม

พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติอย่างใหญ่หลวงจากการเชื่อฟังของชาวนินะเวห์ และทรงสงวนรักษาเมืองของเขาไว้เป็นรางวัลตอบแทน ทรงปรารถนาจะอวยพรมากกว่าพิพากษา เราเห็นด้วยเช่นกันว่าทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระกรุณาคุณ ไม่พอใจในความตายของมนุษย์ แต่ทรงปรารถนาให้คนบาปได้หันกลับจากทางชั่ว ความจริงที่น่าเศร้าใจ คือ หลายคนไม่รู้จักระกรุณาของพระเจ้า

ดำเนินชีวิตในความจริง

การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เรานั้นเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ พระองค์สามารถเรียกใช้ใครก็ได้ อายุเท่าไรก็ได้ ที่จะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ในวันที่เรากำลังฟังเสียงเรียกของพระเจ้าหรือไม่?

บางทีเราอาจคิดว่า มันจะเป็นประสบการณ์ที่น่าตกใจ แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในกรณีของโยนาห์นั้น เขาตระหนักตกใจแน่ๆที่จะต้องไปยังเมืองที่เกลียดชังคนฮีบรู โมเสสก็ตกใจกลัวที่จะทำตามการทรงเรียกให้ไปพบกับฟาโรห์ และนำชาวฮีบรูออกจากการเป็นทาสในอียิปต์ แต่ในเหตุการณ์ทั้งสองพระเจ้าได้เตรียมความกล้าหาญและกำลังแก่คนทั้งสอง พวกเขาจึงกระทำการที่พระเจ้าใช้ให้สำเร็จ

จงจำไว้ว่า พระเจ้าจะไม่เรียกให้เราทำอะไร โดยที่พระองค์ไม่ทำด้วยกับเราเด็ดขาด เราไม่ได้อยู่คนเดียว พระเจ้าทรงสถิตอยู่ด้วย “พระองค์จะไม่ละทิ้งหรือ ปล่อยท่าน” จงเชื่อวางใจในพระองค์ตลอดเวลา

เราปรารถนาขอการทรงนำของพระเจ้าในชีวิตเรา ให้เราแสวงหาพระองค์ในแต่ละวันด้วยการอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ เมื่อเราปรารถนาให้พระทัยอันสมบูรณ์ในชีวิตอย่างจดจ่อ พระเจ้าจะทรงให้ความมั่นใจแก่เรา

บางทีเราเองอาจไม่เคยรับความรักและความรอดของพระคริสต์มาก่อนเลย กรุณาเชิญให้ผู้เรียนมารู้จักพระองค์ในเช้าวันนี้

บทที่ 9 ไม่สมควรหือ!!!

- เป้าหมาย 1) เพื่อแสดงว่าโยนาห์ไม่พอใจและขาดความสุขเพราะเขาตีคุณค่าผิด
2) หนุนใจให้นักเรียนตีคุณค่าตามแบบของพระเจ้า
- ข้อพระคัมภีร์ โยนาห์ 4:1-11
- ข้อควรจำ และพระเจ้าตรัสว่า “...ไม่สมควรหรือที่เราจะหวงแหนดเมืองนินะเวห์นครใหญ่ นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลื้อยเป็นอันมากด้วย” (โยนาห์ 4:10-11)

เริ่มต้นบทเรียน

กิจกรรม อ่านบทละคร

ให้ผู้เรียน 3 คนออกมาอ่านโยนาห์บทที่ 4 เป็นแบบละคร ให้คนหนึ่งอ่านบทบรรยาย คนหนึ่งอ่านบทของพระเจ้า และอีกคนหนึ่งอ่านบทของโยนาห์ (ให้อ่านอย่างมีชีวิตชีวา)

เราเคยเตือนบางคนที่จะก้าวเข้าไปสู่ความยากลำบากไหม? บางครั้งเราก็หยุดในเวลาที่ดีและรอดพ้นจากการถูกลงโทษแล้ว เราเสียใจที่เราเองเพิ่งเตือนเขาไป เขารอดพ้นจากการถูกลงโทษแล้วมาขอบคุณเรา ลึกๆภายในส่วนที่เป็นความลับในใจนั้นเราเพียงแต่รู้สึกว่าการเตือนของเรานั้นจะช่วยนำการลงโทษให้มาถึงเขา แต่การเตือนนั้นกลับกลายเป็นการช่วยเขาให้รอดพ้น ไปเสียนี้

ถ้าเราเคยเสียใจที่บางคนหลุดพ้นจากการถูกลงโทษ เราก็จะรู้สึกร่วมกับโยนาห์ได้เพราะเขาได้เชื่อฟังพระเจ้า และเทศนาคำเตือนเกี่ยวกับการทำลายชาวนินะเวห์ ทำให้ชาวนินะเวห์ตั้งแต่กษัตริย์ไปจนถึงคนรับใช้ได้กลับใจจากความบาป ของเขาและเลิกทำสิ่งที่ชั่ว พระเจ้าจึงทรงตัดสินพระทัยไม่ลงโทษเขา

นักประกาศสมัยใหม่ที่มีส่วนในการประกาศใหญ่ต่อทั้งเมืองจะรู้สึกตื่นเต้น เมื่อเห็นคนเป็นหมื่นๆคนหันมาหาพระเจ้า แต่โยนาห์กลับรู้สึกผิดหรือที่ชาวนินะเวห์กลับใจมาหาพระเจ้า

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. คำบ่น (โยนาห์ 4:1-3)

โยนาห์ไม่เพียงแต่ไม่พอใจที่พระเจ้าไว้ชีวิตชาวนินะเวห์ เขายังรู้สึกโกรธมากด้วย (อ่าน โยนาห์ 4:2)

โยนาห์ไม่อดทนกับพระเจ้า เพราะพระองค์บอกว่าจะทรงทำลาย แต่เดี๋ยวนี้กลับทรงสงวนเขาไว้ อย่างน้อยที่สุดตอนนี้โยนาห์ก็ไม่วังหนี แต่เขาอธิษฐาน

คำถาม...เรามีนิยามของการอธิษฐานว่าอย่างไร?

การอธิษฐานเป็นการพูดกับพระเจ้าอย่างง่ายๆ เตือนผู้เรียนว่าเขาสามารถมาหาพระเจ้าเมื่อใดก็ได้และพูดทุกเรื่องกับพระเจ้าได้

แม้ว่าโยนาห์จะบ่นเกี่ยวกับเรื่องความดีประเสริฐของพระเจ้า การบ่นของเขาก็ยังนับว่าเป็นการอธิษฐาน เพราะเขาแสดงความคิดของเขาต่อพระเจ้า พระเจ้าต้องการให้เราแสดงความรู้สึกของเรากับพระองค์ พระเจ้าทรงสดับฟังจริงๆ

คำถาม... “พระเจ้าไม่สนพระทัยคำบ่นของเรา เมื่อเราบ่นถึงเหตุการณ์ที่ไม่เป็นไปตามใจเรา” เราารู้สึกอย่างไรต่อข้อความนี้ (ให้ผู้เรียนออกความเห็น)

มิตรภาพนั้นมีไว้เพื่อการแบ่งปันร่วมกัน ทั้งในเวลาที่ดี หรือที่แสนเลวร้าย พระเจ้าต้องการเป็นเพื่อนที่ใกล้ชิดที่สุด พระองค์ต้อนรับเราด้วยอ้อมแขนที่อ้าออก ไม่ว่าเราจะเศร้าโศก มีความสุข หรือแม้แต่ในยามที่รู้สึกโกรธ เมื่อเราไม่รู้สึกอยากจะพูดกับใครเลย เราสามารถพูดกับพระเจ้า พระองค์จะฟังเรา

คำถาม... ทำไมโยนาห์จึงโกรธพระเจ้า? พื้นฐานแห่งความโกรธที่แท้จริงนั้น เพราะพระเจ้าทรงพระเมตตา กรุณา ไม่เพียงแต่ต่อชนชาติของพระองค์เท่านั้น แต่กับทุกชาติพันธุ์ (ให้ผู้เรียนสามคนยืนขึ้นอ่านอพยพ 34:6 สดุดี 103:8 และโยเอล 2:13) โยนาห์ลืมนึกว่าเขาได้รับพระเมตตาจากโทษจากพระเจ้าเนื่องจากกลับใจของเขา แต่เขากลับไม่ปรารถนาให้ชาวเมืองนีนะเวห์ได้รับสิ่งนั้น เขาไม่อยากจะเชื่อว่า พระเจ้าแสดงความเมตตาต่อมนุษย์ที่ไม่เคย แม้แต่จะได้ยินเรื่องของพระองค์ จนกระทั่งเมื่อโยนาห์เองทำการประกาศ

โยนาห์อ้างการไปทาริซเพราะเหตุนี้ เขารู้ว่าพระเจ้าทรงพระคุณเมตตา กรุณา ทรงกริ้วขำ และด้วยความรู้ นี้ เขาจึงคิดว่าพระเจ้าอาจไม่ทำลายคนต่างชาติผู้ชั่วร้าย

เพราะว่าพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อคนชั่ว โยนาห์พูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า เพราะเหตุฉะนั้น บัดนี้ข้าพระองค์ตายเสียดีกว่าอยู่” (โยนาห์ 4:3) โยนาห์อยากตายมากกว่ามีชีวิตอยู่บนโลกที่คนชั่วได้รับการให้อภัย มันยากที่จะเชื่อว่าผู้พยากรณ์ที่มีชีวิตกับพระเจ้าจะเกิดความรู้สึกเช่นนี้ได้ แต่นี่มักเป็นวิถีชีวิตที่เราเป็นด้วยเช่นกัน

2. คำตอบ (โยนาห์ 4:4)

โยนาห์ 4:4 เราเห็นพระคุณอันมากเกินพอของพระเจ้าในชีวิตของโยนาห์ และความรักของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด พระเจ้าทรงพยายามดึงเขาออกจากความโกรธที่โง่เขลา และความไม่พอใจที่เป็นความบาปมาเป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง

พระเจ้าทรงตรัสตอบอย่างง่าย ๆ ต่อคำบ่นของโยนาห์ว่า “การที่เจ้าโกรธอย่างนี้คืออยู่หรือ?” (โยนาห์ 4:4) พระเจ้ากำลังตรัสหัวใจสำคัญที่สามารถพูดในประโยคที่ว่า “โยนาห์เอ๋ย เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะโกรธ?” ผู้พยากรณ์ที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าผู้ได้รับการช่วยกู้ให้รอดจากความตายกำลังปรารถนาให้ผู้อื่นที่มีความบาปไม่มากไปกว่าบาปของเขา ถูกทำลายเสีย

บางทีเราอาจพบว่าตัวเราเป็นเหมือน โยนาห์คือ รู้สึกว่าบาปของเราไม่เลวเหมือนกับบาปของคนอื่น พระเจ้าจะยกโทษให้เฉพาะคนดีเท่านั้น เขากับคนดีเหล่านั้นดูเหมือนมีความเกี่ยวข้องกันอยู่ คือไม่ได้ทำความผิดที่เลวร้ายจริงๆ เราอาจคิดว่า การโกงข้อสอบไม่บาปหรือถ้าในกรณีที่เราไม่สามารถอ่านหนังสือเนื่องจากมีกิจกรรมที่โบสดี

และการโกหกแม้ว่าเราไปไหนมาไหนมาหลังเลิกเรียน เพื่อว่าแม่จะได้ไม่อารมณ์เสีย มันไม่เป็นบาปเลยเท่ากับการ
เมาและการขโมย คนที่ทำการเหล่านี้เขากำลังเข้าใจพระเจ้าผิดๆ

เรียงลำดับ

ให้เขียนคำตอบต่อไปนี้ลงในกระดาษแผ่นเล็กๆ

ฆาตกร โกง โกหก ขโมย เมา

เราคิดว่าพระเจ้าทรงยกโทษบาปชนิดใดย่างที่สุด ในผู้เรียนเรียงลำดับเมื่อเสร็จแล้วอธิบายให้พวกเขาว่า ไม่ว่าจะบาป
จะหนักหรือจะเบาในสายตาของเขา พระเจ้าทรงยกโทษให้ได้ทั้งสิ้น เมื่อเราสารภาพบาปและกลับใจจริงๆ

เราไม่ได้เป็นคนแรกหรือเป็นคนสุดท้าย หรือเป็นคนเดียวที่คิดผิดๆอย่างนี้ เพราะพระเยซูประนามพวกยิว
เพราะความเชื่อของเขาที่ว่า ความรักของพระองค์ต่อเขาเหล่านั้นมีขอบเขตจำกัด และฟาริสีมีความคิดว่า ตำแหน่งของเขา
ทำให้เขามีจิตวิญญาณที่สูงกว่าคนอื่น (อ่าน ลูกา 6:36-37,42) พระเยซูตรัสว่า ถ้าเราไม่ตัดสินหรือกล่าวโทษผู้อื่น
พระองค์ก็จะไม่ตัดสินหรือกล่าวโทษเรา และถ้าเรายกโทษผู้อื่น เราเองก็จะได้รับการยกโทษเช่นกัน

คำถาม... ข้อพระธรรมเหล่านี้บอกว่าจะไรจะเกิดขึ้นถ้าเราพิพากษาและไม่ยอมยกโทษ(นำการอธิษฐานไปสู่
ความคิดที่ว่า เราจะถูกพิพากษากว่าโทษและไม่ได้รับการให้อภัย เมื่อเราคิดว่าตัวเองชอบธรรมแล้วและไม่ต้อง
กลับใจ)

3. บทเรียน (โยนาห์ 4:5-9)

โยนาห์คงหวังผลเลวร้ายอยู่ เขาได้สร้างเพิงเล็กๆทางด้านตะวันออกของนินะเวห์ และนั่งรอคอยสิ่งที่จะ
เกิดขึ้นกับเมืองนั้น พระเจ้ากำลังจะสอนบทเรียนที่สำคัญมากที่สุดในโลกแก่เขา

ต้นละหุ่งเป็นพืชสูงประมาณ 8-10 ฟุต มีใบใหญ่ มันโตขึ้นในสองสามวัน แต่เหี่ยวแห้งไปได้ง่ายๆเมื่อลำ
ต้นถูกกระทบกระเทือน

ผู้พยากรณ์ที่ชื่อ โจรธและบ่นต่อว่าเรื่องเมืองชั่วร้ายที่หันมาหาพระเจ้าทำอะไรเมื่อต้นละหุ่งโตขึ้นเหนือศิระ
ของเขา? เขาชื่นชมเพราะร่มเงาของมัน เป็นตอนเดียวของหนังสือเล่มนี้ที่บอกว่าโยนาห์มีความชื่นชมยินดี และ
ความชื่นชมของเขาก็เห็นแก่ตัว เนื่องจากเป็นเพราะความสุขสบายของตัวเอง พระพรชั่วคราวทำให้เขามีความ
พอใจมากกว่าการที่พระเจ้าไว้ชีวิตคนในเมืองนินะเวห์ แต่เราก็อาจเป็นเช่นนั้นในบางครั้ง

อะไรเกิดขึ้นถ้าเพื่อนร่วมห้องที่เกเรของเราได้รับความรอด และทันใดนั้นก็มีคนนิยมชมชอบเขา และเขาก็
กลับกลายเป็นคนที่มีชื่อเสียงโด่งดังกว่าเราอีก? แต่เมื่อเรากำลังคร่ำครวญเสียอกเสียใจ เพราะเพื่อนคนนี้ของเรา บ่าย
วันหนึ่ง พ่อแม่ก็ได้กลับบ้านพร้อมด้วยของขวัญชิ้นหนึ่งให้เรา เรากลับรู้สึกตื่นเต้นยินดีมากกว่าการที่เพื่อนคน
หนึ่งได้รับความรอดเสียอีก บางครั้งผู้พยากรณ์ซึ่งอนคนนี้ก็เหมือนกับเรามาก

ต้นละหุ่งของโยนาห์มีชีวิตยืนยาวไม่นาน ลมร้อนก็ทำให้มันเหี่ยวแห้งไปอย่างรวดเร็ว การเอาสิ่งที่เข้าโลม
ใจให้สุขสบายออกไปอย่างกระตือรือร้นเช่นนี้ ก็เลวร้ายพอแล้ว แต่พระเจ้ายังสั่งลมร้อนให้พัดไปหาเขาเพิ่มเข้าไปอีก

โยนาห์เข้าใจผิดว่าตอนนั้นพระเจ้าหันมาต่อสู้อีกครั้งหนึ่งที่เขาปรารถนาที่จะตาย (อ่าน โยนาห์ 4:8) พระเจ้าถามโยนาห์เรื่องสิทธิอันใดที่ทำให้เขาสามารถโกรธได้ และโยนาห์ก็ตอบว่า เขามีเหตุผลที่จะโกรธและจะตายด้วย

คำถาม...เรารู้สึกเสียใจด้วย หรือ รู้สึกดีเกี่ยวกับโยนาห์ในการกระทำครั้งนี้ ถ้ามองดูเขาจากทัศนคติของพระเจ้า จะเห็นเป็นอย่างไร? (ให้ผู้เรียนแบ่งปันความคิดของเขาเกี่ยวกับความคิดของโยนาห์ หนุนใจให้ตระหนักว่า ตัวเราเองบางครั้งก็ทำเช่นนั้น แต่เราควรยอมรับผิดต่อพระเจ้า)

ขณะนี้โยนาห์อยู่ที่จุดต่ำสุดแห่งชีวิต พระเจ้าทรงพร้อมแล้วที่จะสอนบทเรียนแก่เขา

4. ความรักประหลาด (โยนาห์ 4:10-11)

เขียนพระคัมภีร์

ให้ผู้เรียนอ่าน โยนาห์ 4:10 และเขียนข้อพระคัมภีร์ใหม่ให้เป็นสำนวนของตนเองและให้อาสาสมัครออกมาอ่านสำนวนของคนหน้าชั้น

คำถาม...ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้หมายความว่าอย่างไร? โยนาห์สนใจต้นละหุ่งที่จะให้ประโยชน์แก่ตนเองมากกว่าชาวNinevehหรือ?

พระเจ้าทรงเลือกต้นละหุ่งเพื่อสอนโยนาห์ มันโตเร็ว ตายเร็ว!! พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า “หากเจ้าห่วงต้นละหุ่งที่เจ้ามิได้ลงแรงทำให้มันเจริญ มีสมควรถือที่เราจะห่วง และให้ความรักแก่ชาวเมืองNineveh ผู้เป็นมนุษย์ที่เราสร้างขึ้น เราดูแลและเราสร้างเขามาเพื่อตัวเอง เขาเป็นมนุษย์ที่มีวิญญาณจิตนิรันดร์”

น่าแปลกที่พระคัมภีร์กล่าวถึงสัตว์เลี้ยงด้วย นี่ทำให้เราเห็นถึงความรักของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของสัตว์เลี้ยง โยนาห์กลับไปรักต้นละหุ่งที่ไม่มีชีวิตอย่างสัตว์เลี้ยง

ดำเนินชีวิตในความจริง

คำถาม...เราเคยรู้จักกับใครบางคนที่รักสัตว์ หรือรถจักรยานยนต์ หรือสิ่งของต่างๆมากกว่ารักคนบ้างไหม? (บางทีอาจเป็นตัวของเราเองที่เป็นอย่างนั้น) ใครที่ได้รับความสนใจมากกว่าและการปฏิบัติดีกว่า เป็นครอบครัวของบุคคลนั้น สัตว์เลี้ยง หรือสิ่งของของเขาดีกว่า?

การตีความคุณค่าของโยนาห์นั้นช่างสับสนวุ่นวายจริงๆ เขาโกรธพระเจ้า เพราะไม่ทรงทำลายNinevehและโกรธมากขึ้นอีก เมื่อพระองค์ทรงทำลายต้นไม้อีก การตีความคุณค่าของโยนาห์นั้นซับซ้อน เพราะเขาต้องการให้พระเจ้ารักผู้ที่เขารัก และทำลายผู้ที่เขาเกลียด

เราอาจไม่ต้องการให้คนนอกกลุ่มเพื่อนของเราถูกทำลาย แต่เราก็ไม่สนใจที่จะบอกเขาเรื่องความรักของพระเจ้า เรากำลังทำให้เขาก้าวไปสู่การถูกทำให้พินาศ ความรักของพระเจ้าถูกจำกัด เพราะความตั้งใจที่ผิดของเรา

เราเคยมีความรู้สึกเหมือนชาวนิระเวห์ใหม่ ที่รู้สึกตัวชั่วร้ายเกินไป และถูกแยกจากพระเจ้า แต่พระเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ตายเพื่อความบาปของทุกคน จึงยอมรับความรักของพระองค์เพื่อเราจะมีชัยชนะต่อบาป และจากการถูกทำลายชั่ววันวันครีเสีย

จงเป็นเช่น...ดาเนียล

เรามักได้ยินบ่อยๆว่า เราอยู่ในยุคที่ไม่มีวีรบุรุษ วีรสตรี เราขาดทั้งชายและหญิงผู้กล้าหาญ ขาดคนมั่นคง และมีบุคลิกที่สามารถไว้วางใจได้ เราอยากจะบอกคนหนุ่มสาวว่า วีรบุรุษนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่อยู่ในศตวรรษนี้เท่านั้น ในพระคัมภีร์มีเรื่องต้นตัมแห่งชีวิตจริงของวีรบุรุษมากมาย ดาเนียลก็เป็นตัวอย่างที่ดีคนหนึ่ง

ดาเนียลถูกกวาดต้อนเป็นเชลยไปสู่บาบิโลน เมื่อเขายังเป็นอนุชน เขาได้รับการศึกษาจากวัฒนธรรมคนนอกศาสนา แต่เขาได้เรียนรู้วิถีทางและกฎหมายของพระเจ้าตั้งแต่มายังเป็นเด็ก เขาทำพันธสัญญาถวายตัวที่จะรับใช้พระเจ้าตลอดชีวิตของเขา เขายังเป็นผู้ปกครองหลายรัชสมัย กษัตริย์แต่ละองค์ก็มีพระต่างๆมากมาย แต่ดาเนียลก็ไม่ละทิ้งพระเจ้า

มีหลายเรื่องในชีวิตของเขาที่เราควรพิจารณาและเอาเป็นเป้าหมายแบบอย่างแก่ชีวิตวัยหนุ่มสาวของเรา ดาเนียลเป็นคนซื่อสัตย์ แม้เขาจะอยู่ใต้แรงกดดันให้เขาปฏิเสธพระเจ้ายกก็ตาม ตลอดชีวิตการทำงานของเขา เขาถูกข่มเหงหลายครั้ง แต่ละครั้งเขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้น เขาตกอยู่ในวิกฤตการณ์ที่ทดสอบความเชื่อ แต่ดาเนียลไม่เคยประนีประนอมกับมัน เขาพร้อมที่จะสละทุกอย่างแม้แต่ตำแหน่งและชีวิตของเขาเพื่อจะรักษาความจริงรักภักดีต่อพระเจ้าเพียงแท้

ดาเนียลเป็นนักอธิษฐาน ทุกครั้งที่เขาเผชิญกับวิกฤตการณ์เขาจะอธิษฐาน เขามีความสัมพันธ์กับพระเจ้า โดยได้อธิษฐานอย่างจริงใจ ดังนั้น เมื่อมีปัญหาเขาก็จะแสวงหาพระเจ้าเป็นอันดับแรกก่อนอื่นทั้งหมด

ดาเนียลเป็นพยานอย่างกล้าหาญ เขาเห็นว่าไม่ควรรับใช้พระเจ้าเจียบๆ เขามอบชีวิตให้แก่พระเจ้าแห่งอิสราเอลอย่างเปิดเผย แม้เมื่ออยู่ต่อหน้ากษัตริย์ เขาก็ยังพูดด้วยความกล้าหาญว่า เขาจงรักภักดีต่อพระเจ้า และมอบถวายความเชื่อถือและเกียรติทั้งหมดแก่พระองค์

ดาเนียลรู้ว่าจะเลือกคบเพื่อนที่ดีอย่างไร เขา รวมกลุ่มกับซัดรัก เมซาคและอาเบเดน โโก เป็นเพื่อนที่ช่วยสนับสนุนและหนุนน้ำใจกันและกัน คนหนุ่มเหล่านี้ถวายตัวต่อพระเจ้าและเชื่อพระเจ้าเหมือนกัน

ขณะที่เราสอนบทเรียนนี้ จงหนุนใจผู้เรียนให้มองดูดาเนียลเป็นแบบอย่าง ช่วยให้เขาเข้าใจว่า ดาเนียลไม่ได้แตกต่างจากเขาแต่อย่างใด กำลังของเขามาจากการผูกพันกับพระเจ้าตั้งแต่เมื่อเขายังเยาว์

บทที่ 10 สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

- เป้าหมาย 1) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่าดาเนียลได้ดำรงความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในสถานการณ์อันยุ่งยากได้อย่างไร
- 2) ให้เขาวางใจและสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในทุกสถานการณ์
- ข้อพระคัมภีร์ ดาเนียล 1:1-21
- ข้อควรจำ แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของพระราชารหรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม (ดาเนียล 1:8)

เริ่มต้นบทเรียน

คำถาม...เราถูกกดดันจากกลุ่มเพื่อนอย่างไรบ้าง? (อภิปราย)

แรงกดดันจากเพื่อนในวัยเดียวกันสามารถเป็นอิทธิพลทางบวกต่อชีวิตในวัยรุ่นได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วเรามักเห็นอิทธิพลในทางลบเสียมากกว่า

แรงกดดันในทางลบจากกลุ่มเพื่อน คือ ความพยายามของกลุ่มที่จะทำให้เรากล้าทำตามความคิดการกระทำ คำพูดของพวกเขา ซึ่งเป็นผลร้ายต่อเรา

เราเป็นคริสเตียน พระเจ้าทรงเรียกมิให้ติดตามสิ่งที่วัยรุ่นคนอื่นๆทำกัน เราจะต้องต่อต้านการล่อลวงที่จะทำให้เรายอมต่ออิทธิพลลบนั้น เราต้องรู้ว่าความจงรักภักดีต่อพระเยซูจะทำให้คุณภาพชีวิตของเราแตกต่างจากใครๆ เมื่อสังคมหรือเพื่อนพยายามผลักดันให้เราละทิ้งความเชื่อ เราจะต้องยึดมั่นสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่าบางครั้งเราจะกลายเป็นคนไม่มีเพื่อนก็ตาม

บทเรียนในสัปดาห์นี้จะแนะนำให้เรารู้จักดาเนียล ขณะที่เขาเป็นวัยรุ่น เขาได้ยืนหยัดเพื่อพระเจ้า ไม่ยอมรับเงื่อนใจของกษัตริย์ ซึ่งพยายามให้เขาทำผิดต่อพระเจ้า

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าในยามวิกฤติ (ดาเนียล 1:1-6)

เมื่อ 605 กคศ. สถานการณ์สำหรับชาวยิวในแคว้นยูเดียเลวร้าย เพราะจักรพรรดิเนบูคัดเนสซาร์นำชาวบาบิโลนตีได้ชัยชนะเหนือยูดาห์ และบังคับให้พลเมืองจำนวนมากอพยพออกไปอาศัยยังบาบิโลน ภายหลังจากนั้น 8 ปีเนบูคัดเนสซาร์ได้ทำลายพวกกบฏ และทำลายพระวิหารและนครเยรูซาเล็มอย่างสิ้นเชิง ชาวยิวจำนวนหลายพันคนถูกจับเป็นเชลยและถูกต้อนไปยังบาบิโลน

เนบูคัดเนสซาร์สั่งให้นำพวกคนหนุ่มจากตระกูลขุนนางชาวยิวไปยังบาบิโลน เพื่อให้เขาเรียนวิชาการอย่างชาวบาบิโลน และให้รับราชการช่วยปกครองคนยิวที่อพยพไป คนหนุ่มสี่คนในจำนวนกลุ่มแรกที่ถูกพาไปคือดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ ขณะนั้นเขาอาจมีอายุประมาณ 15-16 ปี

จุดประสงค์ของเนบูคัดเนซซาร์ คือ ต้องการสอนวิชาการของบาบิโลนให้คนหนุ่มเหล่านี้ สอนภาษาบาบิโลน ให้กินอาหารอย่างชาวบาบิโลน และมีส่วนร่วมในพิธีกรรม หรือการฉลองทางศาสนา คนเหล่านี้ได้รับการดูแลจากรัฐบาล รับประทานอาหารจากโต๊ะเสวยของกษัตริย์ และมีปราชญ์จากราชสำนักเป็นผู้สอน

ทั้งสี่คนได้รับชื่อใหม่แทนชื่อภาษาฮีบรูแต่เดิม

ดาเนียล (พระเจ้าผู้พิพากษาของข้า) ถูกเปลี่ยนเป็น เบลเชซซาร์ (ผู้ที่บออัล โปรดปราน)

ฮานันยาห์ (ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า) เปลี่ยนชื่อเป็น ชัครัก (ทำให้สว่างโดยเจ้าอาทิตย์)

มิซาเอล (คนของพระเจ้า) เปลี่ยนเป็น อาเบดเนโก (ผู้รับใช้ของพระเนโก)

ชื่อเหล่านี้ถวายเกียรติแด่พระต่างชาติ แห่งชาวบาบิโลน และเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า แบบแผนชีวิตอย่างบาบิโลน จะกลืนพวกเขา เขาต้องลืมเรื่องในอดีต ลืมศาสนา ลืมวัฒนธรรม และความเชื่อดั้งเดิม พระเจ้าแห่งอิสราเอลไม่เป็นพระเจ้าของเขาอีกต่อไป เดียวนี้เขาเป็นของกษัตริย์บาบิโลน ต้องปรนนิบัติและซื่อสัตย์ต่อพระองค์เท่านั้น

คำถาม... ถ้าเป็นดาเนียลเขาจะรู้สึกอย่างไร? (ให้ผู้เรียนสมมติตนเองว่าเป็นดาเนียล เขียนจดหมายถึงพ่อแม่ที่บ้านเกิด กล่าวถึงความรู้สึกของตนเอง กล่าวถึงการกระทำของกษัตริย์และการตัดสินใจของเขา)

คำถาม... เราคิดใหม่ว่า การที่ให้ดาเนียลลืมอดีตและความเชื่อของเขา แล้วผสมผสานกับชาวบาบิโลน คือการทดลอง ทำไม? (อภิปราย)

การเปลี่ยนชื่อคนหนึ่งๆโดยผู้อื่นนั้น ไม่มีผลต่อบุคลิกหรือความเชื่อของคนๆนั้น พระเจ้าเท่านั้นที่มีอำนาจทำได้ และบางครั้งพระองค์เปลี่ยนชื่อคนเพื่อแสดงบุคลิกของเขา หรือเพื่อเป็นเครื่องชี้ให้เห็นพระพรบางประการ เช่น การเปลี่ยนชื่ออับราม เป็น อับราฮัม จากชารายเป็นซาราห์ จากยาโคบเป็นอิสราเอล เป็นต้น

2. สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าด้วยใจมั่นคง (ดาเนียล 1:8)

ดาเนียลเป็นผู้ที่พบการทดลองอันหนักหน่วงที่จะให้เขาทำตามชาวบาบิโลน เขาอาศัยอยู่ในวัง ได้รับการศึกษาที่ดีเลิศและได้รับคำสัญญาว่าจะได้รับอำนาจและชื่อเสียงในการรับใช้กษัตริย์ เขามีเหตุผลมากมายที่จะลืมพระเจ้าของเขา และกลายเป็นเช่นคนบาบิโลน แต่เขาไม่ทำ เขาได้ตั้งใจแล้วว่า จะทำอะไร (อ่าน ดาเนียล 1:8)

คำถาม... ทำไมดาเนียลจึงปฏิเสธไม่คล้อยตามชาวบาบิโลน? แม้ว่าดาเนียลเป็นวัยรุ่น แต่เขาก็มีสติปัญญาเข้าใจแผนการของเนบูคัดเนซซาร์ เขาเข้าใจว่ากษัตริย์ต้องการให้เขาเลิกเชื่อพระเจ้าแห่งอิสราเอล ดาเนียลจึงตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ทำตามความต้องการของกษัตริย์

ผู้ควบคุมดาเนียลตั้งใจเปลี่ยนแปลงเขาให้เป็นเหมือนชาวบาบิโลน พวกเขาเป็นคนต่างชาติที่นับถือพระเทียมเท็จ การเป็นคนของกษัตริย์บาบิโลนทำให้เขาเป็นมลทินและชั่วร้ายไม่เหมือนดังเป็นของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ดาเนียลจึงปฏิเสธ ไม่ยอมให้ตนเองเป็นมลทิน

ดาเนียลเติบโตในขนบธรรมเนียมยิวที่ให้ปรนนิบัติพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ขณะเมื่อยังเป็นเด็ก เขาได้รับการสอนพระบัญญัติ และนมัสการพระเจ้า เขาทราบถึงความรักและพระสัญญาแห่งศรัทธาของพระเจ้า

ดาเนียลไม่ลืมสิ่งที่เขาเคยเรียน และความเชื่อในพระเจ้า เมื่อถูกพาออกไปไกลจากบ้าน เขายังระลึกถึงพระเจ้า เขาตั้งใจจะรักษาความซื่อสัตย์และเชื่อมั่นในพระเจ้าแห่งอิสราเอลไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ดาเนียลไม่ได้อุทิศถวายชีวิตแก่พระเจ้าแต่เพียงลำพัง เพื่อนทั้ง 3 คนก็ตั้งใจอย่างเดียวกัน ในจำนวนคนหนุ่มที่ถูกพาไปบาบิโลนทั้งหมด ก็มีเพียงสี่คนนี่เท่านั้นที่ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

กิจกรรม สันทนา

เพื่อนๆมีอิทธิพลต่อความคิดของเราในเรื่องต่อไปนี้ได้อย่างไร

- 1) การแต่งกาย
- 2) ความคิดเห็นของพ่อแม่
- 3) การพูด
- 4) ความคิดเห็นของครู
- 5) สถานที่ๆเราไป

เพื่อนมีอิทธิพลต่อเรามาก เน้นให้ผู้เรียนรู้ว่าควรอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ชวนเราทำสิ่งที่ถูกต้อง

คำถาม...ทำไมวัยรุ่นบางคนจึงพบว่า เมื่อกลุ่มเพื่อนกดดัน เขารู้สึกลำบากใจมากในการยืนหยัดเพื่อพระเจ้า? บางครั้งเรากลัวการเขาจะแยกจากกลุ่มเพื่อน เราจึงขาดกำลังใจที่จะรักษาความผูกพันที่เรามีต่อพระเจ้า ดังนั้น เราจึงควรอยู่ท่ามกลางเพื่อนคริสเตียน

ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ตัวเรา

แรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน

เพื่อนกดดันให้เราทำตาม แต่หากเรายังรักในพระเจ้า ความเชื่ออย่างมั่นคงและจงรักภักดีต่อพระองค์ เราจะต่อต้านแรงกดดันนั้นได้

ใช้เวลาสักครู่หนึ่งคิดถึงเพื่อนที่เรามีอยู่ เขาผลักดันให้เราทำในสิ่งที่ผิดไหม? หรือเขาหนุนน้ำใจให้เราใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

3. สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเมื่อถูกการทดลอง (ดาเนียล 1:9-14)

มีหลักการยิ่งใหญ่ประการหนึ่งในพระคัมภีร์ที่พบในมัทธิว 6:33 (อ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ดีๆให้ทั้งชั้นฟัง) ดาเนียลมีชีวิตอยู่โดยหลักการนี้ เหมือนอย่างโมเสสที่เลือกจงรักภักดีต่อพระเจ้ามากกว่ามีความสุขกับชื่อเสียงเกียรติยศจากกษัตริย์

คำถาม...เหตุใดพระเจ้าจึงปรารถนาความจงรักภักดีอย่างสุดชีวิต? (อภิปรายและเขียนคำตอบบนกระดาน)

ดาเนียลเข้าใจหลักการประการนี้ดี เขาเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดใจ เราต้องรับใช้พระเจ้าอย่างสุดชีวิต พระองค์ปรารถนาการถวายตัวทั้งหมดเพื่อนำพระทัยที่มีต่อชีวิตของเรา จะไม่มีอุปสรรคขัดขวาง

ขันที่เตรียมอาหารของกษัตริย์รวมทั้งเนื้อสัตว์ในลักษณะที่ชาวยิวถือว่าเป็นมลทิน ยิ่งกว่านั้นยังเป็นเครื่องบูชาต่อพระเทียมที่เจกอนนามาบริ โภค อาหารอาจมีหมู ซึ่งชาวยิวถูกห้ามมิให้กินอย่างเด็ดขาด ดังนั้นอาหารของ

กษัตริย์จึงเป็นมลทินทั้งทางพิธีกรรมและทางศาสนา ถ้าดาเนียลกินอาหารนั้นเท่ากับละทิ้งกฎธรรมบัญญัติซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ตั้งไว้ (อพยพ 34:15) ดาเนียลและเพื่อนทั้งสามคนขอร้องให้นำผักและน้ำมาให้พวกเขาแทน หัวหน้าขันทีผู้ดูแลดาเนียลปฏิเสธเพราะกลัวว่าอาหารผักจะทำให้ดาเนียลอ่อนแอทำให้ไม่เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์แล้วพวกเขาก็จะถูกลงโทษกันทุกคน แต่ดาเนียลยื่นกราน เขาเข้าไปขอร้องผู้ช่วยของอัชเปเนสหัวหน้าขันที ครั้งนี้เขาเสนอให้ทดลองดู โดยเขาทั้งสี่จะกินผักและน้ำเป็นเวลา 10 วัน ถ้าหลังจากนั้นเขาอ่อนแอกว่าคนอื่นๆ เขาจะยอมจำนน แต่ถ้าเขามีร่างกายแข็งแรงเขาก็จะได้รับอนุญาตให้กิน เขามั่นใจว่าพระเจ้าจะไม่ปล่อยให้เขาล้มเหลว ความเชื่อที่เขามีต่อพระเจ้าเป็นตัวอย่างที่ดีเยี่ยมสำหรับเรา เราต้องเชื่อพระเจ้า และไม่สงสัยพระองค์

4. ผลของความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า (ดาเนียล 1:15-21)

ขณะที่ดาเนียลเชื่อวางใจพระเจ้า พระเจ้าก็ได้ทรงพิสูจน์ความซื่อสัตย์ของพระองค์เช่นกัน (ดาเนียล 1:15)

ผู้ดูแลอนุญาตให้ดาเนียลและเพื่อนกินแต่ผักและน้ำ ดาเนียลได้รับรางวัลจากพระเจ้า เพราะเขาแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน เขายืนหยัดเพื่อพระเจ้าต่อต้านกับวัฒนธรรมต่างชาติและได้ชัยชนะ

อภิปราย

จริงหรือไม่ที่ว่า “ความทุกข์ยาก การถูกกดขี่ เกิดขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่าผู้เชื่อในพระเจ้ามิได้ดำเนินชีวิตตามพระองค์อย่างแท้จริง” และเพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น?

ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่า บางครั้งผู้ที่รักพระเจ้าจะถูกทดลองและทดสอบมากกว่าผู้ที่อ่อนแอ ไม่เชื่อฟังพระเจ้า

พระเจ้าอนุญาตให้มีการทดลองในชีวิต เพื่อพิสูจน์การถวายตัวของเรา และเพื่อให้พระนามได้รับพระเกียรติ ถ้าเราไม่เคยผ่านการทดลอง เราจะไม่มีวันเติบโตขึ้นได้ ถ้าเราไม่ยืนหยัดมั่นในสถานการณ์ร้าย พระเจ้าจะไม่อาจวางใจในสิ่งที่ใหญ่กว่านี้

เมื่อดาเนียลศึกษาครบ 3 ปี เขาถูกเรียกให้ไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์พร้อมกับคนหนุ่มคนอื่นๆ ที่ถูกนำมาฝึกยังบาบิโลน กษัตริย์ต้องการพิสูจน์แต่ละคน และพบว่าดาเนียลและเพื่อนทั้งสามฉลาดกว่าพวกโหรและหมอดูทั่วทั้งอาณาจักรถึง 10 เท่า

พระเจ้าประทานความเฉลียวฉลาดพิเศษในการเข้าใจและแก้ความฝันให้ดาเนียล เพราะเขาสัตย์ซื่อต่อพระองค์ สิ่งเหล่านี้เป็นของประทานที่มีความสำคัญและมีคุณค่าอย่างมากตลอดชีวิตที่ดาเนียลรับราชการ

พระเจ้าให้ในสิ่งที่ดาเนียลต้องการทรงอวยพรและเตรียมเขาสำหรับงานรับใช้ที่ยิ่งใหญ่มากขึ้น เพราะเขาสัตย์ซื่อต่อพระองค์ พระองค์ไม่ปล่อยให้เขาล้มเหลว เมื่อเรายังคงรักษาความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า พระองค์จะไม่เพียงแต่อวยพรชีวิตเราเท่านั้น แต่จะอวยพรคนอื่นผ่านเราด้วย

ดำเนินชีวิตในความจริง

เราอาจต่อต้านแรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน ได้ยาก ไม่มีใครในพวกเราอยากแตกต่างจากคนอื่น แต่ในฐานะลูกพระเจ้า เราก็แตกต่างจากพวกเขาอยู่แล้ว เราอยู่ในโลกแต่ไม่ใช่เป็นของโลก ถ้าเราตระหนักถึงนี้ในใจเราก็จะหันหลังให้การทดลองและพูดว่า “ไม่” แม้ว่าเมื่อมันดูเหมือนว่า “ทำไปเถอะ ครั้งนี้คงไม่เป็นไร?”

เรามีหน้าที่รับผิดชอบที่สำคัญที่สุดของเรา คือ การสละชีวิตต่อพระคริสต์ ขณะที่เราพบปะกับเพื่อนๆ ทุกเวลาเป็นโอกาสที่เราจะเป็นตัวแทนของพระเจ้าทั้งในบ้าน ในโรงเรียนของเรา เราเชื่อวางใจได้ว่าพระเจ้าจะปกป้องและอวยพรเรา ผลของการยืนหยัดเพื่อพระคริสต์ คือ จะช่วยให้ความเชื่อของผู้อื่นเข้มแข็งขึ้น จำไว้ว่า เราไม่จำเป็นต้องคล้อยตามหรือเป็นเหมือนคนอื่นทุกคน เราเป็นคนพิเศษสำหรับพระเจ้า แทนที่จะเป็นผู้ตาม จงยืนหยัดและเป็นผู้นำ

จงพูดว่า “ไม่” สำหรับสิ่งผิด การพูดว่า “ไม่” มิได้ทำให้เราเป็นเด็ก แต่แสดงว่าเรามีความกล้าหาญที่จะต่อต้านกลุ่มเพื่อนเมื่อไม่ถูกต้อง

นี่เป็นลักษณะของดาเนียล ในขณะที่ยังเป็นวัยรุ่น เขาตัดสินใจจะยึดมั่นเพื่อพระเจ้า พระเจ้าจึงอวยพรเขา และทำให้เขามีตำแหน่งที่มีอำนาจและสิทธิอำนาจมาก เมื่อเราตั้งใจจะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า พระพรก็จะมาถึงชีวิตเราด้วย เราได้ยืนหยัดเพื่อพระคริสต์หรือยัง? ถ้าไม่ วันนี้เป็นเวลาที่ดีเลิศที่จะทำเช่นนั้น

บทที่ 11 พระเจ้าทรงใช้ได้

เป้าหมาย 1) เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจว่า พระเจ้าใช้ดาเนียลในการช่วยเนบูกัดเนสซาร์อย่างไร
2) เพื่อให้ผู้เรียนมีใจปรารถนาให้พระเจ้าทรงใช้เขาด้วยเช่นกัน

ข้อพระคัมภีร์ ดาเนียล 2:19

ข้อควรจำ ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการ
แด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ (ดาเนียล 2:19)

เริ่มต้นบทเรียน

เป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่ในประเทศของเรามีความสนใจในการทำนายโชคชะตาและเรื่องไสยศาสตร์มากมาย

คำถาม...อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้คนเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ (อภิปราย)

หลายคนเชื่อว่าโหราศาสตร์จะช่วยตอบปัญหาชีวิตของมนุษย์ได้ เขาคิดว่าดวงดาวเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิต
คนส่วนใหญ่อยากรู้ว่า “อนาคต” ของตนจะเป็นอย่างไร

หลายคนกำลังพบว่าทรัพย์สมบัติไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาชีวิตได้ เขาจึงแสวงหาการช่วยเหลือทางฝ่าย
วิญญาณ หลายคนปฏิเสธที่จะยอมรับว่าพระเจ้าเป็นคำตอบของเขา แม้ว่าความช่วยเหลือและการทรงนำที่แท้จริงมา
จากพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาที่ยังคงยึดความเชื่อในไสยศาสตร์อยู่

บทเรียนในสัปดาห์นี้ จะมีตัวอย่างที่ชัดเจนถึงความไร้ประโยชน์และความล้มเหลวของไสยศาสตร์

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

1. ปัญหาของกษัตริย์ (ดาเนียล 2:1-5)

เนบูกัดเนสซาร์ได้ทวีอำนาจยิ่งใหญ่ ทรงพยายามครอบครองโลก บาบิโลนมีชื่อเสียงทั้งในด้านการเมือง
การปกครอง และความงดงามของสิ่งก่อสร้างต่างๆ เนบูกัดเนสซาร์ทรงสร้างสวนลอยฟ้าอันงดงามที่ชาวกรีกถือว่าเป็น
หนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก ในท่ามกลางความมั่งคั่งมหาศาลของเนบูกัดเนสซาร์นี้ พระเจ้าทรงให้พระ
สุบินแก่พระองค์

เราเคยฝันเป็นจริงเป็นจังจนเราสามารถจดจำรายละเอียดทุกอย่างไหม? ในปีที่สองรัชสมัยของเนบูกัดเนส
ซาร์ พระองค์ทรงสุบิน (สุบินหมายความว่า ฝัน) ความฝันนั้นทำให้พระองค์ตกใจกลัวอย่างมากจนซึมเศร้าและ
กังวล เนบูกัดเนสซาร์อยากทราบว่าความฝันนั้นหมายความว่าอะไร ทรงเรียกที่ปรึกษาแลโหรทั้งหลายให้มาทำนายฝัน
ทรงบอกเขาว่า พระองค์ฝันประหลาด และให้พวกเขาบอกความหมายของฝันนั้น (ดาเนียล 2:4)

แต่เพื่อความแน่ใจว่า โหรบอกความจริงพระองค์จึงไม่ยอมเล่าว่าฝันว่าอย่างไร เพราะหากพระองค์บอก
ความฝัน พวกเขาอาจทำนายเอาตามใจนึก ดังนั้นพระองค์จึงสั่งให้เขาบอกความฝันและทำนายฝันนั้น

และหากไม่สามารถบอกได้ว่าความฝันนั้นคืออะไร พระองค์จะสั่งให้ฆ่าเขาและครอบครัว (อ่านดาเนียล 2:5) พวกโหราจารย์และที่ปรึกษาต่างพากันตกตะลึง เขาจะแก้ฝันที่พวกเขาไม่รู้เนื้อความได้อย่างไร?

2. ความล้มเหลวของโหราจารย์ (ดาเนียล 2:6-12)

คำถาม...ทำไมที่ปรึกษาของกษัตริย์จึงไม่อาจเล่าความฝันนั้นได้ว่าเป็นอย่างไร ทั้งๆที่พวกเขามีวิชาโหราศาสตร์?

วัฒนธรรมโบราณเห็นว่า การแก้ความฝันนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ผู้เป็นเจ้าของบ้านผ่านเมืองมักจะมีโหรอยู่ในวังเพื่อ การนี้ โดยเฉพาะ ความจริงแล้ว เขาอ้างอำนาจที่เขาเองก็ไม่มี ทั้งโหราจารย์และพระของเขานั้นไม่เป็นจริง เนบูกัดเนสซาร์เรียกเรื่องบางสิ่งบางอย่างจากพวกเขาที่ต้องใช้ความสามารถเหนือธรรมชาติที่เชื่อถือได้ ซึ่งพวกเขาก็ไม่มีอำนาจนั้น

ตัวอย่าง

ครูเอาหินมาและบอกผู้เรียนว่า จะแจกหินเพื่อให้ไปซื้อของ โดยครูจะอธิบายความสำคัญคุณประโยชน์ของหินนั้นอย่างมากมาย

คำถาม...เราคิดว่าหินนี้จะใช้แทนเงินอย่างที่ครูอธิบายได้ไหม? เพราะอะไร? ซึ่งให้เห็นว่า หินไม่มีค่า เพราะไม่มีผู้รับรองให้ใช้ กระทรวงการคลังมิได้ประกาศให้ใช้หินเป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยน เช่นเดียวกัน พวกโหราจารย์นักดูดาว ของบาบิโลนก็ไม่มีผู้รับรอง ผิดกับดาเนียลที่มีพระเจ้าทรงรับรองคำพูดของเขา

ผู้ให้คำแนะนำแก่กษัตริย์พยายามถ่วงเวลา ในสมัยบาบิโลนนั้น โหรจะรู้ตำแหน่งของดวงดาวดี หากเขาสามารถถ่วงเวลากษัตริย์จนตำแหน่งของดวงดาวเปลี่ยน เขาก็สามารถอ้างได้ว่า การแปลความฝันนั้นเป็นไปได้ กษัตริย์ทรงตระหนักในเล่ห์กลนี้และทรงสั่งให้พวกเขาทำนายฝันทันที

เมื่อได้ยินเช่นนี้ ผู้ให้คำปรึกษาทั้งหลายก็กล่าวว่ากษัตริย์ไม่ยุติธรรม ซึ่งเมื่อเนบูกัดเนสซาร์ได้ยินก็โกรธมากและสั่งให้ฆ่าพวกเขาทันที (อ่านดาเนียล 2:12)

พระของเขามิใช่ และไม่สามารถช่วยเขา แต่มีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ผู้ทรงอยู่ท่ามกลางผู้ที่ปรนนิบัติและนมัสการพระองค์ นั่นคือ พระเจ้าของดาเนียล

คำถาม...เราคิดว่าที่ปรึกษาเชื่อในวิชาโหราศาสตร์ของเขาจริงไหม? เพราะเหตุใด? เขาเชื่อว่าเขาสามารถทำสิ่งที่เกินธรรมชาติโดยปรึกษากับดวงดาว บางทีเขาอาจตกใจเมื่อกษัตริย์สั่งให้เขาตอบด่วน ที่จริงเขาไม่มีประโยชน์ต่อพระองค์เลยในยามที่พระองค์ต้องการเขามากที่สุด คนเหล่านี้เคยเห็นพระราชกิจของพระเจ้ากับดาเนียลแต่เขาไม่เปลี่ยนความเชื่อ พระเจ้าถือว่ามนุษย์ต้องรับผิดชอบต่อความเพิกเฉยโดยเจตนา (โรม 1:28) “เพราะเขาไม่เห็นสมควรที่จะรู้จักพระเจ้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขามีใจชั่วและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม”

3. มั่นใจในคำอธิษฐาน (ดาเนียล 2:13-18)

คำถาม...ทำไมที่ปรึกษาจึงไม่ขอให้ดาเนียลช่วยแปลความฝันให้?

บางทีชาวบาบิโลนอาจรู้สึกอิจฉาพวกยิวหรือบางทีพวกเขาไม่พอใจที่เด็กหนุ่มชาวยิวได้ไปถึงตำแหน่งสูงอย่างนี้ทั้งๆที่เขายังอายุน้อย (ดาเนียลมีอายุ 18 ปีขณะเกิดเหตุการณ์นี้) เราต้องจำว่าช่วงเวลาที่ยังอายุน้อยนั้นเราก็ก่เกิดผลได้ ถ้าเราอบถวายชีวิตแก่พระเจ้าจริง พระองค์สามารถทำสิ่งใหญ่โตในชีวิตของเราได้

ระดมความคิด

ให้ผู้เรียนออกความเห็นว่ายาวชนจะช่วยคริสตจักรในด้านใดได้บ้าง เขียนบนกระดานและเน้นว่าเขามีชื่อนาคตของคริสตจักรเท่านั้น แต่ปัจจุบันพวกเขาถือคริสตจักรเป็นส่วนที่คริสตจักรขาดไม่ได้

แต่ทั้งดาเนียลและเพื่อนก็อยู่ในพวกที่จะถูกประหารทั้งๆที่เขายังไม่ได้เฝ้ากษัตริย์เพื่อทำนายฝันเลย (อ่านดาเนียล 2:13)

หัวหน้าราชวงศ์รักษ์ชื่อ อารีโอคมาจับดาเนียล เขาถามถึงเหตุผลที่กษัตริย์ส่งลงโทษหนักเช่นนี้ เมื่อทราบแล้วดาเนียลก็เข้าพบกษัตริย์อย่างกล้าหาญและขอเวลาที่จะแก้ฝันนั้น (อ่านดาเนียล 2:17-18)

ดาเนียลต้องการเวลาที่จะอธิษฐานในภาวะวิกฤตของชีวิต เขาเข้าหาพระเจ้า เขารู้ว่าเขาไม่สามารถทำนายฝันได้ด้วยตนเอง เขาต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า เราน่าจะทำตามอย่างดาเนียล เมื่อเราเผชิญกับสถานการณ์ที่ลำบาก เราต้องอธิษฐานเป็นอย่างแรก พระเจ้าทรงยินดีฟังเสียงของเรา เมื่อเราเข้ามาหาพระองค์อย่างถ่อมใจและจริงใจ

4. พระเจ้าทรงสำแดงข้อล้าลึก (ดาเนียล 2:19-49)

ดาเนียลอธิบายสถานการณ์แก่ซัครัก เมซัค และอาเบคเนโก พวกเขาเริ่มต้นอธิษฐาน ดาเนียลและเพื่อนรู้ว่าการอธิษฐานอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนั้นเกิดผลมาก เขารู้ว่าพระเจ้าจะตอบและในคืนนั้นเอง พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน โดยการสำแดงผ่านความฝันของดาเนียล

จงดูความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของดาเนียล เขารู้ว่าพระเจ้าของเขาทรงช่วยได้ เขารู้ว่าพระเจ้าจะได้ยินคำอธิษฐานของเขาและจะทรงตอบ ดาเนียลจึงสามารถไปเฝ้ากษัตริย์อย่างกล้าหาญ เพราะเขามั่นใจในพระเจ้า ดาเนียลเดินกับพระเจ้า และเรียนรู้จักทางของพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็ก

คำถาม...ดาเนียลทำอะไรเป็นอย่างแรกเมื่อพระเจ้าสำแดงความฝันแก่เขา? (อ่านดาเนียล 2:19-20)

สิ่งแรกที่ดาเนียลทำเมื่อพระเจ้าตอบคำอธิษฐานคือ การโมทนาพระคุณและสรรเสริญ เรามักจะรับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแล้วลืมขอบพระคุณพระองค์ในสิ่งที่ทรงกระทำเพื่อเรา ขอให้เราขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับความดีและพระพรของพระองค์ทุกวัน

เหมือนใคร?

ให้ตอบคำถามโดยเลือกข้อใดข้อหนึ่ง “เมื่อฉันสนทนากับพระเจ้าฉันเป็นเหมือน...”

ก. พวกโหราจารย์ สวดท่องพระคำมากมาย แต่ไม่ได้ติดต่อกับพระเจ้าจริงๆ

- ข. ดาเนียล สนทนากับพระเจ้า ได้ฤทธิ์เดชจากพระองค์
- ค. โมเสสสนทนาตัวต่อตัวกับพระเจ้า แต่ไม่ค่อยเต็มใจทำตามพระเจ้าทันที
- ง. (ถ้าไม่ได้ตอบใน 3 ข้อให้ผู้เรียนตอบเอง)
ชี้ให้เห็นว่าเราเข้ามาหาพระเจ้าอย่างดาเนียล เราจะติดต่อกับพระเจ้าได้เป็นปกติ

ดาเนียลไปหาอารีโอกและบอกว่าเขาสามารถแก้ฝันได้ และอารีโอกก็ไปเฝ้ากษัตริย์พร้อมกับทูลแสดงความมั่นใจในการแก้ฝันว่า “ข้าพระบาทได้พบชายคนหนึ่งในหมู่พวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้พระราชาทรงรู้ค่าแก่พระสุบินได้” (อ่านดาเนียล 2:27-28)

ดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า ความฝันของพระองค์คืออะไร และหมายความว่าอย่างไร (อ่านดาเนียล 2:31-35 และให้อีกคนอ่านการแก้ฝันของดาเนียลใน 2:36-45)

ดาเนียลเริ่มแปลความฝัน (เกี่ยวกับรูปปฏิมากร) ของเนบูคัดเนสซาร์ เขากราบทูลว่าสี่ระยะทองคำคือ เนบูคัดเนสซาร์เอง ราชอาณาจักรที่สองและสามจะด้อยกว่า ราชอาณาจักรที่สี่จะบดทำลายทุกๆอาณาจักร แต่ส่วนผสมของเหล็กและดินเหนียวที่เป็นส่วนของเขาและเท้าแสดงถึงการแตกแยก และสุดท้ายพระเจ้าจะทรงสร้างอาณาจักรที่ไม่มีวันถูกทำลายลง

แม้ว่าเนบูคัดเนสซาร์จะเป็นคนต่างชาติ แต่ทรงตระหนักถึงพระวิญญูณของพระเจ้าในตัวดาเนียลและถึงกับทรงก้มกราบลงและให้เกียรติแก่ดาเนียล (ดาเนียล 2:46) ทรงประทานรางวัลและตำแหน่งที่มีเกียรติสูงในฐานะผู้ครอบครองบาบิโลน (ดาเนียล 2:48) ทรงเลื่อนตำแหน่งให้เพื่อนๆของเขาและให้บริหารธุรกิจในเมือง (ดาเนียล 2:49) สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ พระองค์ทรงตระหนักว่า พระเจ้าของดาเนียลเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งปวง และเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง “พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระราชาทรงทั้งปวง ทรงเป็นผู้เปิดเผยความลึกลับ” (ดาเนียล 2:47)

ดำเนินชีวิตในความจริง

ดาเนียลดำเนินชีวิตอย่างกล้าหาญและจงรักภักดีต่อพระเจ้า ไม่แตกต่างไปจากวัยรุ่นในปัจจุบัน ผู้จะมอบถวายชีวิตของเขาแด่พระเจ้า

จากกิจกรรมระดมความคิด

ช่วยกันระดมความคิดและเขียนเป็นรายการต่างๆที่พวกเขาสามารถกระทำเพื่อคริสตจักร จากนั้นแต่ละคนเลือก 1-2 รายการที่ตนรู้สึกอยากทำ และให้เขียนคำว่า “ฉันทำได้” ลงในกระดาดแผ่นเล็กๆ ร่วมใจกันอธิษฐานถวายตัวเพื่อเขาจะได้ทำสิ่งที่เขาตั้งใจนั้น(ครูต้องหนุนใจและให้โอกาสเขาทำสิ่งนั้นตามความเหมาะสมด้วย)

จงจำว่า พระเจ้าสามารถช่วยเราอย่างอัศจรรย์ ไม่ว่าเราจะเป็นอย่างไร สิ่งที่เราต้องทำคือ อนุญาตให้พระองค์ทำ

ความจริงที่มีคุณค่าสองประการ คือ

ประการแรก โสยศาสตร์เป็นเรื่องที่ผิดและไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง มันอันตรายมากที่จะทำให้ตัวเป็นมลทินด้วยเรื่องนี้ เพราะมันเป็นแผนการหลอกลวงของซาตานที่จะนำคนออกจากพระเจ้า เราควรจะยืนหยัดต่อต้านเรื่องโสยศาสตร์ เวทมนต์ที่เพื่อนๆของเรา หรือ คนอื่นๆอาจกำลังกระทำอยู่ แม้ว่าบางอย่างดูไม่เป็นที่ผิดก็ตาม จงระวังซาตานมันพยายามล่อลวงคนให้ตกไปในกับดักของมัน จงเตรียมตัวให้พร้อมต่อต้านอุบายของมัน “จงเว้นเสียจากสิ่งชั่วทั้งปวง” (1 เธสะโลนิกา 5:22)

ประการที่สอง เราควรจดจำถึงลำดับความสำคัญที่ดาเนียลมีต่อการอธิษฐาน และเราควรติดตามแบบอย่างของเขา เมื่อเผชิญการทดลองเราต้องอธิษฐานและแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเจ้า อย่างไรก็ตามการอธิษฐานอย่างจริงจังนั้นไม่ควรเก็บไว้ใช้เฉพาะสถานการณ์วิกฤตเท่านั้น เราต้องฝึกฝนชีวิตอธิษฐานทุกวัน ดังนั้นเมื่อมีการทดลองเราก็จะมีนิสัยแห่งการเข้าหาพระเจ้า และทูลต่อพระองค์ในทุกเรื่อง พระองค์เป็นเพื่อนของเรา ทรงต้องการติดต่อสนทนากับเรา ทรงต้องการช่วยเราตลอดชีวิต เราต้องไปหาพระองค์ด้วยการอธิษฐานทุกวัน เรากำลังทำสิ่งนี้ อยู่หรือเปล่า? นี่เป็นเคล็ดลับที่ทำให้ดาเนียลเป็นที่เด่นกว่าคนในวัยเดียวกัน

ไม่ช้าก็เร็วทุกคนก็จะเผชิญหน้ากับวิกฤตกาลในชีวิต พระเยซูสัญญาว่า ถ้าเราต้อนรับพระองค์ พระองค์จะไม่ละทิ้งหรือลืมเรา แม้ในสภาวะการณ์อันเลวร้ายที่สุด เราควรแสวงหาความช่วยเหลือที่ทรงมอบให้ ถ้าเรายังไม่ได้ต้อนรับพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ขอเชิญให้รับเชื่อพระเจ้าในวันนี้

บทที่ 12 นีพพานะเจ้า

เป้าหมาย

- 1) เพื่อให้เห็นพระเจ้าเป็นผู้ควบคุมชีวิต
- 2) เพื่อให้ผู้เรียนพึ่งพาพระองค์ในทุกสถานการณ์

ข้อพระคัมภีร์

ดาเนียล 3:1-10

ข้อควรจำ

พวกข้าพเจ้าบาทที่ไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาทหรือนั้สการปฏิมากรทองคำซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น (ดาเนียล 3:18)

เริ่มต้นบทเรียน

คำถาม...การประนีประนอมคืออะไร?

เราขอรับการประนีประนอมในสถานการณ์ใดบ้าง? (หนุนใจผู้เรียนอภิปรายสถานการณ์ที่เราต้องประนีประนอมและให้เขาบอกทัศนคติของเขาต่อเหตุการณ์นั้น)

บางครั้งการประนีประนอมก็เป็นความคิดที่ดีมาก ตัวอย่างเช่น ถ้าเพื่อนสองคนกำลังโต้เถียงว่า ควรไปกินอาหารที่ไหนดี หลังจากดูฟุตบอลแล้ว วิธีการที่ดีที่สุดควรเป็นการประนีประนอม ถ้าสองประเทศที่เกือบจะรบกัน เรื่องการรุกรานดินแดน ความคิดที่ดีที่สุดก่อนที่คนเป็นร้อยเป็นพันๆต้องตายในการต่อสู้ คือ การใช้นโยบายทางการเมืองเจรจาประนีประนอม

อย่างไรก็ตาม ในกรณีเรื่องความเชื่อ และความมั่นคงนั้นเราประนีประนอมไม่ได้ เราต้องรู้ความจริงว่า บางอย่างมีค่ายิ่งกว่าชีวิต เราจะยอมเปลี่ยนแปลงความเชื่อของเราไม่ได้

ความจริงแท้ที่อยู่ในความจริงของพระเจ้าประการหนึ่งคือ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า เราต้องเตรียมพร้อมที่จะยืนหยัดเพื่อพระองค์ โดยไม่กังวลถึงผลที่จะตามมา เราต้องวางใจว่า พระเจ้าจะปกป้องเราขณะที่เราเป็นตัวแทนที่กล้าหาญของพระองค์ ชีวิตที่เป็นตัวอย่างของเราจะมีอิทธิพลในการนำคนอื่นมาหาพระคริสต์

บทเรียนสัปดาห์นี้จะกล่าวถึงชายหนุ่มวัยรุ่นสามคนที่ไม่ยอมประนีประนอม เมื่อกษัตริย์พยายามให้เขากราบรูปเคารพ เขาก็ปฏิเสธโดยไม่ลังเล ลองหยุดคิดสักนิดซิว่า เราจะทำอย่างไร ถ้าสมมติเราเป็นซัครัก เมซาค และอาเบดเนโก ขณะที่เรากำลังเรียนให้เรลองสมมติตัวเองว่าเรากำลังอยู่ในสถานการณ์เดียวกันนี้

ค้นพบความจริงจากพระคัมภีร์

บทเรียนนี้เล่าเรื่องเพื่อนทั้งสามคนของดาเนียล คือ ซัครัก เมซาค และอาเบดเนโก เราอาจเข้าใจผิดที่คิดว่าดาเนียลไม่มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ด้วย จำได้ไหมว่าคนหนุ่มเหล่านี้มาจากยูดาห์ เมื่อถูกกวาดต้อนมาสู่บาบิโลนด้วยกัน เขาร่วมกันจัดขึ้นพระบัญชาของกษัตริย์ในเรื่องอาหาร เขาร่วมใจกันอธิษฐานในการแก้ฝันให้กับกษัตริย์ คนทั้งสี่ถวายเป็นชีวิตของพวกเขาแด่พระเจ้าเหมือนกัน

1. การนั้สการผิดๆ (ดาเนียล 3:1-7)

คำถาม... ทำไมเนบูคัดเนสซาร์จึงล้มพระเจ้าของดาเนียลเร็วนัก ทำไมพระองค์สร้างรูปเคารพเพื่อนมัสการ? (หนุนใจผู้เรียนให้ตอบ)

การที่เนบูคัดเนสซาร์ยอมรับพระเจ้าของดาเนียลในเรื่องความฝันนั้นมิได้หมายความว่าพระองค์กลับใจ กษัตริย์อยู่ในหมู่คนที่เชื่อถือพระเจ้าหลายองค์ และคิดว่าพระเจ้าแต่ละองค์มีอำนาจต่างกันไป เมื่อดาเนียลแก้ฝันให้พระองค์แล้ว พระองค์ก็ตระหนักว่าพระเจ้าของดาเนียลเป็นพระเจ้าองค์เดียวที่กระทำสิ่งนี้ได้ อย่างไรก็ตาม การสร้างรูปเคารพขึ้นมาแสดงให้เห็นว่าความเลื่อมใสในพระเจ้าของเนบูคัดเนสซาร์นั้นเยือกเย็นลง และทรงกลับไปสู่ความเชื่อเรื่องพระหลายองค์อีก

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ากษัตริย์ได้ทำสิ่งนี้เพื่อทดสอบความจงรักภักดีของข้าราชการของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์สร้างปฏิมากรด้วยทองคำ และสั่งให้ทุกคนก้มกราบนมัสการรูปนั้น ทุกคนที่จงรักภักดีจะเชื่อฟังแน่ แต่...ผู้ใดที่มิได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นเข้าไปในเตาไฟที่ลุกโชนอยู่ทันที (ดาเนียล 3:6)

แสดงให้เห็นว่า กษัตริย์กำลังใช้กลลวง ทรงสร้างรูปทองคำและเชิญให้ทุกคนมางานฉลองปฏิมากร เป้าหมายที่แสดงออกมานั้น ไม่ใช่เป็นการขอให้คนมานมัสการ เมื่อทุกคนมาอยู่พร้อมกัน เขาก็ทำตามคำสั่งนั้น แน่นนอนหากชายหนุ่มทั้ง 3 รู้เป้าหมายของกษัตริย์เขาคงไม่มานั่นเอง

บ่อยครั้งที่เราพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์เช่นเดียวกัน เรารู้ว่าถ้าเราอยู่บ้านจะปลอดภัยกว่าที่จะเข้าไปเจอสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ (ให้ผู้เรียนยกตัวอย่างพิธีกรรม งานที่ควรเลี่ยง)

2. ผู้รับใช้ที่แท้จริง (ดาเนียล 3:8-12)

เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ออกคำสั่งให้ก้มกราบนมัสการปฏิมากร ทั้งซัครัค เมซาค และอาเบดเนโกพากันยืนนิ่ง ไม่ยอมทำตาม เขาปฏิเสธตรงไปตรงมาเลยว่าจะไม่ยอมทำการที่แสดงความไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าโดยการนมัสการรูปทองคำนั้น เขายินดีรับผลการกระทำของเขา เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าทรงยอมรับรับการตัดสินใจของเขาและจะทรงดูแลรักษาพวกเขาตลอดเวลานี้

ชาวเคลเดียบางคนที่เห็นการทำทายเป็นของทั้งสามคนนี้ได้รีบเข้าไปทูลเนบูคัดเนสซาร์ (ดาเนียล 3:12)

คำถาม... ทำไมชาวเคลเดียจึงรายงานเรื่องความไม่เชื่อฟังของชาวฮีบรู?

ชาวเคลเดียเป็นชนพื้นเมืองและเป็นสายเลือดเดียวกับกษัตริย์ เขาจึงถือว่าพวกเขาอยู่เหนือคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชลยขิว พวกเขาเป็น โหราจารย์ ดังนั้นจึงริษยาคนขิวที่ถูกเลื่อนตำแหน่งจนเป็นที่เคารพนับถือมากกว่าเขา ความอิจฉานั้นรุนแรงมากจนพวกเขาพยายามให้คนทั้ง 3 ถูกประหารชีวิต

ความอิจฉาเป็นความบาปที่นำไปสู่ความตายอย่างหนึ่ง ถ้าปล่อยทิ้งไว้มันจะทำลายบุคลิกภาพ ความอิจฉาริษยาจะเพิ่มและเติบโตขึ้นจนกระทั่งมันผูกมัดเราไม่ให้รักใคร่ได้ มันทำให้มนุษย์กลายเป็นคนอาฆาตและขาดความเมตตา พระคัมภีร์กล่าวว่า “ความพิโรธก็ชั่วร้าย” (สุภาษิต 27:4) หรือแปลได้ว่า ความอิจฉาริษยาอันตรายและโหดร้ายกว่าความโกรธ ถ้ามีความริษยาในชีวิตของเรา เราจะต้องทำลายมันทันที มิเช่นนั้นมันจะเป็นผู้ทำลายชีวิตเรา

สำรวจตนเอง

บางครั้งเราไม่ทราบว่าเราก็มีอิทธิพลเหมือนกัน ให้เราสำรวจตนเอง โดยถามตัวเองว่า “ฉันอิทธิพล...ของผู้อื่นหรือไม่?” (เสื้อผ้า รูปร่าง หน้าตา ความสามารถ ฐานะ ฯลฯ)

สิ่งที่เราน่าจับตามอง คือ ชายทั้ง 3 ศักดิ์ซื่อ และจงรักภักดีต่อพระเจ้า แม้ว่ากษัตริย์จะให้เขามีตำแหน่งสูง ให้เขาเป็นที่ยกย่อง ท่ามกลางชาวบาบิโลน สมควรที่เราจะทำตามอย่างชายทั้งสามนั้นคือ ไม่ทำตามโลกแต่ยืนหยัดเพื่อพระเจ้าไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

3. เตาไฟ (ดาเนียล 3:13-23)

ชายทั้ง 3 ไม่ยอมต่อกษัตริย์ เขาไม่สามารถกราบนมัสการรูปปฏิมากรที่ทำด้วยหินและโลหะ เขากำลังปรนนิบัติพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่ เขากราบทุกกษัตริย์อย่างกล้าหาญว่า เขาตัดสินใจไม่กราบไหว้รูปปั้นนั้น (อ่านดาเนียล 3:17-18)

จงดูความเชื่อของหนุ่มๆเหล่านี้ พวกเขาไม่สนใจว่าอะไรจะเกิดขึ้น เขารู้แต่พระเจ้าปกป้องดูแลพวกเขา พระองค์จะช่วยให้พ้นจากไฟหากพระองค์พอพระทัย แต่ถึงไม่เป็นอย่างนั้น พวกเขาก็ยังเชื่อวางใจพระเจ้าอยู่ เขาจะไม่กราบไหว้รูปปฏิมากรของเนบูคัดเนสซาร์เด็ดขาด บางครั้งเราก็ต้องตัดสินใจและต้องกล้ายืนต่อต้านสิ่งผิดและไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

กษัตริย์ไม่เคยพบสถานการณ์เช่นนี้ ทรงพิโรธคนเหล่านี้มาก และสั่งให้เพิ่มไฟให้ร้อนกว่าปกติ 2 เท่า เมื่อกษัตริย์ออกคำสั่งให้มัดชายฮีบรูเหล่านี้และโยนลงไปในเตาเผา ไฟนั้นร้อนมากจนเผาไหม้คนที่โยนพวกเขาลงไปหมด (อ่านดาเนียล 3:19-23)

4. พระเจ้าทรงปกป้อง (ดาเนียล 3:24-30)

เมื่อเนบูคัดเนสซาร์มองไปที่เตาเผาทรงลุกขึ้นด้วยความตื่นตะลึง กษัตริย์เริ่มเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าได้ทรงพิทักษ์รักษาผู้รับใช้ของพระองค์จากไฟ กษัตริย์รีบเรียกให้เขาออกมาจากไฟ เมื่อพวกเขาขึ้นมาหาพระองค์ ก็ถูกตรวจดูว่าเป็นอันตรายหรือไม่ เขาไม่ถูกไฟไหมเลยแม้แต่น้อย ทั้งผมก็ไม่หงิกงอ และไม่มึนกลิ่นควันไฟที่ตัวพวกเขา พระเจ้าได้ช่วยคนหนุ่มทั้ง 3 ตามที่พวกเขาได้เชื่อมั่นไว้แล้ว

เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยมาก ทรงยอมรับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและสรรเสริญพระเจ้า พระองค์ทรงประทับใจในการที่พระองค์ทรงปกป้องคนเหล่านี้ ทรงสั่งให้ทุกคนทั่วราชอาณาจักรให้ละเว้นการกล่าวร้ายต่อพระเจ้าเที่ยงแท้ “เพราะฉะนั้น เราจึงออกกฤษฎีกาว่า ประชาชาติ ประชาชาติหรือภาษาใดๆที่กล่าวมิดีมิร้ายต่อพระเจ้าของซัคเร็ค เมซาด และอาเบดเนโก แขนงชาติต้องถูกทิ้งออกเสีย และบ้านเรือนของเขาต้องถูกทำลาย เพราะว่าไม่มีพระองค์อื่นที่จะสามารถช่วยกู้ในทางนี้ได้” (ดาเนียล 3:29) และเนบูคัดเนสซาร์เลื่อนตำแหน่งหน้าที่ของทั้ง 3 คนให้สูงขึ้นเป็นรางวัลสำหรับความศักดิ์ซื่อของเขา (อ่านดาเนียล 3:30)

คนหนุ่มเหล่านี้ได้รับการปกป้องและได้รางวัลเนื่องจากความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าและพระเจ้าทรงเอาใจใส่คนของพระองค์เสมอ เราสามารถมั่นใจและวางใจในการปกป้องของพระองค์ต่อชีวิตของเราเช่นกัน

คำถาม...เหตุใดพระเจ้าจึงอนุญาตให้คนของพระองค์พบความยากลำบากและการทดลองใจ? เขียนว่า “จุดประสงค์ของความยากลำบาก” บนกระดาน ให้ผู้เรียนสนทนาในหัวข้อนี้สัก 2-3 นาที แล้วจึงบอกจุดประสงค์ของความยากลำบากนั้น (เพื่อพระเกียรติแก่พระเจ้า และเป็นผลดีกับเราเอง)

ดำเนินชีวิตในความจริง

ในชีวิตของเราอาจมีบางครั้งที่เราต้องยืนหยัดเพื่อพระเจ้าของเรา แม้อาจไม่ถึงตาย และจำเป็นที่เราต้องพิสูจน์ว่า เราสัตย์ซื่อ พระเจ้าพอพระทัยเมื่อเราอดทนเพื่อพระองค์ การกระทำเช่นนี้มักจะทำร้ายความรู้สึกที่ดีของเรา แต่การยอมรับของพระเจ้าที่มีต่อเราเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า การยอมรับของมนุษย์ ยิ่งเราเรียนรู้สิ่งนี้เร็วเท่าใด การมีชีวิตอยู่ก็ง่ายขึ้นเท่านั้น

ถ้าเราอยู่ในกลุ่มที่มักจะหัวเราะเยาะเรื่องของพระเจ้า เพราะเห็นเป็นเรื่องตลก เราจะต้องเผชิญกับกลุ่มนั้นด้วยความกล้าหาญ เราควรต่อต้านอย่างมั่นคง อย่าลังเลหรือรีรอแม้แต่นาทีเดียว ถ้าเราถูกทดลองให้รักวัตถุสิ่งของมากกว่าพระเจ้า เราควรจะมี ความกล้าหาญที่จะทิ้งมันเสีย ถ้ามีความอิจฉาริษยา ความขมขื่น หรือทัศนคติที่เป็นบาปในชีวิต เราควรตั้งใจและรู้สึกเป็นทุกข์ใจที่จะเปลี่ยนแปลงมันเสีย

ค้นพระคัมภีร์

พระเจ้าทรงช่วยผู้รับใช้อย่างไรบ้าง?

แบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ให้เขียนบทสรุปการช่วยเหลือของพระเจ้าจากพระคัมภีร์ต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 ปฐมกาล 19:15-16

กลุ่มที่ 2 อพยพ 14:19-20

กลุ่มที่ 3 2พงศกษัตริย์ 6:15-23

กลุ่มที่ 4 กิจการ 12:6-11

คริสตจักรปัจจุบันต้องการคนหนุ่มสาวที่จะยอมถวายตัวอย่างสุดจิต สุดใจ สุดชีวิต ยอมเปลี่ยนวิถีชีวิตและมีความกล้าหาญ โดยไม่พะวงถึงผลที่ตามมาว่าจะเป็นเช่นไร เราต้องการคนหนุ่มสาวที่รู้ว่าพระเจ้าจะดูแลเขาในทุกกรณี มีหลายคนที่ใช้ชีวิตแบบขึ้นๆลงๆ คือ วันนี้มีชีวิตเพื่อพระเจ้า ถัดไปอีกวันหนึ่งก็มีชีวิตอยู่เพื่อโลกนี้ เราจะต้องมีใจปรารถนาที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างสิ้นสุดจิตสิ้นสุดใจ ไม่เพียงแต่ในคริสตจักรเท่านั้น แต่ในชั้นเรียนด้วย ไม่ใช่เฉพาะเมื่อเราอยู่ท่ามกลางเพื่อนคริสเตียน แต่ขณะเมื่อเราอยู่ท่ามกลางคนที่ไม่เป็นคริสเตียนด้วย เราควรจะตระหนักถึงการทรงสถิตของพระเจ้าในชีวิตของเรา

เราทุกคนเลื่อมใสศรัทธาในคนที่มีความกล้าหาญในเรื่องความเชื่อ สำหรับคริสเตียนนั้น พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่ประทานความกล้าหาญให้เราได้ ไม่มีพลังอื่นใดที่ยิ่งใหญ่กว่า ถ้าเราไม่เคยมีประสบการณ์ในพลังอำนาจของ

พระองค์ เจริญพระองค์มาประทับในชีวิตของเราวันนี้ พระองค์จะทำให้เรามีชีวิตที่มีความหมายอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ปิดท้ายชั้นเรียนด้วยการอธิษฐาน

บทที่ 13 พระเจ้าทรงช่วย

- เป้าหมาย
- 1) เพื่อให้ผู้เรียนเห็นว่าพระเจ้าปกป้องคนของพระองค์อย่างไร
 - 2) เพื่อให้เขาเชื่อฟังพระองค์ในทุกสถานการณ์ของชีวิต
- ข้อพระคัมภีร์
- ดาเนียล 6:1-28
- ข้อควรจำ
- แล้วดาเนียลกราบทูลพระราชาวา ข้าแต่พระราชาทรงพระเจริญเป็นนิจ พระเจ้าของข้า พระบาททรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงห์ไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระบาท (ดาเนียล 6:21-22)

เริ่มต้นบทเรียน

ซี เอส ลูวิส เขียนถึงความหยิ่งยโสว่า “เป็นสิ่งที่ชั่วร้าย และไม่มีใครในโลกเป็นอิสระจากมันได้ มันเป็นเรื่องที่ทุกคนรังเกียจ เมื่อเขาเห็นมันในผู้อื่น และยากที่ใครจะมองเห็นว่าตัวเขาเองนั้นแหละคือคนผิด” ที่จริงความหยิ่งยโสเป็นเหมือนเมล็ดที่ทำให้ความบาปเจริญเติบโตขึ้นอย่างมากมาย มันทำลายบุคคลิกและทำให้เราทำสิ่งที่น่าละอาย

กิจกรรม เมล็ดพืช

นำเมล็ดพืชแสดงให้ผู้เรียนดู ถามเขาว่า นี่คือเมล็ดอะไร? หากปลูกเมล็ดนี้แล้วจะได้ต้นอะไร? (แน่นอนจะต้องได้ผลแห่งเมล็ดนั้น)

เช่นเดียวกับความเย่อหยิ่ง เป็นดังเมล็ดที่จะทำให้เกิดบาปอีกหลายอย่างในชีวิต ให้สนทนากันว่าจะมีบาปใดบ้างที่เกิดขึ้นจากความเย่อหยิ่งบ้าง (ตัวอย่าง ไม่เชื่อฟัง อดตัว เกลียดขัง ฯลฯ)

ตัวอย่างเช่น กรณีของกษัตริย์ดาริอัสในบทเรียนของสัปดาห์นี้ พระองค์ปล่อยให้ความหยิ่งครอบงำการตัดสินใจ พระองค์ออกกฎหมายยกย่องตนเอง ผลที่ตามมาคือ ความหายนะ

ในขณะที่กษัตริย์แสดงความเย่อหยิ่ง ดาเนียลกลับแสดงความถ่อมใจ แท้จริงแม้ว่าเขาอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจมาก แต่ก็ไม่เคยเรียกร้องชื่อเสียงเกียรติยศหรืออำนาจ เขาไม่เคยทำอะไรเพื่อความยิ่งใหญ่ของตนเอง

ขณะที่เรากำลังศึกษาบทนี้ ให้เปรียบเทียบความตื้นглัวของกษัตริย์ดาริอัส ซึ่งเป็นผลจากความหยิ่งของพระองค์เองกับความมั่นใจอย่างสงบเยือกเย็นของดาเนียล ผู้เชื่อวางใจในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ค้นคว้าความจริงจากพระคัมภีร์

เหตุการณ์ในบทนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาสุดท้ายของดาเนียล ครั้งนั้นบาบิโลนถูกเปอร์เซียยึดครอง และรวมเข้าเป็นราชอาณาจักรใหญ่โต กษัตริย์ที่ครอบครองขณะนั้น คือ ดาริอัส

1. การรับใช้อย่างซื่อสัตย์ (ดาเนียล 6:1-3)

ดาเนียลได้ทำหน้าที่ในฐานะผู้บริหารอาณาจักรกว่าห้าสิบปี เมื่อเปอร์เซียเข้าครอบครองแผ่นดินบาบิโลน ชื่อเสียงของดาเนียลในเรื่องความซื่อตรงนั้นเป็นที่รู้จักกันไป และคาร์ธัสทริยองค์ใหม่ได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นหนึ่งในจำนวนที่ปรึกษาสามคน ผู้ได้รับความไว้วางใจมากที่สุด ดาเนียลทำงานดีมากจนคาร์ทริยตั้งเป็นผู้ครองครองอุปราชทั้งหมดทั่วราชอาณาจักร นี่เป็นตำแหน่งที่สูงมาก เขาได้รับตำแหน่งนี้เนื่องจากความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าอย่างเสมอต้นเสมอปลาย และรับใช้องค์กษัตริย์อย่างดีเลิศ

กิจกรรม เขียนคำตอบลงบนกระดาษ

- 1) ดาเนียล (โกลเด หรือ มั่นคง) ในการอุทิศตนต่อพระเจ้า
- 2) ดาเนียล (เกียจคร้าน หรือ ขยันขันแข็ง) ในการทำงาน
- 3) ดาเนียล (ลังเล หรือ พร้อม) ที่จะสละชีวิตเพื่อความเชื่อในพระเจ้า

อภิปรายว่าดาเนียลเป็นผู้ที่ทำงานหนัก สัตย์ซื่อ และจงรักภักดีต่อพระเจ้าด้วย และพระองค์ก็ได้ประทานพระพรแก่เขา

คำถาม... ในช่วงเวลาทำยาๆแห่งชีวิตของดาเนียลนั้น เขาเป็นคนแบบไหน? เราคิดว่าตั้งแต่เด็ก ดาเนียลไม่เคยประนีประนอมเรื่องความเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ไม่ว่ากรณีใดๆ เขาจริงจังต่อพระองค์เสมอ แม้เขาถูกกล่าวหาว่ากบฏ เนื่องจากไม่ปรนนิบัติพระของบาบิโลนนั้น เขาก็ได้รับการแก้แทนโดยพระเจ้า และได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นผู้ปฏิบัติราชการที่สัตย์ซื่อตลอดเวลาห้าสิบปี ดาเนียลไม่เปลี่ยนแปลงถึงแม้จะเป็นผู้ปกครองที่เด่น และมีชื่อเสียง เขาก็ยังอุทิศถวายตัวต่อพระเจ้า และเป็นที่รู้จักในเรื่องความรักในพระเจ้า ไม่ว่าจะอยู่ในเหตุการณ์ใด ดาเนียลไม่เคยประนีประนอมในเรื่องความเชื่อ หรือ ความซื่อตรง ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรเขาอย่างมากมาย

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อธรรมที่จะอวยพรคนที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ แล้วเราล่ะ? ขอให้เราพันอุปสรรคไม่ประนีประนอมความเชื่อหรือความซื่อตรงเหมือนดาเนียล

2. ความอิจฉาริษยานั้นโหดร้าย (ดาเนียล 6:4-9)

การอุทิศถวายตัวของดาเนียลต่อพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง และชาวบาบิโลนผู้ร่วมงานนั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนนิสัยอิจฉาเช่นกัน เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องที่ดาเนียลจะได้เลื่อนตำแหน่ง พวกเขา ก็หาทางทำให้ดาเนียลสูญเสียความน่าเชื่อถือจากคนทั้งหลายโดยการกล่าวโทษ

แต่พวกเขาพบว่า ไม่อาจตั้งข้อกล่าวหาดาเนียลได้ กลุ่มเพื่อนจึงอิจฉาคิดว่าทางเดียวที่จะป้องกันการเลื่อนตำแหน่งของดาเนียลคือ การกล่าวหาว่าเขาไม่ซื่อสัตย์เนื่องจากเขายกย่องนมัสการพระเจ้า

เราเห็นในที่นี้ว่า ชาวดานเจ้าเล่ห์นัก มันใช้คนเพื่อหยุดแผนการของพระเจ้า นี่เป็นเหตุผลที่เราต้องตื่นตัวตลอดเวลา และต้องยืนหยัดมั่นคงในสิ่งที่เราเชื่อ

กิจกรรม ตอบคำถามต่อไปนี้

- 1) ความสัมพันธ์ระหว่างกษัตริย์กับดาเนียลเป็นอย่างไร?
- 2) ความสัมพันธ์ระหว่างดาเนียลกับเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างไร?
- 3) พวกเขาประพุดิร้ายต่อดาเนียลเพราะอะไร?

ให้มีการสนทนาเกี่ยวกับว่า การติดตามพระเจ้ามิได้ประกันว่าคนอื่นจะดีกับเราทุกคน แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเราจะต้องมั่นคงในพระเจ้า

ผู้ร่วมคบคิดการปองร้ายต่อดาเนียลได้ฉวยโอกาสเอาความทะเยอทะยานของกษัตริย์คาร์อิธมาเป็นเครื่องมือ (อ่านดาเนียล 5:7) พระองค์พอพระทัยที่จะให้ประชาชนกราบนมัสการพระองค์เหนือพระและมนุษย์ทั้งปวง ทรงอนุมัติเป็นกฤษฎีกา โดยไม่ทันคิดว่า ความหลงลืมตัวชั่วคราวของพระองค์นั้น จะทำให้ดาเนียลตกอยู่ในอันตราย โทษการฝ่าฝืนกฎนี้คือ การประหาร โดยการโยนนักโทษลงไปในถ้ำสิงโต

เราเห็นแล้วว่า ความใฝ่สูงสามารถทำให้คนล้มเหลวได้ เราต้องกำจัดชีวิตที่มีตนเองเป็นศูนย์กลางออกไป และพยายามต่อสู้ให้ได้มาซึ่งความถ่อมใจต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลาย

3. ดาเนียลยังอธิษฐานต่อไป (ดาเนียล 6:10-16)

คำถาม...ทำไมดาเนียลไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกา? (ให้ผู้เรียนคิด) ดาเนียลไม่ได้กลัวคำขู่ของคาร์อิธ เขาจงรักภักดีต่อพระเจ้า แม้อยู่ในดินแดนคนต่างชาติ เขาไม่ยอมให้ความใฝ่สูงของกษัตริย์มาทำลายความสัมพันธ์ของเขากับพระเจ้าได้

เมื่อดาเนียลไปอธิษฐาน คนที่คอยจับผิดได้ข่มขอยอยู่ไกลๆ เขามองดูดาเนียลอธิษฐานแล้วก็รีบไปทูลกล่าวโทษดาเนียลต่อกษัตริย์ พระองค์เพิ่งตระหนักว่าทรงกระทำสิ่งที่ผิดพลาดไปแล้ว และพยายามแก้ไขสถานการณ์ แต่พวกนี้ทูลเตือนให้ทราบว่าตามกฎหมายของเปอร์เซีย กษัตริย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงกฤษฎีกาได้ กษัตริย์ต้องเผชิญกับผลของการกระทำที่เกิดขึ้นจากความอวดดีหยิ่งยะโสของพระองค์เอง

พวกที่ปรึกษาเห็นว่าแผนการนี้เป็นทางกำจัดดาเนียลในขณะที่เดียวกันทำให้กษัตริย์ต่างชาติต้องกล้าใหม่ต้องเสียน้ำด้วย สิ่งที่เขาลืมไปคือ พระเจ้ามีวิธีการที่จะช่วยผู้รับใช้ของพระองค์

คาร์อิธเป็นทุกข์เพราะความบาปที่ใฝ่สูง ทรงกลัวว่า พระองค์จะต้องรับผิดชอบต่อความตายของดาเนียล บาปมีผลสืบเนื่องที่ร้ายกาจน่ากลัว

ผลต่อเนื่องของความบาปคือ

- 1) ถูกลงโทษ
- 2) แยกจากพระเจ้านิรันดร
- 3) ชีวิตยุ่งเหยิง
- 4) ความสัมพันธ์ขาดสะบั้น
- 5) บาดแผลทางจิตใจ อารมณ์

ผลสืบเนื่องของความบาปที่ชัดเจนก็คือ การลงโทษและถูกแยกจากพระเจ้านิรันดร์ บาปทำให้วิถีชีวิตยุ่งเหยิง บาปทำลายความสัมพันธ์และครอบครัว และผลสืบเนื่องของความบาปยังคงอยู่ แม้ว่าเราได้กลับใจและได้รับการยกโทษแล้วก็ตาม

ถ้าคนหนุ่มสาวมีความสัมพันธ์ทางเพศและให้กำเนิดบุตรนอกสมรส ผลบาปยังคงมีอยู่แม้ว่าได้รับการยกโทษ

แล้วก็ตาม คนทำผิดกฎหมายและถูกจับเข้าคุกยังจะต้องอยู่ที่นั่นแม้จะได้รับการให้อภัยจากพระเจ้าแล้ว บาปทุกอย่างมีผลสืบเนื่องที่ร้ายแรงทั้งสิ้น หลายอย่างมีผลเป็นถาวร ดังนั้นการเดินไปกับพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังเป็นสิ่งสำคัญมาก พวกเราหลายคนทำบาปโดยผลของมันอย่างคาริอัส คือ ความปวดร้าวและความเสียใจอย่างใหญ่หลวง

บางคนคิดว่า พระเจ้าพยายามที่จะกันไม่ให้เราได้รับความสนุก ความบาปให้ความสุขในช่วงสั้นๆเท่านั้น และแล้วความเจ็บปวดและผลของบาปจะตามมา พระเจ้าป้องกันเราไม่ให้ทำบาปเพื่อชีวิตของเราเอง

4. พระเจ้าทรงปกป้อง (ดาเนียล 6:17-28)

คาริอัสไม่มีทางเลือกนอกจากยอมให้โยนดาเนียลเข้าไปในถ้ำสิงห์ พระองค์ตระหนักว่าทั้งพระองค์และดาเนียลไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ ความหวังมีที่เดียว คือ พระเจ้าของดาเนียล

คืนนั้นพระเจ้าส่งทูตสวรรค์มาปกป้องดาเนียลและให้สันติสุขแก่เขา แต่คาริอัสกลับนอนไม่หลับทั้งคืน สิ่งที่ทรงกระทำไปนั้นคอยหลอกหลอนพระองค์

ลองจินตนาการดูซิว่ากษัตริย์จะมีความรู้สึกอย่างไร?

ในตอนเช้าตรู่ กษัตริย์วิ่งไปที่ถ้ำสิงโตและตะโกนเรียกด้วยน้ำเสียงแสดงความปวดร้าวใจว่า “โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิത്യนั้น ทรงสามารถที่จะช่วยกู้ท่านจากสิงห์ได้แล้วหรือ?” (ดาเนียล 6:20)

คาริอัสรู้ว่า ดาเนียลไม่มีกำลังพอที่จะหยุดสิงโตที่หิวโหย พระองค์ถามถึงความสามารถของพระเจ้าของดาเนียล พระเจ้าสามารถช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้หรือไม่?

คำถาม...ทัศนคติของคาริอัสต่อพระเจ้าในขณะนั้นเป็นอย่างไร? (ให้อภิปรายและเน้นว่า คาริอัสอ้างถึงพระเจ้าว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่)

ดาเนียลเป็นพยานต่อกษัตริย์อย่างได้ผล กษัตริย์ทรงรู้ว่าที่ปรึกษาของพระองค์คนนี้เป็นคนสัตย์ซื่อไว้วางใจได้ และเป็นคนรักพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ดาเนียลได้เล่าเรื่องประสบการณ์ที่พระเจ้าปกป้องในอดีตให้พระองค์ฟัง ดังนั้นเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ขึ้น คาริอัสจึงมีแนวโน้มที่จะเชื่อว่าพระเจ้าของดาเนียลจะป้องกันเขา คาริอัสตรัสว่า “ขอพระเจ้าของท่าน ผู้ที่ท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิത്യนั้น จงช่วยกู้ท่านเถิด” (ดาเนียล 6:16) คาริอัสยอมรับพระเจ้าของดาเนียลมากกว่ากษัตริย์องค์อื่นๆในอดีต

จำไว้ว่าทุกสิ่งที่เราทำเป็นการเป็นพยานต่อพระเจ้าทั้งสิ้น ในโรงเรียน ที่บ้าน หรือที่ไหนๆ เราเป็นตัวแทนของพระเจ้าในโลกนี้ ดาเนียลทูลว่า พระเจ้าได้ป้องกันเขาไว้ครั้งหนึ่งและดาเนียลเตือนกษัตริย์ว่า เขาไม่เคยทำผิดต่อพระองค์เลย

คำถาม... ขาวนี้ทำให้คาร์อิสรูสึกอย่างไร? (อ่านดาเนียล 6:23)

คาร์อิสรูมีความปีติยินดียิ่งนัก ทรงรีบนำดาเนียลออกมาจากถ้ำ ลองคิดว่าพระองค์โล่งพระทัยมากเพียงไรเกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่?

คาร์อิสรูสั่งให้จับพวกที่มาฟ้องดาเนียลโยนลงในถ้ำสิงห์ และพวกเขาก็ถูกสิงห์ฆ่าตาย แม้แต่คนพวกนี้ผลสืบเนื่องของบาปก็ร้ายแรงมาก

ตัวอย่าง

แสดงให้ผู้เรียนเห็นปฏิกิริยาตอบกลับจากตัวอย่างต่อไปนี้ เช่น การเตะลูกฟุตบอล การเตะทำให้ลูกฟุตบอลกลิ้งไป เราสามารถนำมาปรับใช้กับชีวิตของเราได้ ให้พวกเขาเห็นว่าการกระทำชั่วของเพื่อนร่วมงานของดาเนียลก่อให้เกิดผลร้ายที่หนักสำหรับเขาเอง นั่นคือ ถูกสิงห์กัดกิน

กษัตริย์ได้ออกคำสั่งให้ทุกคนในเมืองบาบิโลนและยกย่องพระเจ้าของดาเนียล ดาเนียลได้รับตำแหน่งเดิมคืน และมีความเจริญรุ่งเรืองตลอดรัชสมัยของคาร์อิสรู

ดำเนินชีวิตในความจริง

ความจริงยิ่งใหญ่ประการหนึ่งในบทนี้คือ เราทุกคนต้องเตรียมพร้อมที่จะรับผลจากการยื่นหยัดมั่นในความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

คำถาม... เราเป็นคนที่เป็นเหมือนคาร์อิสรู? เราทำหลายสิ่งที่ทำให้เรามีความเสียใจในภายหลัง (ให้ผู้เรียนมีโอกาสคิด) เราต้องระมัดระวังในการกระทำของเรา

ขณะที่เราทำการตัดสินใจในแต่ละวัน เราจะไปที่ไหน จะทำอะไร หรือกับใคร จงทำสัญญาผูกพันว่าจะติดตามพระเยซูและเชื่อฟังพระคำ เพื่อที่เราจะไม่ต้องเผชิญกับผลสืบเนื่องของชีวิตที่เต็มไปด้วยความบาปที่ตั้งใจทำให้ชีวิตเกิด “ผลดี” เท่านั้น

ผลสืบเนื่องที่เลวร้ายที่สุด คือ การถูกแยกจากจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์ เราอาจหนีพ้นจากการแยกนี้โดยการยอมรับพระเยซูเข้ามาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดในวันนี้ ทำไมจึงไม่ขอให้พระองค์เข้ามาในใจของเราเสียเดี๋ยวนี้เลย นี่จะเป็นก้าวแรกสู่ชีวิตแห่งความเชื่อเช่นดาเนียล

แบบฝึกหัด

ให้ทำแบบฝึกหัดในช่วงนี้ เพื่อให้เห็นว่า การกระทำทุกอย่าง ก่อให้เกิดผลสืบเนื่องบางประการอย่างแน่นอน ขึ้นอยู่กับว่าการกระทำนั้นเป็นไปในทางที่ถูกต้องหรือไม่

พัฒนาการของวัยรุ่น (12-17 ปี)

พัฒนาการด้านร่างกาย

พัฒนาการทางร่างกายของเด็กวัยนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วจนทำให้เด็กวัยรุ่นเองตระหนักในการเปลี่ยนแปลง และมีความวิตกกังวล ผู้ปกครองและครูควรเตรียมให้พวกเขาเข้าสู่วัยรุ่นอย่างราบรื่น พัฒนาการด้านร่างกายของเด็กวัยนี้ คือ

1. วัยรุ่นจะเริ่มมีการเจริญเติบโตด้านร่างกาย มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องส่วนสูง และน้ำหนักอย่างรวดเร็ว เด็กหญิงจะโตเร็วกว่าเด็กผู้ชายประมาณ 2 ปี

2. การเปลี่ยนแปลงทุติยภูมิทางเพศ จะปรากฏเป็นระยะการแตกเนื้อหนุ่ม แตกเนื้อสาว เด็กผู้หญิงจะมีหน้าอกที่ใหญ่ขึ้น สะโพกผาย มีรูปร่างอวบขึ้นและมีเอว เด็กชายจะมีไหล่กว้างขึ้น มีกล้ามเนื้อที่แข็งแรง การเปลี่ยนแปลงของเสียงจะเห็นได้ชัดเจนในเด็กผู้ชาย คือ เสียงห้าวและแปร่ง มีการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับผิวพรรณ โดยเฉพาะใบหน้า เด็กหญิงบางคนจะมีสิวเต็มหน้า เด็กชายบางคนจะมีสิวเหมือนกัน ทั้งชายและหญิงจะมีมีขนขึ้นตามร่างกาย แขนขา และรอบอวัยวะสืบพันธุ์

พัฒนาการด้านบุคลิกภาพ

เด็กวัยนี้เป็นวัยที่สนใจตัวเอง อยากรู้ว่าตนคือใคร ซึ่งเป็นคำถามที่ตอบได้ยาก เด็กวัยรุ่นจะต้องมีความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายและยอมรับ รวมถึงเข้าใจบทบาทของตนในสังคม และความสัมพันธ์กับสิ่งรอบกาย ถ้าเด็กวัยนี้สามารถจะตอบคำถามว่าตนคือใครได้ ก็จะไม่มีปัญหาในการปรับตัว จะมีความคิดเป็นของตนเองและไม่คล้อยตามเพื่อนในทางที่ผิด เด็กที่ไม่รู้จักตัวเอง คือ คนที่จะเผชิญปัญหา เด็กจะรู้สึกสับสนในบทบาทของตนในสังคม มีปัญหาในการปรับตัวกับเพื่อนร่วมวัยทั้งเพศชายและหญิง เพราะมีทัศนคติต่อตนเองในทางลบ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และทำให้เด็กวัยนี้มีปัญหาในการเรียน ไม่มีจุดประสงค์ในชีวิต

พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม

อารมณ์ของเด็กวัยรุ่นค่อนข้างจะรุนแรงและเปลี่ยนแปลงง่าย ความตึงเครียดของอารมณ์วัยรุ่นบางครั้งจะเนื่องมาจากการปรับตัวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย ความไม่ชอบหรือไม่พอใจในการเปลี่ยนแปลง พัฒนาการทางอารมณ์ของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางร่างกาย ถ้าวัยรุ่นมีวุฒิภาวะเกี่ยวกับพัฒนาการทางร่างกายเร็วจะช่วยพัฒนาอารมณ์และสังคมให้เร็วขึ้นด้วย เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ค่อนข้างจะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เหมือนวัยอนุบาล แต่แตกต่างกันโดยที่วัยอนุบาลไม่ได้คำนึงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ส่วนวัยรุ่นมักจะเป็นห่วงว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร โดยเฉพาะเพื่อนร่วมวัย วัยรุ่นที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพจิต คือ มักจะมีความรู้สึกซึมเศร้า หญิงจะมีปัญหาเกี่ยวกับความรู้สึกซึมเศร้ามากกว่าชาย ซึ่งเป็นเหตุให้เด็กวัยรุ่นมีปัญหาทางความประพฤติ เช่น ทดลองยาเสพติด และถ้ารุนแรงก็อาจจะถึงกับพยายามฆ่าตัวตาย

เพื่อนร่วมวัยมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นมักจะคบเพื่อนที่มีความสนใจและมีค่านิยมร่วมกัน การคบเพื่อนของวัยรุ่นหญิงมักจะจริงจังและมีเพื่อนสนิทที่จะรับทุกข์สุขได้ ส่วนวัยรุ่นชายอาจจะเป็นเพื่อนร่วมสนุก แต่มักจะไม่สนิทเหมือนผู้หญิง นอกจากวัยรุ่นชายหญิงจะมีเพื่อเพศเดียวกันแล้ว ก็เริ่มสนใจที่จะมีเพื่อนต่างเพศ เพื่อนต่างเพศอาจมีหลายระดับเป็นต้นว่า เป็นเหมือนเพื่อนที่คบทั่วๆ ไป หรืออาจจะชอบกันแบบคู่รักมีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างจริงจัง

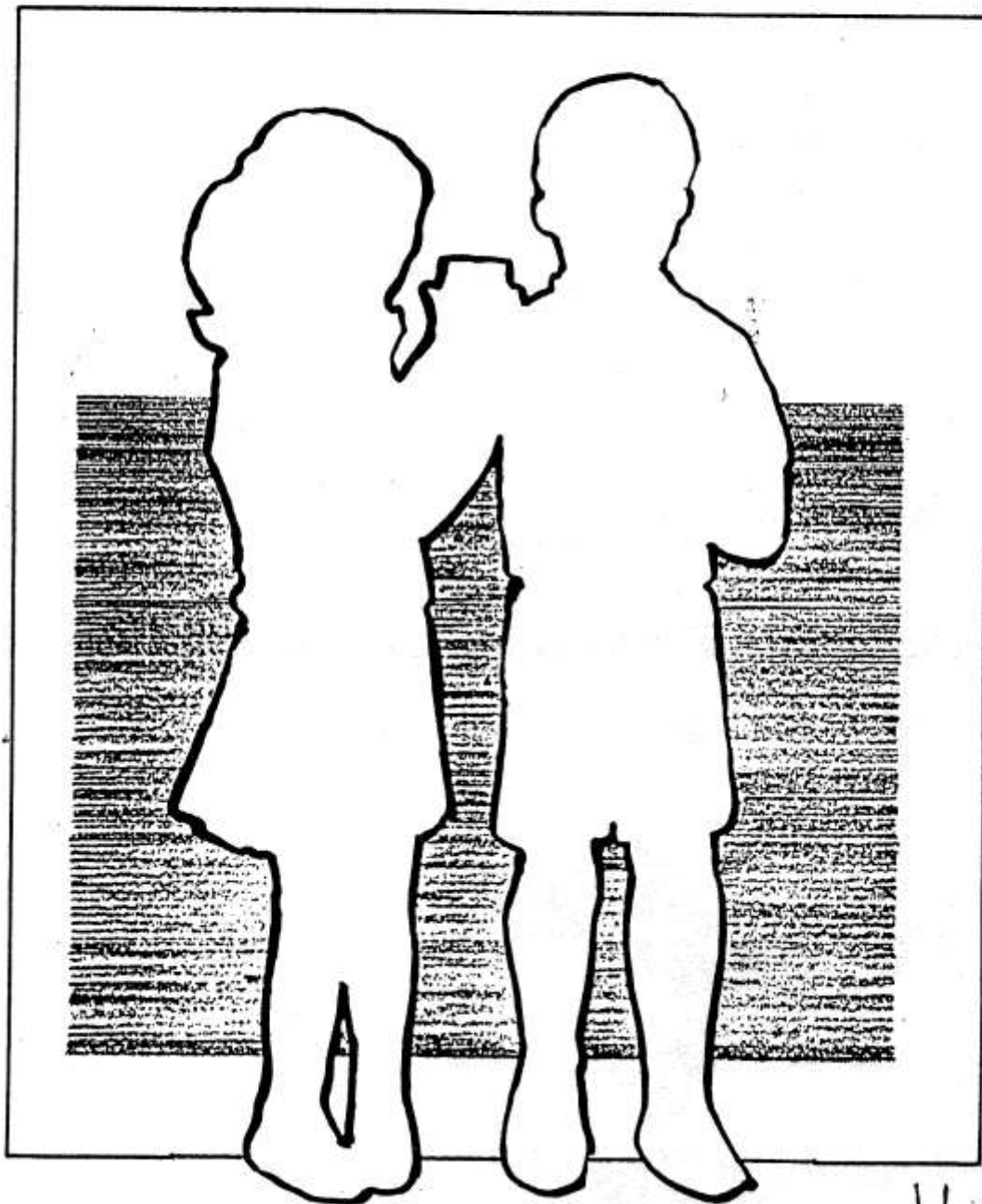
วัยรุ่นทั้งหญิงและชายมีความต้องการที่จะทำอะไรทุกอย่างเหมือนเพื่อนร่วมวัย ตั้งแต่การแต่งตัว ความประพฤติ การใช้ภาษา รวมทั้งความเชื่อและค่านิยม การคบเพื่อนวัยนี้จึงมีความสำคัญมาก ครูควรพยายามที่จะให้คำแนะนำโดยชี้แจงให้เด็กคิดว่า การคบเพื่อนที่ดีมีความสำคัญอย่างไร พร้อมทั้งอธิบายอันตรายของการคบเพื่อนไม่ดี

ทางคริสตจักรก็ควรจะส่งเสริมกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นได้ทำงานร่วมกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเรียนรู้บทบาทที่จะเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต

ธัญญาทิพย์
คู่มือครูชั้นเยาวชน

มาเป็นพยานกันเถอะ!

ย. ๒-๔

บทที่ 1

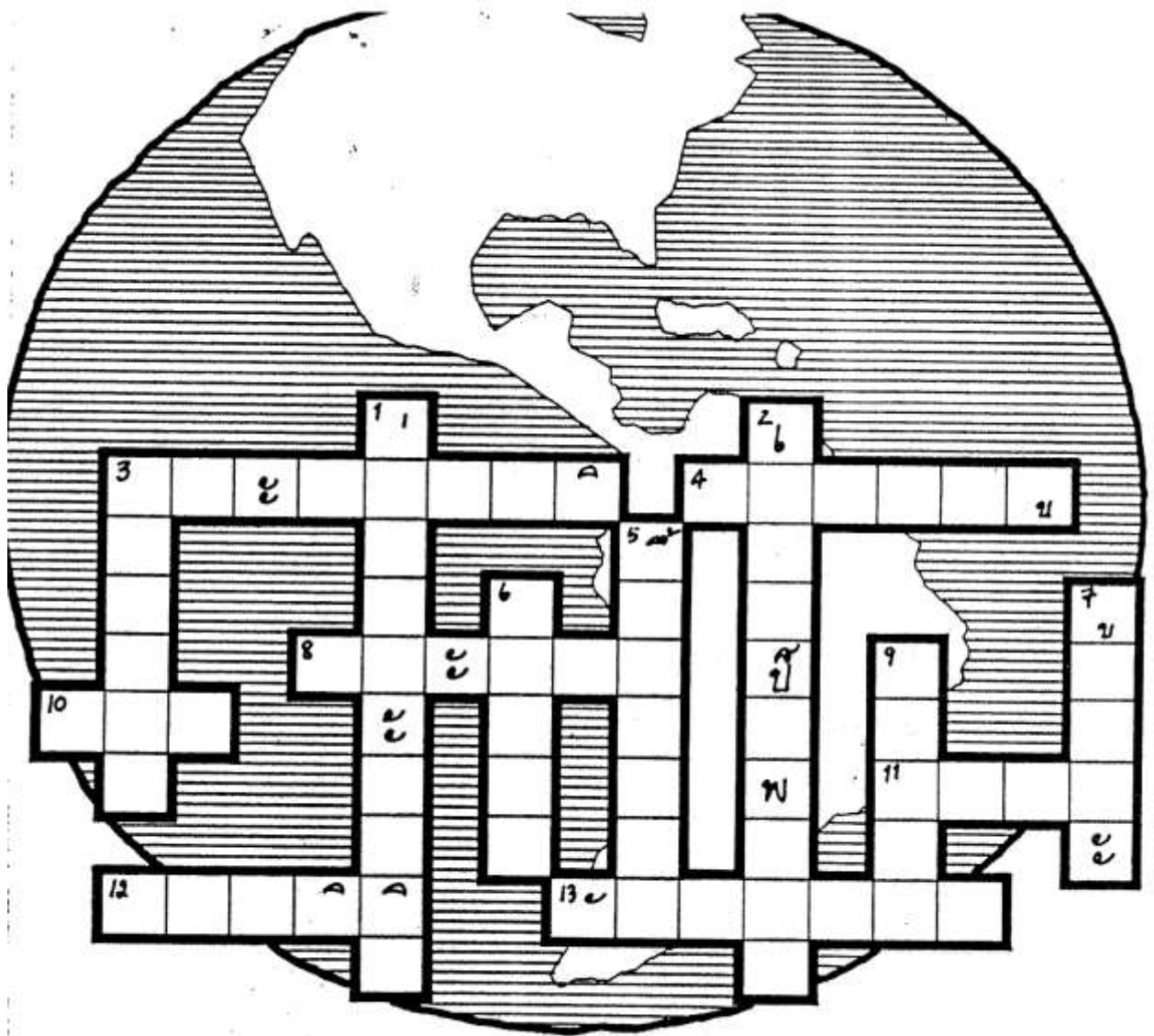
เมื่อ พระเยซูทรงอยู่ในโลกนี้พระองค์ประกาศแผ่นดินของพระเจ้าให้แก่คนอื่น ๆ ตั้งในมัทธิว 9.35 (เปิดอ่าน) ถ้าหากว่าพระเยซูยังคงอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ และได้มาเยี่ยมแถบใกล้บ้านของนักเรียน นักเรียนคิดว่าพระเยซูจะประกาศพระกิตติคุณอย่างไร? ที่ไหน? เปิดมัทธิว 9.35 ให้เติมคำลงในช่องว่างด้วยข้อมูลเกี่ยวกับแถบที่พักอาศัยของนักเรียนเอง ทำเสร็จแล้วอ่านอีกครั้งหนึ่ง

"พระเยซูจึงเสด็จดำเนินไปตาม.....และ.....
(ใส่ชื่อจังหวัด 2 จังหวัดที่อยู่ใกล้บ้านของนักเรียน)
และ.....และ.....ทรงสั่งสอนใน.....
(ใส่ชื่ออำเภอ 2 อำเภอ ที่อยู่ในแถบบริเวณที่พัก)
.....และ.....ของเขา ประกาศ
(ที่ 2 แห่ง ที่พระเยซูจะเข้าไปประกาศได้)
ข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า ทรงรักษาโรค.....
(โรคที่ร้ายแรง)
และ.....และ....."
(ความเจ็บป่วย 2 อย่าง)

★ ★ ★ ★ แนวนอน

3. จะต้องประกาศทั่วทุก.....
ลก. 24.47
4. พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
8. ประกาศใน.....
ของพระเยซู
10. ทุกคนทำ... รม. 3.23
11. พระเยซูมี... 12 คน
12. ทุกคนเสื่อมจาก..... ของ
พระเจ้า รม. 3.23
13. พระเยซูทรง... และความ
ป่วยไข้ มธ. 9.35

แนวคิด

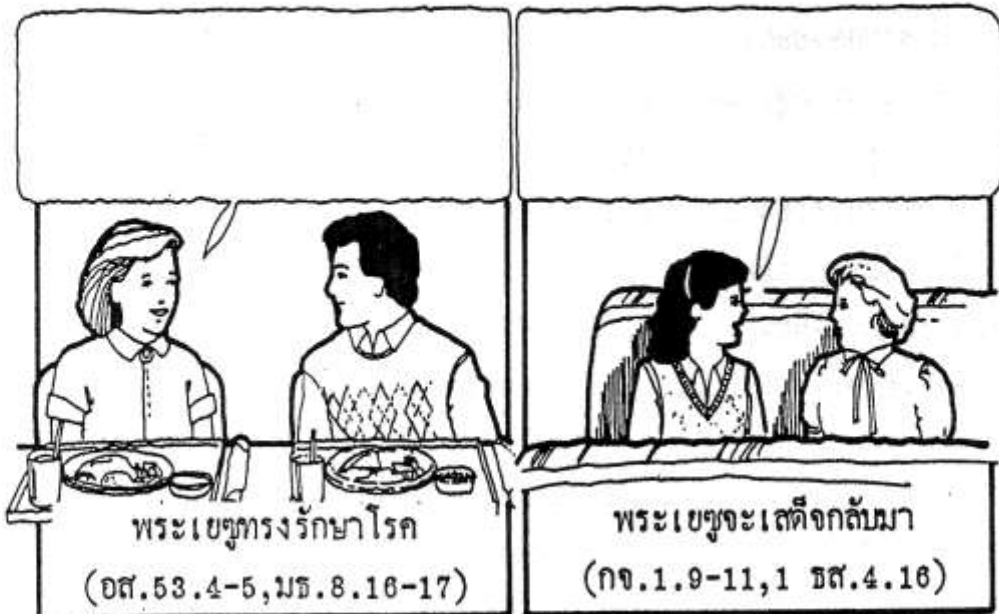
1. ให้เราทุกคนออกไปประกาศ.....ของพระเยซู
2. เราจะมีความสุขเมื่อ.....
3. พระเยซูทรง.....ข้าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้า มธ. 9. 35
5. พระเยซูทรงเป็น.....ความตาย ลก. 24. 46
6. ข้าวที่ต้องเกี่ยวมีมาก... แต่.....ยังน้อยอยู่ มธ. 9. 37
7. ประชาชนเหมือน.....ที่ไม่มีผู้เลี้ยง มธ. 9. 36
9. พระเยซูทรง.....ประชาชน มธ. 9. 36

บทที่ 2

พระเยซูผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด(รม.5.9-11)

นักเรียนคิดว่าเขาวชนโนแต่ละภาพนี้ กำลังคุยอะไรกับเพื่อนของเขา
ดูในข้อพระคัมภีร์ที่ให้ไว้ แล้วเขียนออกมาว่าเขากำลังพูดอะไร???

พระเยซูทรงรักษาโรค
(อส.53.4-5, มธ.8.16-17)

พระเยซูจะเสด็จกลับมา
(กจ.1.9-11, 1 ธส.4.16)

เล่าประสบการณ์ของนักเรียนที่มีกับพระเยซูคริสต์ให้เพื่อนฟัง

จงวงกลมรอบข้อที่ถูกต้อง

1. พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อเรา
 - ก. เพราะว่าเราเป็นคนดี
 - ข. ขณะที่พระองค์อยู่ที่เบธเลเฮม
 - ค. ขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่
2. เราจะได้รับการรักษา
 - ก. เพราะเราไปโบสถ์วันละ 4 ครั้ง
 - ข. เพราะว่าพระเยซูเป็นผู้รักษาโรคของเรา
 - ค. เราคิดในทางบวกเสมอ
3. พระเยซูจะเสด็จกลับมารับ
 - ก. ศิษยาภิบาล
 - ข. ยอห์นผู้ให้บัพติศมา

บทที่ 3

กิจกรรมต่อไปนี้อาจจะช่วยนักเรียนประยุกต์บทเรียนให้เข้ากับชีวิตประจำวันได้ ทุกสิ่งที่เขียนลงไปจะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนเอง

<p style="text-align: center;">มีใจ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ละทิ้งทุกอย่าง <ul style="list-style-type: none"> - งานดี - เพื่อนโรมันที่มีอิทธิพล - การดำเนินชีวิตเก่า 2. ลูกชิ้น <ul style="list-style-type: none"> - ที่งที่ยังทำงานเดิมอยู่ - ไม่มีเรือ 	<p style="text-align: center;">ตัวเรา..</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ดันได้ละทิ้ง <ul style="list-style-type: none"> _____ _____ _____ 2. ดันบรารณาจะติดตามพระเยซูโดยไม่รอสั่งต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> ชื่อเสียง ความมั่งคั่ง สิ่งเสพติด อื่นๆ
---	--

โยงเส้นจากข้อพระคัมภีร์ทางซ้ายให้สัมพันธ์กับข้อความทางขวา

ยอห์น 14:26	ดันเป็นคริสเตียน
กิจการ 2:4	ดันได้รับบัพติศมาในพระวิฤฎาณ
ยอห์น 3:5	พระวิฤฎาณบริสุทธิ์ช่วยให้ดันเข้าใจพระคัมภีร์
ยอห์น 14:19-17	ในเวลาที่ยากลำบากนั้น พระวิฤฎาณทรงเล่าโลมใจดัน

คำสั่งและคำสัญญาของพระเยซู

ถูกซ่อนไว้ข้างล่างนี้ ตัดอักษร อ. โ. ผ. ต. ค. ช. ว ออก แล้วจะรู้ว่าข้อความนั้นคืออะไร??????????

<p>วจโดงซอชอดผลไกไซปวม ชสี่ตคงสโหวธนชชฝคนทุกก ธวชโวาจรตคช</p>	<p>คณฝคชแหวคคโหวเฟรธา จคะอชยู่วชกับคฝจ์ชดา ที่ตรงทโธายเวชศคมคอวไโปธ</p>
---	---

จาก.....บทที่.....ข้อที่.....

บทที่ 4

จากมัทธิว 5.44, 45 นักเรียน
ควรจะทำอะไร?

มัทธิว 5:44, 45

จงเขียนคำพยานส่วนตัวว่า นักเรียนรู้จักพระคริสต์ได้อย่างไร?

จงเขียนข้อพระคัมภีร์ที่ต้องใช้ในการเป็นพยานมา 1 ข้อ

จงเขียนคำอธิษฐานนำคนรับเชื่อ

ให้คิดถึงเพื่อนคนหนึ่ง และเขียนคำอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยเราที่จะเป็น
พยานแก่คนนั้นในอาทิตย์นี้

คำพยานของวัยรุ่นคนหนึ่ง

"ผมอธิษฐานของพระเจ้าใช้ผมให้เป็นพยาน แต่ผมไม่รู้ว่าจะเริ่มต้น
อย่างไร วันหนึ่งเป็นเวลาอาหารเที่ยง มีเด็กชายชั้น ป.4 คนหนึ่ง วิ่งมา
ชนจานข้าวของผมหล่นโครม ผมโกรธ แต่ก็คิดถึงพระเยซูและอธิษฐานใน
ใจว่า ขอทรงให้ช่วยผมในการเป็นพยานกับเด็กคนนี้ พระองค์ช่วยให้ผมไม่
โกรธ แต่เด็กผู้ชายคนนั้นกลัวมากจนไม่กล้าคุยกับผม แปลกนะผมไม่ได้คุย
กับเขาเลย

ต่อมา เพื่อนในห้องของผมคนหนึ่งถามผม "ทำไมนายไม่โกรธเจ้าเด็ก
คนนั้น?" แล้วผมจึงรู้ว่านี่เองเป็นโอกาสที่จะได้เป็นพยาน ผมตอบว่า
"เพราะว่าผมได้อธิษฐานพระเจ้าเสมอ" ผมเล่าให้เขาฟังว่าผมมาเป็น
คริสเตียนได้อย่างไร อาทิตย์ที่แล้วเขาก็ไปโบสถ์กับผม..." ★★★★★

บทที่ ๑

มาหาข้อพระคัมภีร์กัน แต่ต้องตัดอักษรทุกตัวที่ 3 ออกก่อน

อ่านออกแล้ว เขียนลงไปเลย

	ช	า	ช	พ	เ	ท	จ	า	น	จ	ะ	า	ว	า	ง	
↘	ง	อ	แ	ด	ง	ะ	บ	ค	ท	เว	พ	ด	ย	↘	ง	
ล	↘	า	ะ	ม	ร	ก	อ	ค	า	ข	อ	ค	ง	↘	ง	
ไ	ว	↘	ด	ว	า	า	ม	ช	ิ	ร	น	บ	อ	↘	ช	
ำ	ร	ค											↘	ช	ข	ค
ก	ค	ย											า	จ	ล	จ
ท	น	ธ											น	า	อ	แ
น	ป	ว											ส	พ	ง	ะ
ป	ป	ค											จ	แ	ง	ด
ย	เ	ร											า	เ	ช	ะ
เ	ย	ำ											ค	จ	า	อ
ง	ง	น											ก	โ	พ	ไ
ช	ร	ฉ											บ	า	พ	ม
ร	า	ง											ง	แ	เ	น
ท	ท	พ	↘	า	บ	ว	ค	ท	ง	ห	ช	แ	↘	ล	จ	ล
ข	ค	↘	ด	โ	ะ	ผ	จ	า	ค	จ	เ	ส	ว	↘	า	ก
า	↘	ด	ง	อ	ห	ะ	ร	ติ	พ	ะ	า	ด	แ	ช	↘	ว
↘	จ	ม	เ	ะ	แ	ร	พ	พ	ะ	า	ธ	ร	พ	ส	↘	เ

จากข้อพระคัมภีร์ข้างบนมี 3 สิ่งที่พระเจ้าให้แก่เรา

- ① _____
- ② _____
- ③ _____

จากบทเรียนวันนี้ มี 3 สิ่งที่น่าชื่นชมยินดี

- ① _____
- ② _____
- ③ _____

บทที่ 6

นักเรียนจำเรื่องราวของ โยนานี้ได้มากแค่ไหน?

1. _____ โยนานี้เป็นผู้เผยพระวจนะ
2. _____ โยนานี้เชื่อฟังพระเจ้าเสมอ
3. _____ พระคัมภีร์บันทึกคำอธิษฐานในห้องปลาด้วย
4. _____ เมื่อหนีจากปลาหนัง โยนานี้ก็รีบว่ายน้ำขึ้นฝั่ง
5. _____ เมืองนินะเวห์ใหญ่โตมาก เพราะต้องเดิน 3 วัน ถึงจะผ่านเมืองได้และมีประชากร 120,000 คน
6. _____ ชาวเมืองนินะเวห์หัวเราะเยาะ เรื่องการที่พระเจ้าจะมาทำลายเขา
7. _____ โยนานี้ดีใจมากที่พระเจ้ายกโทษให้ชาวเมืองนินะเวห์

1	ต	11	อ
2	ก	12	ไ
3	เ	13	จ
4	ง	14	ช
5	ล	15	ว
6	น	16	ค
7	พ	17	ย
8	ป	18	า
9	ข	19	ะ
10	ม	20	เ
		21	ด

มีสิ่งหนึ่งที่โยนานี้ได้ทำ สมกับที่เราจะเขาอย่าง เมื่อถอดรหัสได้ก็จะรู้ว่าเขาทำอะไร?

-	3	10	11	13	1	20	13	11	11	6	-
-											-
-	3	7	5	17	12	8	20	6	1	15	-
-											-
9	11	4	9	18	7	14	19	11	4	16	-
											-
-	-	9	18	7	14	19	11	4	16	-	-
-	-									-	-
14	19	5	2	21	4	7	14	19	3	13	18

บทที่ 7

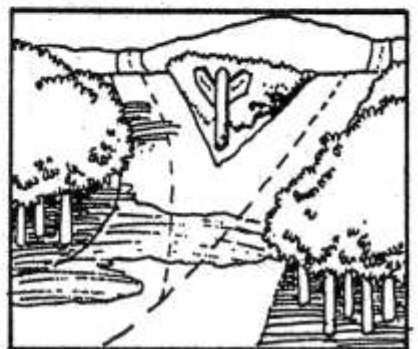
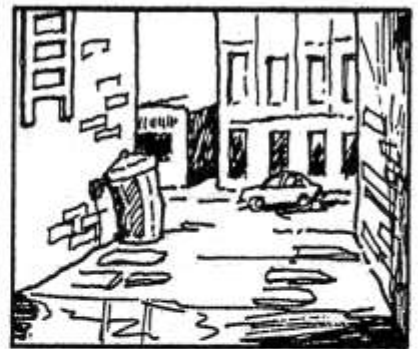
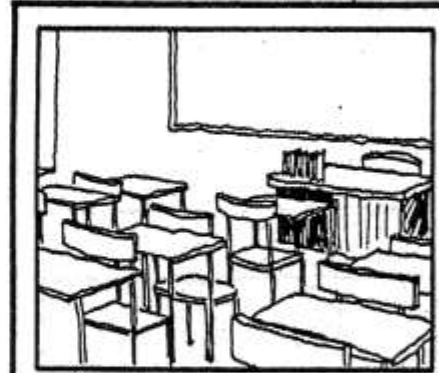
หลังภาพแต่ละภาพจะมีข้อพระคัมภีร์
ที่ให้คำคำตอบต่อสถานการณ์นั้น ๆ ให้ค้น
ข้อพระคัมภีร์นั้นและเขียนลงหลังภาพแล้ว
จึงตัดตามรอยประ เก็บภาพนี้ไว้ในที่
ที่นักเรียนจะหยิบขึ้นมาอ่านได้ง่ายเมื่อ
พบสถานการณ์ดังกล่าว

ใบเรื่องนี้ที่มีค้อยู่ 11 แห่ง จงวง
รอบข้อความที่คิดเห็น

พระเจ้าบอกให้โยนาห์ไปสิงคโปร์
เพราะคนที่นี่ดีจริง ๆ พระเจ้าทรง
สั่งให้เขาไปร้องเพลงให้คนเหล่านั้น
ฟัง

โยนาห์ดีใจมาก เขาจึงหนีไป
ยังฮ่องกง ที่นั่นเขาต้องเผชิญกับพายุ
ใหญ่ โยนาห์ยอมรับว่าเขาหนีพระเจ้า
มาทำให้ชาวนาโอินเขาลงมาจากเรือ

ปลาทองว่ายผ่านมาก็เลยกลืนเขา
ลงไป โยนาห์อยู่ในท้องปลา 27 วัน
และเขาอธิษฐาน ขอให้พระเจ้าช่วย
พระเจ้าตรัสกับปลาที่นั่น มันจึงคาย
โยนาห์ไปไว้ในรถไฟ

นักเขียนจะพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งอยู่ในหนังสือฮิบรูได้จากข้อความที่ยังไม่เรียบร้อยข้างดังนี้

โยนาห์ 2.2

รเา ะจ ไม ทัะนดา

อริห ดงกัทอ าทัน ยเล

โยนาห์ 2.7

... งอค์ รพะ สู้ นปีเ าเจ้า

รงท ปินเ ะรพ สู้ ยช่ว อขง

สดุดี 34.4, 56.3

พเข้าจ่าว าจัพาเข้า จะ มเ

สดุดี 34.19

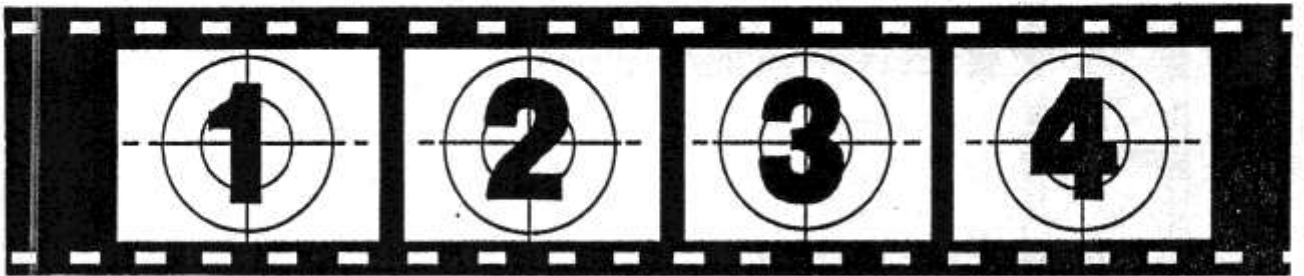
วลัก ซมัยนุ ะจ าท ไอรระ

กัแ เจ้าพาข้า คเ เ่า

บทที่ 8

ตอบคำถามต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์ให้ไปประกาศถึงกี่ครั้ง เขาจึงยอมไป?

2. มีใครบ้างที่พระเจ้าทรงใช้ให้ประกาศ?

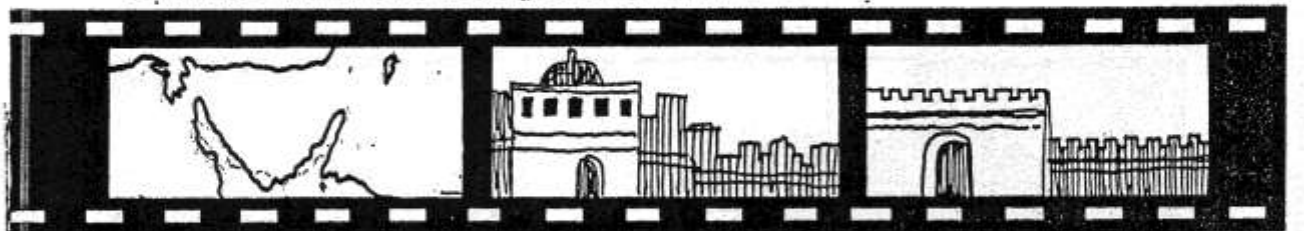

(กิจการ 22.17-21)

(2 เปโตร 2.5)

(มัทธิว 3.1-2)

3. มีที่ใดบ้างที่พระเจ้าทรงเรียกร้องไห้กลับใจ?

(โฮเซา 14.1)

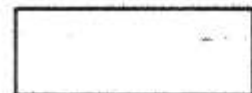
(กิจการ 17.22, 30)

(มัทธิว 3.5)

4. พระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรต่อ...

ความบาป

ความบาป

เติมคำลงในช่องว่างตามที่นักเรียนได้เรียนมาในบทเรียน

* เมื่อผู้เชื่อในพระเจ้าไม่เชื่อฟัง พระเจ้ามักจะให้โอกาสแก่เขาเพื่อ _____

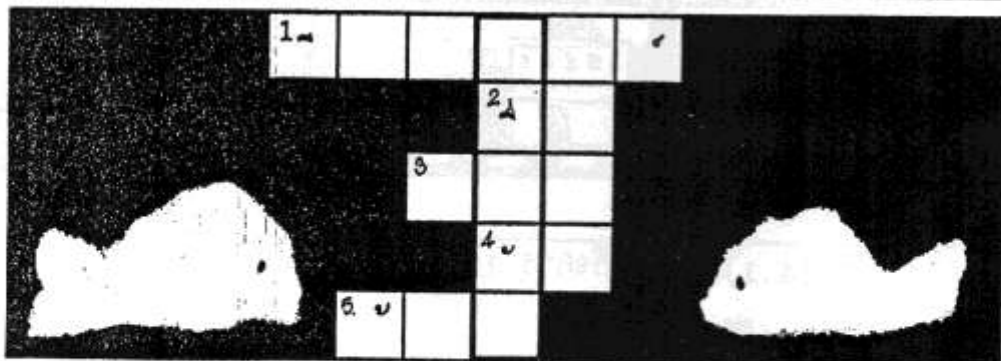
* บางครั้งพระเจ้าจะขอให้ผู้ที่เชื่อในพระองค์นำให้ผู้อื่นได้ _____

* พระเจ้าจะพิพากษาคนบาปตาม _____

* พระเจ้าเกลียด _____ แต่พระองค์ทรงรัก _____

ทำปริศนาล้างล้างได้แล้ว นักเรียนจะรู้ว่าทั้งเรา, โยนาห์, ชาวไนนะเวห์ควรทำอย่างไร จากช่องที่บดตรงกลาง

1. พระเจ้าทรงสั่งให้โยนาห์ไปที่เมือง _____
2. ไนนะเวห์ เป็น _____ ของเมืองหนึ่งในแผ่นดินอัสซีเรีย
3. พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์ _____ ครั้งก่อนที่เขาย่อยมทำตาม
4. พระเจ้าทรง _____ คำอธิษฐานของโยนาห์จากทะเลลึก
5. โยนาห์ไปอยู่ใน _____ ปลา 3 วัน 3 คืน _____

บทที่ ๑

จงดูครหัสี่ข้างล่าง
โดยใช้ตารางนี้เป็นต้น
แบบ

ก ←	ข ↑	ค ⊙	ฅ ⊙	ง →	จ ○	ฉ ◐	ช ☉	ฌ ☉	ฉ ☉
ญ ⊙	ฎ ⊙	ฏ ⊙	ฐ ⊙	ฑ ⊙	ฒ ⊙	ณ ⊙	ด ☆	ต ☆	ถ □
ท ⊙	ธ ⊙	น ⊙	บ ⊙	ป ⊙	ผ ⊙	ฝ ⊙	พ ⊙	ฟ ⊙	ภ ⊙
ม ⊙	ย ⊙	ร ⊙	ล ⊙	ว ⊙	ศ ⊙	ษ ⊙	ส ⊙	ห ⊙	ฬ ⊙
อ ⊙	ฮ ⊙	ะ ⊙	า ⊙	เ ⊙	แ ⊙	ธ ⊙	โ ⊙	ใ ⊙	ไ ⊙

⊙	☉	△	◐	→	⊙	◐	☉	→	□	☉	◐		
⊙	☉	△	□	○	⊙	◐	◐	☉	→	←	◐	☉	☉
☆	●	⊙	⊙	☉	△	⊙	△	~	□	↓	△		
◐	☉	→	⊙	☉	△	←	☉	△	□	~	◐	☉	→
←	☉	●	☉	□	~	□	↓	△	○	☉	◐	☉	△
☆	●	⊙	⊙	●	□	☉	☉	←	○	◐	⊙	→	~

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้

1. ใครอธิษฐานอย่างนี้? _____
2. คำอธิษฐานนี้ เป็นการมัสการใช้หรือไม่? _____
3. พระเจ้าฟังคำอธิษฐานของโยนาห์หรือไม่? _____
4. จงเขียนสิ่งที่ได้เรียนจากคำอธิษฐานของโยนาห์มา 3 ข้อ
 - ก. _____
 - ข. _____
 - ค. _____

**

บทที่ 10

คำต่อไปนี้ ถูกหรือผิด จงวงกลมล้อมรอบคำตอบที่นักเรียนเห็นว่า
ถูกต้อง!

1. ดาเนียล

เล่นยกน้ำหนัก

| อ่านหนังสือเกี่ยวกับ
| กาลังใจ

| วางใจในพระเจ้าเสมอ

2. เป็นการยากที่จะยืนหยัดเพื่อพระเจ้าได้ ถ้า...

. ไม่มีเพื่อนคริสเตียน

| เป็นคนเดียว

| ไม่ไปโรงเรียน
| พระคริสตธรรม

3. เพื่อนคริสเตียนช่วยเรา...

ได้คิดว่าคนอื่นา

| ต่อต้านความกดดัน
| ที่ไม่ดีจากกลุ่มเพื่อน

| ให้สอบัติคะแนนดีา

4. เราสามารถต่อต้านความกดดันไม่ดีจากกลุ่มเพื่อนได้โดย

กินแต่ผักเท่านั้น

| มีเพื่อน 3 คนที่ชื่อว่า
| ชัดรัค, เมชาคและ
| อาเบตเนโก

| วางใจในพระเจ้า
| และทูลขอให้พระองค์
| ช่วยเหลือ

คิดถึงคราวที่ดาเนียลต่อต้านอิทธิพลไม่ดี แล้วหันมาคิดถึงตัวเองซิว่า ถ้าเรา
พบการชักชวนให้ทำผิด เราจะอธิษฐานขอพระเจ้าช่วยอย่างไร? เขียนคำ
อธิษฐานลงในหน้านี้

**

**

*

16

บทที่ 11

บทนิพนธ์ข้อความลงในแผนภาพข้างล่างนี้

จะทำอย่างไรดีเมื่อพบกับปัญหา...

ตเนี่ยล

ปัญหาของเรา!!

หาเหตุผลว่าทำไมความสามารจึงเกิดขึ้น	กษัตริย์ทรงมีอำนาจ และไม่มีใครสามารถแก้ความฉันทันได้	
วางแผนว่า จะแก้ไขอย่างไร	ดาเนี่ยลอาสาที่ทนายฉันทันให้	
อธิบายร่วมกับผู้อื่น	ซัดรีค, เมซาค, อาเบตเนโกและดาเนี่ยลอธิบายด้วยกัน	
เฝ้าอธิบายอยู่ ทมพระเจ้าคอบก่าอธิบาย	พระเจ้าทรงสำแดงความฉันทันและความหมายให้แก่ดาเนี่ยล	
ทำอย่างที่พระเจ้าทรงแนะนำ	ดาเนี่ยลไปเข้าเฝ้ากษัตริย์แบลความฉันทัน และถวายเกียรติแด่พระเจ้า	

ค้นคว้ากษัตริย์เบบูกัต เนสซาร์ กล่าวถึงพระเจ้าแกดดาเนี่ยลอย่างไร

า ช

ร ง

เ

ย

จ า

ห

ป ว

ท ร ง

ท ร ช

อ น

เ

ง

ช อ ง

ห ง

อ ง

น

ที่ าน

ก ว า

เ อ น

ท ร ช เ

ย

บ

เ ผ

ล ก ล

อ

ม

ช อ

ร ช ร

ง ท

ก

เ จ า

●●●●●●●● บทที่ 12 ●●●●●●●●

เมื่อเผชิญการทดลองความเชื่อ ซัดรัค เมซาค เอเบตเนโก ก็ได้ ยืนหยัดฝ่ายพระเจ้าถึงที่สุด หากนักเรียนพบการทดลองเหมือนอย่างคำถามต่อไปนี้ นักเรียนควรจะทำอย่างไร? ●

1. ปัญหาที่ซัดรัค เมซาคและเอเบตเนโกพบ เป็นสิ่งที่เราบางคนได้พบอยู่ทุกวัน เมื่อเราไปโรงเรียนเพื่อนทุกคนต้องสวดมนต์ แต่เราเป็นคริสเตียน เราควรทำอย่างไร? เพราะอะไร? ●

2. หากเพื่อนชวนเราไปลอยกระทง... เราต้องทำอย่างไร? ●

3. แล้วหากเราต้องไปงานศพ ซึ่งทุกคนยกมือไหว้ศพ เราต้องทำอย่างไร?

4. เราไปเลี้ยงเซียมซี หรือดูหมอดู หรือดูการทำนายโชคชะตาราศีในหนังสือพิมพ์ได้หรือไม่? เพราะอะไร? ●

5. หากเราเป็นคริสเตียน เราควรผูกข้อมือหรือทำบายศรีหรือไม่... เพราะอะไร? ●

บทที่ 13

ดูการกระทำทางซ้ายมือว่าจะเกิดผลอะไรทางขวามือแล้วโยงเหตุการณ์ทั้งสอง

บาปโณปัจจุบัน

การกระทำ

- พุ้งนี้จะสอบวิชาเลขอยู่แล้ว แต่ยังสนใจที่จะไปงานเลี้ยงคืนนี้อีก
- ทานขนมมากหลังโรงเรียนเลิก
- อ่านหนังสือลามก
- ไม่สนใจการฝึกซ้อมกีฬา
- ในอาทิตย์นี้กลับบ้านดึกเป็นครั้งที่ 2 แล้ว

ผลลัพธ์

- น้าหนักเพิ่ม
- ต้องสู้กับความไร้ศีลธรรม, ความคิดชั่ว
- ป่วยไข้เพราะไม่แข็งแรง
- ทีมกีฬาของเราแพ้
- สอบตก วิชาเลข

ดาเนียล รู้ว่าการกระทำของเขาทุกอย่างจะให้ผลออกมา จงโยงการกระทำและผลที่ได้ให้ถูกต้อง

ดาเนียลปัจจุบัน

การกระทำ

- อธิษฐานต่อพระเจ้าทุกวัน
- เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า
- ท่องจำข้อพระคัมภีร์
- ทำงานอย่างสัตย์ซื่อและดีที่สุด

ผลลัพธ์

- มีชีวิตอยู่ให้พระเจ้าพอพระทัย
- เผชิญกับเหตุฉุกเฉินและสู้การล่อลวงได้ด้วยพระคำของพระเจ้า
- พระเจ้าและตนเองได้รับความนับถือจากคนอื่น
- ได้รับสิ่งที่เขาต่ออยู่และพัฒนาความไว้วางใจพระเจ้า

ท น ำ นี ้ ส ำ ท ร ี บ ค น ่ ก ่ ษ .

ให้หาคำต่างๆในตารางข้างล่างนี้ หากพบแล้วให้วงรอบคำๆนั้น

น	ส	พ	ท	ร	ษ	ข	ศ	อ	พ	ว	แ	.			
ม	ป	ถ	อ	ค	ที	ป	ส	ร	ว	ท	ม	ข	ค		
เ	ธ	ล	ว	ร	ษ	ท	พ	ย	โ	ไ	ท	ค	อ	ถ	น
ค	ว	า	ม	ร	อ	ค	ห	ถ	พ	ไ	ธิ	บ	ก	ง	ช
ว	ว	ท	น	แ	ว	ข	า	ะ	จ	โ	โย	น	า	ห	
า	เ	า	ค	ส	ง	ศ	บ	ไ	พ	ส	ธ	ไ	ค	ว	ข
ม	อ	ไ	ม	ะ	ท	พ	บ	ร	ท	บ	เ	ค	เ	ป	ม
ช	น	ไ	ว	ร	ก	ฉ	ณ	ก	ด	ม	ปี	ะ	ท	ศ	แ
น	ย	ด	เ	ย	ก	ษ	ร	ไ	ถ	บ	น	ธ	ส	ษ	บ
ช	ถ	อ	ธิ	ษ	ฐ	า	น	ง	ท	ณ	พ	น	ช	า	ส
ม	ท	ส	แ	บ	ไ	ถ	น	เ	อ	พ	ย	ฐ	ไ	ภ	ย
ย	น	ค	ข	ภ	ฉ	ช	ค	ว	ว	ค	า	เ	ณ	ย	ล
น	พ	อ	ร	ผู้	ค	น	แ	ค	า	เ	น	ย	น	ท	ป
ดี	ไ	า	ว	ด	ย์	เ	อ	บ	ง	ไ	ย	แ	ค	บ	ร
ย	ภ	ท	ก	ช	ค	ส	ง	ไ	ข	ท	ค	ส	ช		
ส	เ	ง	อ	า	น	ว	จ	ผ	ภ	เ	ว				

นี่คือคำเหล่านั้นที่ซ่อนอยู่ในตารางปริศนา

Y. 2-4